

Borger-Bennen

for 1865.

Udgivet af

Understøttelses-Selskabet.

77de Aargang.

Kjøbenhavn.

Trykt hos J. H. Schults.

056
Bo 66

1865
Aug. 77

17561

Indhold.

Borgervennens 77de Uargang har været redigeret af Skriftcomiteen, der bestaaer af Litteratus J. H. Halvorsen, Skoleinspecteur, Kammerassessor Th. Olivarius, Etatsraad, Dr. F. B. Mansa og Overlærer C. P. J. Krebs, der er vedblevet at fungere som Comiteens Formand.

I. Meddelelser fra Skriftcomiteen.

	Side.
Hiirkanten eller den amerikanske Kiste (af Auerbach) ved Mansa.....	1—8, 14—54.
Den gamle Gartners Breve (af Runeberg) ved Samme... 54—56, 58—60, 62—68, 70—76,	78—83.
Hvad søger Du? (af Auerbach) ved Samme.....	83—84.
Brudstykke af Miss Wynns Dagbøger ved Samme.	85—92.
Et Forord af Olivarius.....	93—95.
Petersborg og Czar Peter ved Samme.....	95—116.
En Pintsetour til Skatolie ved Samme..	117—124, 157—184, 187—205.
Kirkegaarden i Neapel (indsendt) ved Samme.....	205—207.
Et Mellebord af Olivarius.....	209—212.
Blantskisser (af Joh. K.) ved Samme.....	212— 32.
Nat Phin ved Samme.....	235—251.
Nogle Smaafortællinger ved Samme ...	251—255, 305—308.
Uncas ved Samme 257—268, 270—276, 280—284,	286—291, 294—300, 302—304.
Han var for smuk til at blive til Noget, ved Samme	309—320.
Juvelerne ved Samme.....	321—323.
De to Venner ved Samme.....	323.
Slutningsord af Olivarius.....	323—324.
Skibscaptainen (af Gerstæcker) ved Krebs..	325—368, 371—379.
Om zoologiske Haver (efter Dr. Brehm) ved Samme	380—384, 386—390.

	Side.
Polske Anekdoter ved Samme.....	391—392.
Bæverlærlingen Osborne (af Brechvogel) ved Samme	394—400, 402—421.
Det nye Observatorium ved Samme.....	421.
Den polske Kronprætendent ved Samme.....	423.
Gambyses og Preræspes ved Samme.....	423.
En barbarisk Dom.....	424.

II. Digte.

En lille Sang af Olivarius.....	185.
Barnets Ashyn (indsendt) ved Samme.....	207.
Troen (indsendt af Hugin og Munin) ved Samme..	233.
Den Døendes Tilbageblik (af C. Benzen) ved Samme	278.
Adam Dehlenschläger (af Ludv. Vogel) ved Krebs...	319.

III. Bekjendtgjørelser fra Administrationen.

Repræsentantsforsamlingen den 15de December 1864.	9.
Tilføjelse til Repræsentantsforsamling.....	57, 61, 69, 77.
Extract af 4de Qvartals Regnskab for 1864 findes i Nr. 8.	
Forhandlingerne ved Repræsentantsforsamlingen den 23de Marts 1865 tilligemed Oversigt over Regnskabet for 1864.....	125—156.
Extract af 1ste Qvartals Regnskab for 1865 findes i Nr. 19.	
Extract af 2det Qvartals Regnskab for 1865 findes i Nr. 32.	
Bekjendtgjørelse angaaende Ansøgninger om Laan o. s. v.....	269, 277, 285, 293, 301.
Extract af 3die Qvartals Regnskab for 1865 findes i Nr. 45.	
Tilføjelse til Repræsentantsforsamling.....	385, 293, 401.

IV. Correspondence findes S. 124, 256, 292 og 376.

V. Forslag om nye Medlemmers Optagelse findes næsten i hvert enkelt Nummer af Uargangen.

Borger-Vennen.

Syv og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 1.

Løverdagen den 7de Januar 1865.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Fiirkanten eller den amerikanske Kiste.

(Af B. Auerbach.)

(Fortsat.)

Med en paafaldende Aabenhjertighed sagde hun paa denne Vandring:

„Du kan tænke Dig, at det ikke fattes mig paa Friere; men jeg vil ikke have nogen af dem alle; jeg vil ikke have nogen, som gaaer i Stykker i Haanden paa mig. Jeg vil nu tilstaae Dig det, Dig tør jeg sige det, jeg er en Emule hidsig og ubetænkksom i mine Ord, men ogsaa snart god igjen, og derfor vil jeg just have en Mand, der vil være Mester, som er en rigtig Mand og ikke bukker under. For en Kone passer det sig, at hun er underdanig, og det kan jeg

kun ligeoverfor Gu, for hvem jeg har Respect, der staaer fast“.

Diøse i forstjellige Bendinger halvt leende halvt klagende frembragte Selvbekyldninger, som dog atter vare fulde af Roes, gjorde Kaveri ganske svimmel; hans Svar, som han dog engang imellem maatte indskyde, bestode i en uforstaaelig Brummen og Murren, som lige saa godt kunde udtrykke Mismod som Velbehag og i Gjærningen udtrykte begge Dele.

Men trods venlig Tiltale vendte dog Kaveri fra Stalden ikke mere tilbage til Stuen. Han forlod pludselig Huset og løb de første Skridt hurtigt ligesom flygtende derfra. Det var blevet Nat, og paa Hjemveien lovede han sig selv, at han aldrig mere vilde lade sig forlede til en saadan Fortrolighed med Kræmmersten; det var skeet engang, det skulde aldrig skee oftere. Han var Bonden Kaveri, der ikke burde bortgive sig til en aflægs Gude, som ikke engang vidste, hvorfra hun var. Og just den Omstændighed, at Kræmmersten roste hans store Familiestab og viste Lyst til at indtræde i samme, vakte atter hans hele stolte Bevidsthed. Men nu for første Gang randt ham ogsaa i Hu, at han derovre i Amerika ikke mere var Bonden Kaveri; der gjaldt hans Familieanseelse ikke mere. Men dette lod sig nu ikke mere forandre.

Men der maatte dog foregaae noget Giendommeligt i Kaveri, da han om Aftenen og den hele følgende Dag intet sagde derom til sin Moder, at han havde affluttet Contract om Overfarten, og at han idag havde

betalt. Først af Kræmmerstien erfarede hun det seent om Aftenen. Hun var kommen for at bringe hende frisk Bagværk, og vidste at sige meget om, at Kaveri gjerne blev tilbage, han vidste allerede, hvor han strax kunde finde et Hjem; det kom kun an paa at bringe ham derhen, at han, uden at udsætte sig for Folks Spot, vendte om; man maatte make det saa, at man ligesom tvang ham til at blive hjemme; det var det, han vilde, men ikke kunde sige.

Moderen, som just ikke yndede Svigerdatteren, var dog lykkelig over, at hun skulde beholde sin Kaveri, og længe førend denne faldt i Sovn, var det afgjort mellem begge Koneerne, at han maatte blive.

Kaveri havde imidlertid denne Dag været for det samlede Menighedsraad og havde meldt sin Udtræden af Menigheden. Fogden, en Fætter til Kaveri, raadede ham, at han slet ikke skulde opgive sin Indfødsret; han kunde simpelthen tage et Pas, og, naar han ikke fandt sig tilfreds i Amerika, atter vende tilbage, eller selv paa Veien fatte en anden Beslutning. Kaveri lo haanligt til denne Opfordring og trængte nu saa meget heftigere paa at løsne sin Forbindelse med Landsbyen og Hjemmet.

„Nu da,“ raabte tilsidst Fogden, „naar det saa maa være, ville vi strax udfærdige Documentet; men jeg raader Dig, betænk Dig endnu engang.“

„Jeg har betænkt mig, bort gaaer jeg,“ sagde Kaveri trodsig.

Taalmodig svarede Fogden endnu engang: „Kaveri, jeg mener Du forbinder Dig den urette Fingerring“.

„Jeg veed selv, hvor min Skade stikker, og J er ei heller nogen Doctor. Gud bevares“! sagde Kaveri tilsidst og gik derfra.

„Det gaaer her, som Ordsproget siger: Naar Bufken har det for godt paa Pladsen, saa skraber den med Fodderne“, sagde en Menighedsraad bagved ham, og Fogden tilfoiede: „Det er nu engang det egenstændige stirkantede Hoved“. — Men han havde dog Uret; netop fordi Kaveri i sit Indre folte en Ubestemthed, gjorde han sig i det Ydre saa meget mere trodsig og uboielig. Først den næste Morgen lykkedes det Moderen at gjøre ham sit Forslag angaaende Kræmmerstuen; men Kaveri viste sig ogsaa her uvillig og svarede: „Hvorledes kan J gjøre mig et saadant Forslag? Kan jeg tage en Saadan? Hendes Lige finder man endnu, naar Markedet forlængst er forbi“.

Det var nu en selsom Gjentakelse af de skjulte Meninger i den nedre Aftægtsstue: Moderen roste Kræmmerstuen overordenligt og havde dog ingen rigtig Hengivenhed for hende, og Kaveri lod, som om han slet ikke vilde høre noget derom, og hemmeligt var det ham dog kjært, at man besvarede ham dermed. Men Moderen erindrede sig vel, at Kræmmerstuen havde meddeelt hende, at Kaveri vilde, at man skulde tvinge ham, for at han ikke skulde skamme sig for Folk over, at han afstod fra sin Beslutning om at udvandre. Hun var netop ved at komme frem med alle mulige

Benner og Grunde og førte allerede Haanden til Dinene, for at astørre de Taarer, som skulde komme, da Fætter Fogden traadte ind. Han overbragte Kaveri de forlangte Papiere og sagde spottende, at han nu hilste ham som Fremmed i Byen; han havde ikke Hjem her. Moderen udstødte et Skrig, og Taarerne indfandt sig nu uventet. Men Kaveri greb med skjælvende Hænder Papiere og stirrede paa det store røde Segl. Trudpert, der just vilde fjøre ud paa Marken, kom ogsaa ind i Stuen til Moderen; han saae snart, hvad der gik for sig, og støttede stille den knyttede Haand paa den blaa Kiste, som stod paa Bænken. En Stund taug alle Fire, som vare forsamlede i Stuen; kun Moderen sukede høit frem for sig. Men nu da Fogden vilde gaae bort, holdt hun ham tilbage og med en mægtig Beltalenhed skildrede hun nu, hvilken Lykke Kaveri kunde gjøre i Byen, hvis Lige sikkert ikke vilde være at finde over Havet, og hvorledes han ovenikjøbet kunde sige, at han ikke bragte sin gamle Moder før Tiden i Graven. Da hun endelig nævnede Kræmmerstens Navn, saae Trudpert sig ligesom forstræffet omkring, men han taug. Kaveri saae ned mod Jorden, og Fogden stod Moderen ivrigt bi og hjalp hende med at rose om ikke Kræmmersten saa dog den smukke Medgift, hun kunde bringe. Moderen talte sig mere og mere ivrig, og hvad der forhen kun var en voldsom udvendig fra fremfaldt Barme, blev nu til en, der kom indvendig fra; thi af en saa egen Beskaffenhed er det menneske-

lige Hjerte, at det snart ikke mere veed og ikke mere vil vide, hvad der er givet det, og hvad der er kommet fra det. Moderen prisede sig og den hele Familie lykkelig, som vidste en af Sine ved Siden af en saadan Kone og i et saadant Huusvæsen. Kaveri saae ved disse Ord i Beiret, og hans Blik udtalte, at han nærede Tvivl til sig og sine Tanker: Var da et Gistermaal med Kræmmersten i Gjærningen en saadan Lykke? Men Moderens overdrevne Lovprisninger havde næsten forstyrret Alle, naar ikke Fogden med betænksum Rolighed havde taget enhver Ting i tilbørlig Betragtning, saa at endelig ogsaa Trudpert nikkede, og tilsidst steg der ligesom et Lysglimt op i Kaveris Ansigt, da Fogden beviste, at Kaveri jo nu forstod Forretningen ved Udvandrerens Befordring ligesaa godt som Barten i „Ploven“, og at han, naar han gistede Kræmmersten, med sin ubundne Formue kunde tage Sagen saaledes i sin Haand, at Plovværten maatte pakke ind. Det syntes at gjøre et mægtigt Indtryk paa Kaveri, men han taug endnu bestandig, indtil endelig Trudpert, læggende Haanden paa Broderens Skulder, sagde: „Saa tal dog ogsaa, vi ville ikke tvinge Dig“.

„Nei, vi ville tvinge ham, jeg giver Dig ikke Haanden, jeg taler intet Ord med Dig, jeg veed ikke, hvad jeg gjør. Din Fader under Jorden vil ikke tilgive mig det, at jeg har skjult for ham, at Du som Barn vilde have løbet bort med Snekkeren Jochem. Han vilde have svoret en Eed, at han forbander Dig, naar Du nogensinde gaaer bort. Skal jeg nu gjøre

det for ham? Skal jeg? Jeg maa det. Jeg har mit bele Liv ikke kunnet tvinge Dig, fra lille Barn ikke; nu gjør jeg det ikke anderledes, jeg tvinger Dig; nu tvinger jeg Dig; det skeer til Din Lykke, lyd mig fun denne ene Gang. En Moder veed bedst, hvad der er godt for hendes Barn, jeg har baaret Dig under mit Hjerte, jeg kjender Dig dog bedst, jeg veed Dine Tanker, Du lyder mig, jeg er Din Moder, Du gjør Din Moder til Behag, og Du gjør det gjerne, og det vil være Din Lykke i denne og hiin Verden." Saaledes talte Moderen med snaksom Tunge og holdt Kaveri's Haand mellem begge sine; han smilte som vaaguende af en Drom, men talte endnu slet ikke.

"Saa sig dog et Ord," sagde endelig Fogden paaatrængende, og Kaveri udbrod: "Jeg har min Afskedigelse, jeg har min Overfartscontract, jeg kan ikke mere blive hjemme."

"Har Du allerede betalt Pengene for Overfarten?" spurgte Trudpert først.

"Ja paa Hvid og Skilling," svarede Kaveri.

Fremfor Alt henvendte Fogdens og Trudperts Tænkning sig nu paa, hvorledes man atter skulde faae Pengene ud af Plovværten. Kaveri blandede sig ikke deri, og Moderen, som ikke mere slap sin yngste Søn's Haand, sagde:

"Det har intet at sige, og om de ogsaa ere tabte, er det dog bedre, end om et Barn var tabt."

"Det forstaaer Fruentimmer sig ikke paa; man kan ikke smide Penge paa Gaden," raabte Trudpert

og Fogden som med een Mund; men den Sidste tilføiede endnu: „Lad mig kun raade, jeg skal nok faae største Delen ud af ham, han har mig ofte nodig; men det er nu forbøjet, Kaveri! Havde Du blot fulgt mit Raad igaar og ikke opgivet Din Indfødsret; nu maa Du, min Sjæl, atter lade Dig optage i Menigheden; nu, de kunne ikke negte Dig det, men det hele Hegeri og Arbeide havde ikke været nødvendigt.“

„Om jeg ogsaa burde blive,“ sagde endelig Kaveri, „for at seie Eder kjære Moder, og Eder, Fætter Foged og ogsaa Dig Trudpert, om jeg ogsaa burde, jeg kan ikke, jeg har lovet de Andre at gaae med, og kort og godt, jeg lader mig ikke binde, jeg er ikke den, som staaer, hvor man sætter ham hen.“

(Fortsættes.)

F. B. Mansa.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Havnemester H. Petersen Ronne.

— Skibsfører N. M. Michelsen.

— Suedker J. Therkelsen.

Borger-Vennen.

Syv og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 2.

Løverdagen den 14de Januar 1865.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 15de December 1864 afholdtes en Generalforsamling i Selskabet, ved hvilken 31 Repræsentanter vare tilstede, og hvori blev foretaget og forhandlet følgende:

1. Administrator, Hr. Pastor Rothe, hvis Functions-tid udløb med Aaret 1864, gjenvalgtes til Administrator for de tre følgende Aar og har modtaget Valget.
2. Til i Forening med Hr. Raadmand Petersen at revidere Regnskabet for 1864 gjenvalgtes Hr. Viinhandler Menster, som ogsaa modtog Valget.
3. Til at foretage det efter Lovens § 48 bestemte aarlige Eftersyn af Selskabets Kasse- og Penge-

effecter m. m. gjenvalgteš dHr. Generalmajor Paludan, Commandeur Garde og Overfrigskommissair Aagesen, der samtlige have modtaget Valget.

4. Ifølge Revisionens Skrivelse af 14de December 1864 fandtes Regnskabet for 1863 rigtigt, hvorefter Forsamlingen meddelte Dwittering for samme. (En manglende Paategning paa en Dwittering er berigtiget og foreviist Administrationen og Revisionen).
5. Ifølge Skrivelse fra Skriftcommitteens Formand, Hr. Overlærer Krebs, er bemeldte Committee villig til at fortsætte sin Virksomhed, og vil Ugebladet saaledes for det kommende Aar, uden at noget nyt Medlem behøves at vælges, ikke savne den fornødne Understøttelse.
6. Fremlagdes Ansøgninger fra Enkerne efter 2de af Selskabets Pensionister, der ere dode i indeværende Aar, om at maatte beholde den deres respective Mænd tillagte Pension, nemlig fra:
 - Guldsmed Jørgensens Enke i Hillerød, 86 Aar, Manden var tillagt Caroline-Legatet fra 1858 med 50 Rd. aarlig,
 - og fra Goffardicapitain Floors Enke, 64 Aar, Manden var tillagt 25 Rd. aarlig Pension.
 Forsamlingen vedtog, at ovennævnte 2de Enker, der foreløbigen til Udgangen af dette Aar er udbetalt den deres respective Mænd tillagte Pension, ogsaa fremdeles maatte nyde samme.

7. De uerholdelige Contingenter hos 15 Medlemmer, hvoraf 9 ere døde, ialt med et Beløb af 53 Rd. 48 Sk., vedtoges at udgaae af Regnskabet og de paagjeldende Levende udslættes af Selskabet.
8. Sluttelig optoges følgende 90 Medlemmer, hvis Navne, i Henhold til Generalforsamlingens Beslutning af 19de Marts 1860 forinden have været anførte i de respective Ugeblade i den bestemte Tid, nemlig:
 1. Brændeviinsbrænder Olsens Datter D. D.
 2. Informator Herg's Datter J.
 3. Kammerassessor Laagerup.
 4. Skomagermester G. A. Omberg.
 5. Smedemester Frangens Datter A. M.
 6. Handelsbetjent G. F. Schou.
 7. Brilllemager Hessens Enke S. G.
 8. Cand. phil. D. M. Langfjær.
 9. Meelhandler Lund.
 10. Bodfermester Andersens Enke G.
 11. Suedker Heilig's Datter G. N. F.
 12. Slagter J. Jørgensen.
 13. Cigarfabrikør D. Hartvig.
 14. Lærerinde A. Rasmussen.
 15. Landmand Wilsons Enke A. K.
 16. Blikkenslager P. J. L. Haastrup.
 17. Skomager N. J. Bonnesen.
 18. Grosserer A. Borgen.
 19. Chorsanger G. Smith.
 20. Portraitmaler Nielsens Datter A. G.

21. Garver G. J. Sandberg.
22. Kongelig Stafet Nielsens Datter A. G.
23. Skomager J. A. Auener.
24. Slagter Walloe's Datter H. G.
25. Soldassistent G. J. Thorbrygger.
26. Grosserer H. L. Mohr.
27. Bolteslager i Marinen F. Johnstad.
28. Major Fasting's Datter M. J.
29. Skrædder Lunds Datter G. M. W.
30. Uhrmager G. Wildschütz.
31. Bogholder Morck's Datter F. A.
32. Skibscapitain P. M. Moberg.
33. Huusjomfru G. W. Ferslev.
34. Slagtermester Beüschel.
35. Traadhandler L. Jorgensen.
36. Veterinairelev J. F. L. Jorgensen.
37. Chateket L. J. Dorscheus.
38. Lieutenant Brion's Enke N.
39. Maskinmester G. P. Hansen.
40. Deconom H. J. Bachmann.
41. Høker Albrechtsens Datter G. A.
42. Forhv. Høker Albrechtsens Enke.
43. Gjortlermester J. G. Bredahl.
44. Fuldmægtig D. A. Kringelbach.
45. Tobaksfabrikur Bohlmanns Enke G.
46. Handskemager N. P. Soderstrom.
47. Boghandler F. N. Thomsen.
48. Malermester J. G. Dahlberg.
49. Byfoged Tydtmanns Datter A. J.

50. Skomager P. J. Johannsen.
51. Contoirchef J. Brusendorff (overordentlig Medlem).
52. Bogholder J. C. Rasmussen.
53. Bud L. Jensen.
54. Lygteinspecteur B. Knippel.
55. Porcellainehandler Nielsens Datter M.
56. Dameskrædderinde A. M. Petersen.
57. Baadsmand F. J. Poulsen.
58. Bankassistent Meinigs Datter A. M.
59. Urtekræmmer F. W. J. Helsted.
60. Contoirist J. P. Jacobsen.
61. Skrædder Andersens Datter C.
62. Landmand Jørgensens Datter C. M.
63. Bogumand Petersens Datter L. W.
64. Bodkermester C. L. Madsen.
65. Lithograph C. F. Arnholtz.
66. Guldsmed A. A. Moller.
67. Kleinsmed A. A. Sponholdt.
68. Muursvend C. A. Moller.
69. Detailhandler C. A. S. Müller.
70. Skibsforer Due's Datter A.
71. Slagter H. Hansen.
72. Toimagermester C. P. Jensen.
73. Tommermester J. M. Wildau.
74. Fabrikant H. P. L. Hansen.
75. Cigarmager J. Rympsner.
76. Hattemager A. H. L. Vogel.
77. Blikkenslager P. C. Elstrom.

78. Gjordemoder A. Lund.
79. Løge Byrtings Datter Ib.
80. Handelsbetjent L. W. Schmidt.
81. Skomager N. C. Agerbech.
82. Parykmager C. F. C. Sundberg.
83. Bud Petersens Datter M. K.
84. Maler Scheüermanns Datter A. F.
85. Snedker D. C. Borup.
86. Blikkenslager H. D. Lamprecht.
87. Bogbinder J. L. Carlenius.
88. Bærtshuusholder Olsens Datter L.
89. Capitain Meinckes Datter D.
90. Muurmester J. B. Kosoed.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 3die Januar 1865.

J. C. Bondrop. C. N. Lautreup. C. Nothe.

C. Winge.

Fiirkanten eller den amerikanske Kiste.

(Af B. Auerbach.)

(Fortfat.)

Nu erklærede Fogden i Spot og Brede, at i Verden havde Enhver at sørge for sig selv, og Xaveri

skulde nu blot engang læse Brevene fra Folk i Amerika; der gaaer det saaledes til, at man holder sammen, saa længe man har Fordeel deraf, men ikke en Minut længere; man kunde ikke love Noget, at man vilde indestaae for hans Lykke.

Kaveri saae ved denne Fremstilling Fogden stivt i Ansigtet, og denne kunde ikke ane, i hvor høi Grad det traf, da han endnu tilføiede: i Amerika gjaldt Bonden Kaveri ikke mere end enhver anden forløben Karl. Det var jo det samme, hvad han selv hiin Aften, da han gif fra Kræmmerstuen, med Smerte havde tænkt.

„Jeg maa alligevel bort og jeg gaaer ogsaa,“ sagde han atter med halv Stemme og hestede Blikket paa den blaae Kiste. Nu syntes kun endnu den Tanke at beherske ham, at han engang havde sagt Landsbyen Farvel, og at det ogsaa maatte blive derved. Moderen anede dette, hun hvissede Trudpert noget i Dret, hvorpaa denne gif bort, og med et forunderligt muntert Sind spottede hun nu over, hvor lystigt det var at have havt hele Byen til Nar; blandt Efterkommerne af hiin gamle Bondekone, som havde sagt: „Jeg troer ikke paa Amerika“, gif Ingen derhen; de havde det ikke nodigt, og idet hun nu med en selsom Dygtighed udforte, hvad Denne eller Hiin vilde sige til Kaveris Hjemmebliven, brød hun med Klogskab Braaden af den skarpe Bagtalelse, som denne visselig frygtede.

Trudpert kom snart tilbage, men udenfor Døren

børte man En sige til ham: „Gaae Du kun foran“. Han, der egentlig saa skjævt dertil og ikke var den nye Svigerinde god, anstillede sig dog ærbødig mod hende, og den nye Svigerinde var ingen anden end Kræmmerken, som med opreist Hoved bød Kaveri Haanden. Moderen, som havde holdt Kaveri's Haand, lagde denne ikke uden en følelig Modstræben i den fremrafte og sagde: „Gud skee Lov og Tak, at det saa smukt er kommet istand.“ Ogsaa Fogden og Trudpert bragte nu deres Lykønskninger til Forlovelsen. Kaveri nikkede taus.

Saaledes var altsaa Kaveri Brudgom og blev hjemme.

(Fortsættes.)

F. B. Mansa.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Brygger N. J. Hølfjær.

— Instrumentmager J. C. Gottfried.

Borger-Vennen.

Syv og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 3.

Løverdagen den 21de Januar 1865.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Fiirkanten eller den amerikanske Kiste.

(Af B. Auerbach.)

(Fortsat.)

Fogden gik paa Raadhuset, Trudpert paa Marken og Kaveri blev endnu længe med sin Brud hos Moderen; han vilde først lade denne selsomme Esterretning udbrede sig i Byen og undergaae fornøden Dmtale, inden han viste sig med sin Brud. For saaledes offentligt at stille sig tilskue var han overhovedet meget bange, kun hans Moders glædestraalende Ansigt opmuntrede ham, og han sagde sig selv for første Gang i sit Liv, at han egentlig var en god Son. Han fastede forlibte Diekast til sin Brud, men foiede hende dog ikke i nu at ledsage hende til hendes Hjem.

Kræmmerfken gif ene. Den hele Dag forlod Kaveri ikke Stuen, han sad næsten bestandig stille og indesluttet i sig selv paa den blaae Kiste; han læste gjentagne Gange Contracten om sin Overfart, og derpaa læste han den ikke mere og stirrede hen paa Papiret, paa den afbildede Broderhaand, paa de trykte Linier, hvorimellem hans Navn var indskrevet, og da saae han intet mere, og Alt svømmede i en Taage for hans Dine. Først i Morkningen stod han paa Moderens Tiltale op for at besøge sin Brud; han blev standset af alle de Modende, og haanende bød man ham velkommen fra Amerika. Og lige saa haanende flang Lykønskningerne til hans Forlovelse.

Moderen sad stille hjemme og bad bestandigt; det laae hende tungt paa Hjertet, at hun maaskee dog havde tvunget sit Barn ind i Glendighed; Kaveri saae slet ikke ud som en Brudgom; men hun trostede sig atter, at det var den forhindrede Udvandring, ikke den modbydelige Forlovelse, som bragte Befymringen i hans Ansigt.

Kræmmerfken var stødt over, at hendes Brudgom først nu viste sig, og denne maatte, for at forsonde hende, være venligere, end han havde i Sinde. Da han i Samtalens Løb yttrede, at han vilde drive Bløvværtens Haandtering, sagde Kræmmerfken strax: „Det gaaer ikke, det lider jeg ikke; min Mand maa blive hjemme og ikke ude drive, jeg veed ikke hvad.“

Kaveri reiste sig ved disse Ord og betragtede hende med Bredde; da tilføiede hun hurtigt, for at gjøre

ham god igjen: „Nu, vi kunne jo tale mere derom; Alt behøver jo ikke at afgjøres i Dag.“ Da Xaveri tilfaldt endnu tog en lille Pafke Knaster til 6 f . med sig og paa ingen Maade vilde lade sig det betage at betale den, gav hans Brud ham endnu en anden Pafke Tobak og sagde: „Prov engang denne, den koster kun det halve, prov den kun, og den vil ogsaa smage Dig lige saa godt som den dyre; den skal jo kun rygges.“

„Du er huuslig,“ sagde Xaveri med en spottende Roes, men Kræmmersten tog den for gode Varer.

Det Gnefte, som Xaveri klagede over, da han kom hjem til sin Moder, var denne Historie med Tobakken, men Moderen beroligede ham: „Hun har været en fattig Pige, som maa sætte Priis paa en Skilling, og har siden havt den Gnier til Mand. Koner sætte nok overstyr, vær Du glad, at Du har en huuslig, og hun vil nok vænne sig til, hvad der er Brug hos En, der kommer fra et retskaffent Bondehuus.“

Xaveri fandt sig deri, at han maatte give sig tilfreds i Livet saa godt det kunde skee, og forunderligt! denne blode, resignerede Stemning, som den unge trodsige Mand for første Gang i sit Liv kjendte, gjorde ham mindre omtaalig mod de Drillerier, som han paa mange Sider havde at udstaae, fordi han forblev i Hjemmet. Folk vare næsten vrede paa ham, fordi han havde bedraget dem for deres Deeltagelse i Anledning af hans Vortreise; de havde offret ham denne, og han skyldte dem nu ogsaa at gaae sin Vej. Næsten

et staaende Spørgsmaal, som man rettede til ham, var, hvorledes det saae ud i Amerika, og om han havde været sotsyg. Til hans Forlovelse lykønskede man ham for den største Deel oprigtigt, og netop fordi Kaveri paa Grund af denne var nedtrykt, folte han Spydighederne i Anledning af sin Forbliven i Hjemmet næsten slet ikke.

Fløværten havde samtykket i at tilbagebetale Overfartspengene, men fastsat den Betingelse, at man som billig Gjengjæld nu ogsaa skulde fejre Brylluppet i hans Huus. Var denne hele Høitid en egenlig paatvungen, saa var Stedet for Festen det ogsaa. Brud og Brudgom havde ingen ret Glæde af hinanden, og Bærten og hans Folk, som viiste sig venlige og ærbødige mod dem, folte i Grunden Intet ved denne Stillen til Ekue.

Otte Dage for hans Bryllup udvandrede de unge Karle og Piger, med hvem Kaveri vilde have draget bort. Han saae med et bedrovet Blik efter dem, men han rystede Alt af sig og sagde til sig selv, at han hjemme havde gjort en Lykke, maaskee større end den, der var bleven ham tildeel i Amerika, og derhos vedblev han at være Bonden Kaveri.

Natten for sit Bryllup bragte Kaveri sin blaae Kiste, hvori hele hans Udrustning for hans Udvandring var, i sin Bruds Huus. Kræmmersten vilde strax borkradse Paaskriften og anvende Kisten i Boutikken, men Kaveri forlangte med Hestighed, at Kisten maatte forblive som den var, og at alle hans Klædnings-

stykker opbevaredeſ deri. Han ſatte Kiſten i Sovekammeret foran Sengen og ſagde ſpøgende: „Jeg ſtiger over Amerika i Sengen.“

En vel anbragt Epøg har altid noget Forſonende. Denne Aften gik Kaveri for ſidſte Gang til ſin Moder for at ſove, og for førſte Gang var han i ſin Ejel egenlig ret glad, han vidſte ikke hvorfor og vilde ei heller vide det.

Bed Brylluppet gik det lyſtigt til; kun var Kræmmerſken fortrydelig over, at Kaveri havde dandſet mere end nødvendigt med Liſebeth, ſom fra Deimerſtetten var kommen herover, og med hendes yngre Søſter Ugaſthe. Kaveri forſonede hende ſnart, og da hans Kone dandſede med hans Broder Trudpert, ſteg han op til Muſikanterne og blæſte den amerikaniſke Marsch, ſom han ſaa ofte havde ſpillet op for Udvandrerne paa Bogen, ſom en lyſtig Hopsa, og hoſtede ſtor Roes derfor. Kaveri var ſaa at ſige Amerika ſtedſe paa Kroppen, thi han gik i den udenlandſke Klædning, ſom han havde anſkaffet for den nye Verden; men han var ogſaa endnu beſtändig Amerika i Hjertet, og det var langt farligere. I den førſte Tid eſter ſit Giſtermaal turde Kaveri endnu tillade ſig at gjøre halvt Arbeide; men da han paa ſin Kones indtrængende Opfordring vilde paatage ſig noget mere, viſte det ſig, at han nu var dobbelt ſlap. Tanken om Udvandring havde lammet ham, han havde vænnet ſig til ſlet ikke mere at betragte Landsbyen ſom Kredſen for ſin Virkſomhed, han havde, ſaa at ſige, haabet paa en ny Livsmandag,

paa hvilken han vilde lægge sig skarpt i Tøiet; nu skulde han midt i den gamle Uge tage dobbelt fat paa den gamle Maade; dertil kom, at, ligesom Landsbyen og Alt, hvad der foregik i den, ikke mere gjorde ham nogen Glæde — fordi han havde vænnet sig til kun af et ganske andet Liv og ganske andre Forhold at love sig Opmuntring, og at betragte Alt, hvad der gik for sig omkring ham, med Ligegyldighed — saaledes var ogsaa den tilgiftede Tilværelse ham gammel og raadden, den tilbød ham intet nyt og forfriskende Liv, som han havde udmalet sig saa tillokkende; han var ligesom hensat i en enkemandsgartig Tilværelse; den hele Verden, den hele tilvante Omgivelse havde for ham noget Enkemandsgartig. Han kunde ikke gjøre sig det tydeligt, men han folte det ikke desto mindre. Gjerne gav han efter for sin Kone i det Stykke, at han ikke greb Plovværten ind i Næringen; det var ham ikke ubehageligt, at han ikke havde noget Særligt at gjøre, som udfordrede, at han tog sig sammen og anstængte sig paa en særegen Maade; han levede gjerne saaledes den ene Dag efter den anden, og det var ham allerede for meget, at han skulde have at gjøre med at anskaffe nye Kreaturer, thi de gamle vare afbrugte, at han maatte anskaffe de nye Markredskaber, da de gamle slet ikke mere kunde benyttes. Kræmmerens Forsætning og Husets Rigdom vare ikke heller af den Betydenhed, som de havde havt Udseende af. Forraadene i Boutiken vare tagne paa Bog, og Kaveri, som vilde sætte sin Formue paa Rente, maatte

anbringe mere end Halvdelen i Huset og turde ikke lade sig mærke med noget derom, for ikke foruden Skaden at paadrage sig Spot. Dertil kom, at han angaaende de ubetydeligste Foranstaltninger, som han foretog i Huset, havde skarpe Klammerier med sin Kone. Hun havde engang ønsket at faae en Mand, hvem hun var undergiven, og det Mindste, som denne nu selvstændigt vilde udføre, fremkaldte de heftigste Modsigelser fra hende. Xaveri, der engang havde hersket over hele Landsbyen og langt ud over samme, saae, at det ikke vilde lykkes ham, at faae sin egen Kone i sin Magt. Han kæmpede med hende om Overherredømmet, og da det manglede paa den Kjærlighed mellem dem, som ikke skiænder, var Herredømme hendes eneste Maal. Naar den Gne mærkede, at den Anden forstod dette eller hiint bedre, herskede ikke Glæde eller Anerkjendelse derover, men Misundelse og Lyst til at nedsætte. Xaveri havde, uden i Forveien at sige et Ord derom, forandret hele Dværgbesætningen i Huset, og fordi han, tildeels ikke uden egen Skyld, havde været uheldig dermed og endnu engang med Tab maatte forandre den, kunde det ikke være anderledes, end at Konen ofte og med Skadefrohed gjentog dette for ham og sagde ham, at han Intet forstod, og at han lod sig bedrage af Enhver. Under saadanne Erfaringer og Jagttagelser var Xaveri vel vred paa sin Kone, men endnu mere paa sin Moder, sin Broder og alle sine Paarørende; han saae i Alt kun sin Uuelighed for den gamle Verden, man skulde have ladet

ham drage bort, han var bleven en ganske anden Mand i Amerika, det var hans stadige Tanke. Med Hestighed fordrede han ofte Tjenesteydninger og Bistand af sine Paarørende; de burde, som han troede, ikke negte ham noget, de skyldte ham det, da han for deres Skyld var bleven hjemme. Naar man ved saadanne Anmodninger henviste ham til egen Kraft og Virksomhed, og Enhver ubekymret om Andres passede sit eget Dagværk, indaad han sin Forbittrelse; der var jo skeet ham en himmelraabende Uret, han var bleven hjemme, for at have Beslægtede, beredte til hans Hjælp, og der gaves jo intet Sammenhold mere; han stod ene, henviist til sig selv, som om han var i en Drøm.

(Fortsættes.)

F. B. Mansa.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Smedker B. Lorengen Lovgreen.

— Passkriver C. A. Blach.

Jda Magdelene Christensen	} Døtre af afdøde Modellsmedker Christensen.
Caroline Albertine Christensen	
Johanne Gleneira Christensen	

Jacobine Josephine Hansen, Datter af Maskinmester Hansen.

Marie Hatting, Jomfru i Kjøkkenet paa Frederiks Hospital.

Borger-Vennen.

Syv og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 4.

Løverdagen den 28de Januar 1865.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Fiirkanten eller den amerikanske Kiste.

(Af B. Auerbach.)

(Fortsat.)

Familiebaandet er ogsaa en Løgn, som Alt i Verden. I Dage, i Uger bekymrede Ingen sig om ham, og dog havde de anstillet sig, som om de ikke kunde leve, naar han ikke var der. Hvor venkabelig og hengiven havde ikke hele Byen og især hans Familie været den Gang, da han vilde gaae bort, og nu viste de ikke en Hundrededeel af hiin Hjertelighed. Plovværten syntes nu endog at være den braveste, han havde dog altid været den samme Skalk. — Med Overlæg fjernede nu Kaveri sig fra Eine og spottede over dem. Især mod sin Broder Trudpert fattede

han en dyb Uvillie; han var stedse saa rolig og stille, påsede uafsladelig sine Forretninger og havde ikke engang et godt Ord for en Andens Unliggander, ikke at tale om Bistand. Han var fjørt ud paa Marken med Ploven, da Kaveri gik til Markedet for at indkjøbe nye Kreaturer, han havde knap onsket ham Lykke paa Veien. Burde han ikke som den ældre og mere erfarne Broder frivilligt være gaaet med og frelst Kaveri for det Uheld, hvori han overladt ene til sig selv var kommen?

Men meest var dog Kaveri ogsaa vred paa sig selv, og det saa naturligt, fordi han havde ladet sig narre til at give efter for sine Paarørendes Bønner og Jammerflager og at blive hjemme.

Midt i al denne Grunden og Grublen var det næsten vidunderligt, og Kaveri rystede ofte selv med Hovedet derover, at han nu maatte tænke saa meget over Menneskene og over sig selv. Det syntes, som han indtil nu havde tilbragt alle sine Aar drømmende, og nu paa engang gik Livet saa forvirret og mørkt op for ham.

Enhver Menneskeaaand, saa fløv den end maa synes og saa solberøvet endog dens Plads, har dog sin kortere eller længere varende Blomstringstid. Var det Bæger, som her aabnede sig, en Tidsel eller vel endog en Giftplante? Den Næring i det mindste, som Kaveri tog til sig, var en i Brede og Riv forgiftet. Han havde en uovervindelig Afsky mod ethvert Kar, som stammede fra Kræmmeren og den gamle Kræm-

merske, og naar han sagde dette til sin Kone, at han altid hørte den Gamle hoste, udlo hun ham med Haan, og søgte endnu mere at forege hans Bæmmelighed. Han søgte at overvinde sig, men — saa selsomt det end maa synes, saa forholdt det sig dog saa — en Hovedaarsag til hans mange Forstemninger var den, at Kræmmeren selv tillavede Maden, og at Kaveri derhos næsten ikke kunde nyde den. I Begyndelsen hjalp han sig dermed, at han først ligesom for Spøg, men senere for bitter Alvor, lod den Epise, han behøvede, tilberede af sin Moder og fortærede den hos hende; han undsaae sig for at vise Folk, hvorledes det gik ham.

Hvor besynderlig var Kaveri tilmode? Ellers gik han mæt ud af Huset, og nu gik han hungriq ud af det for at spise i Bærtshuset. Han skammede sig over at bestille Noget, og dog var Alt ham saa øde og saa bittert. Han lod sig ofte hemmeligt give Noget i Kjøkkenet og spiste det bagved Huset. Men snart bestilte han sig allerede ofte Dagen forud, hvad han vilde have imorgen, og spiste aabenlyst for Alle i Bærtshuset. Og naar han kom hjem, læste hans Kone, som stedse allerede havde erfaret det, Bordbonnen for ham; hun gjorde nu, for at drille ham, Maden endnu slettere, og spiste selv i Forveien i al Hemmelighed.

Kaveri havde aldrig spillet Kort, men nu sad han ofte til langt ud paa Natten i Bærtshuset og spillede. Han vilde forglemme sig selv, Intet vide om sig og

sin Glendighed, og han spurgte sig ikke mere, hvori egentlig hans Glendighed bestod, og hvorledes den skulde tages og forandres. Han sagde kun til sig selv, at han var ulykkelig; det var en afgjort Sag, og han vilde være træt og afkræftet for ikke at kunne tænke mere, naar han sildig kom hjem og lagde sig for at sove. I Begyndelsen vandt han i Spil, men han brød sig ikke om Gevinsten; han vilde lægge dette til Skue og blev stedse en større Bovehals. Naturligviis spillede man ikke med tørre Halse, og ophidsede af Spil og Drik kom Spillebrødrene ofte i Klammeri; men de forsonedes snart igjen; thi Spillekammerater ere mærkeligt fredsommelige, og trods al Strid tænke de dog stedse atter paa, ikke at undvære den Fornøielse og Gevinst, som de vente. Nu tabte Kaveri i lang Tid, thi han havde ikke sine Tanker ved Spillet; ved ethvert Kort, som han kastede ligesom Hugget med en Dxe paa Bordet, tænkte han ofte og idelig paa sin Kone, at hun tvang ham til at være uordenlig og til at spille. Men han vilde ikke mere lade sig tvinge, horte en Tidlang op at spille og saae kun til, at de Andre spillede; senere troede han at have lært det bedre og begyndte paany at spille med, men ogsaa nu tabte han ubegribeligt næsten altid. Han slog en Ratter op og spottede over sit Tab, men indvendigt tog han en fast Beslutning og rørte siden aldrig Kortene.

Kaveri, der uagtet al sin Bildskab dog endnu stedse havde en vis Vrefrygt for Huuslighed, som han

paa en saa smuk Maade havde lært at kjende hos sine Forældre, bevægede sin Moder til at lægge sig forsonende imellem, og det lykkedes hende at tilveiebringe et temmeligt fredeligt Forhold. Begge Ægtefolkene syntes atter en Tidlang at leve i en smuk Enighed med hinanden. Kaveri tog sig sammen og blev ordenligere og flittigere, men saasnart kun den mindste Tvist udbrod, saasnart kun den mindste Gjenvordighed viste sig, var det stedse hans første Tanke: „O, var jeg dog der, hvor min Kiste viser mig hen!“ Han havde engang udtalt dette mod sin Kone; hun hentede Øgen og vilde hugge Kisten i Stykker og forbandede Amerika og enhver Tanke derpaa. Kun ved den største Mildhed og Føielighed og ved endelig at foreholde hende, at Kisten var fem Gylden værd, og at han ved første Leilighed vilde sælge den til en Udvandrer, lykkedes det ham at redde den; men naar derefter en Tanke om den nye Verden opstog hos Kaveri, gjemte han den hos sig selv; mangen Gang kunde han i flere Minuter sidde i Kammeret paa Kisten og stirre hen for sig, og hans Tanker svævede langt bort fra Alt, hvad der omgav ham.

Naar Kaveri om Aftenen sad i Plovværtshuset, saae han ofte gjennem Tobakskysterne hen til det Maleri, hvorpaa Skibet svømmede, og hvor der med rød Skrift stod at læse: „Til Amerika!“ Naar han kom hjem, gjorde han hiin Talemaade til Sandhed, at han over Amerika gik i sin Seng.

I Foraaret var der et muntert Bryllup i Lands-

byen, men som havde sine sørgelige Følger. Schackle var vendt tilbage og giftede en Kjobmandsdatter fra en nærliggende Stad; han oprettede en stor Krambod med lange ned til Gulvet rækkende Binduer, saadanne som man endnu aldrig havde seet i Landsbyen. Kræmmerken, som, støttende sig paa sin nuværende Familieforbindelse med Fogden og Menighedsraadet, havde villet forhindre Tilladelsen til en saadan Concurrens, udrettede intet, og hun, som engang i saa høi Grad havde rost Kaveri's Familie, kunde nu ikke finde Skjældsord nok til den, og Kaveri kaldte hun næsten aldrig andet end „Eletintet“, fordi han engang havde sagt: „Jeg bekymrer mig slet intet om Sagen!“ og var bleven denne Beslutning tro. Kræmmerken søgte nu at ophidse Kaveri til, at han til Gjengjæld skulde fordærve Udvandringssorretningen for Plovværten; men Kaveri var ikke mere oplagt dertil; desuagtet negtede han sig ikke den Skadesryd at foreholde hende, at hun havde forhindret ham deri, da det endnu var Tid, og nu opfordrede ham dertil, da det var for sildigt. Nu vilde hun, at han i det mindste ikke skulde gaae til Schackle's Bryllup, men ogsaa heri foiede Kaveri hende ikke; han havde jo været Schackle's gamle Betskytter og sagde tilsidst om denne Opfordring: „Jeg er ingen Kræmmer!“

Kaveri fløitede lystigt, da han gik til Schackle's Bryllups-gilde og horte ikke paa sin Kones lydelige Skjælden; han tog sin bedste amerikanske Klædedragt paa og skjulte under samme sit Baldhorn. Han for-

skrækkedes næsten, da han saa paa sin Kone; hvor frygteligt havde hun ikke forandret sig! Hendes hele Udvortes var saa over al Maade forsømt, at han næsten ikke vilde troe, at det var hans Kone. Kræmmerstuen vidste, at hendes Mand endnu fra Soldaterlivet satte megen Priis paa et propert Udseende, og næsten til hans Uergelse forsømte hun det mere og mere, og lo, naar han kaldte hende en Fugleskræmsel.

„Du kan fløde Dig paa og komme senere i Aften; jeg vil nu engang spise godt,“ sagde Kaveri og gik til Plovværtshuset. Baldhornet tonede om Aftenen op i hele Landsbyen; det kunde ikke være nogen Anden end Kaveri, der blæste saa smukt. Kræmmerstuen sad hjemme i Brede og bittert Had, og hun vidste tilsidst ikke at gjøre andet, hvorved hun kunde ærgre sin Mand, end at flaae hans Kiste i Stykker. Han bevogtede Kisten som et Klenodie, han havde bedt sin Kone, ja strengt befalet hende, aldrig at røre ved den; derfor skulde den nu ødelægges. Kræmmerstuen befundede sig imidlertid igjen, at hun ødelagde en Gjenstand af en bestemt Værdi, og skaffede nu sin Brede Lust derved, at hun udkradsede Kaveri's Navn og begge Baldhornene. Hun gik udenfor Huset, og nu fortalte en velvillig Nabokone hende, at Kaveri dandsede som en ung Knøs. Hurtig ilede hun hen til Værtshuset og styrtede aandeløs op ad Trapperne. Hist dandsede netop Kaveri med Plovværtens Agathe og jublede og sang; hurtig ilede hun igjennem de

dandsende Bar og stod foran Kaveri. „Hvad gjør Du der?“ skreg hun.

„Hun her er endeel smukkere end Du!“ svarede Kaveri. Vandende med et skingrende Skrig, saa at Musikken derover holdt inde, udskjældte Kræmmersten nu Agathe, som imidlertid roligt svarede: „Hvorfor skjælder Du saa? Jeg vil ikke have ham; naar jeg havde villet det, havde Du ikke faaet ham!“

„Du seer jo ud som en Fugleskræmsel!“ raabte Kaveri, og i overmodig Lune begyndte han at synges Bisen:

Jeg seer ingen Ravn, jeg seer ingen Fugl —
See Fugleskræmslen, see Skræmslen der!

(Fortsættes.)

F. B. Mansa.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:
Hr. Bogbindermester F. A. Brede.

Borger-Vennen.

Syv og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 5.

Løverdagen den 4de Februar 1865.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Fiirkanten eller den amerikanske Kiste.

(Af B. Auerbach.)

(Fortsat.)

Musiken begyndte at spille Advarslen, og Alle jublede høit og dandsede og trykkede Krammeren ud af Stuen. Denne ilede til Kaveri's Moder og til Trudpert. Snart saae man Sidstnævnte paa Dandseboden, og Kaveri forsvandt strax efter ham.

I Moderens Aftægtsstue kom det nu til heftige Undersøgelser, der ofte afbrødes af Graad og Skrig. Moderen havde hurtigt lukket Skodderne, for at ingen Lyd skulde trænge udenfor. Kaveri, der desuden kun havde været lystig af Fortvivlelse, erkjendte vel snart sin Uret, men han var atter trodsig og vilde ikke til-

staae det, indtil endelig Trudpert, der i sit hele Liv havde været godmodig og estergivende mod ham, tog fat i ham og svor, at han vilde quæle ham, naar han ikke vilde gaae i sig selv og forbedre sig. Moderen græd og værgede af saa meget hun formaaede, og efter den eiendommelige Fruentimmermaneer talte hendes Klager ikke noget om, hvor ynkværdig denne Broderstrid i sig selv var; hun gjentog blot stedse: „Hvilken Skam er det ikke for Folk, at J have et saadan Klammeri med hinanden! For Guds Skyld! Hele Byen løber jo sammen! Udenfor staaer en heel Skare og lytter til!“

Kræmmerstuen sad paa Bænken og holdt taus Hænderne i hinanden. Kaveri kastede kun engang et vildt Blik paa hende; som en Lynild gjennemfoer den Tanke ham, hvor skammeligt det var af hans Kone, at hun ikke stod ham bi og værgede ham mod hans Broder, der var i Færd med at dreie Halsen om paa ham. „Slip, Du har Ret,“ raabte han stafaandet. „Du maa have Ret, siden Du kan være saaledes mod mig. Det havde jeg aldrig troet!“

„Jeg havde ligeledes aldrig troet det!“ sagde Trudpert, slap ham, og hans Hænder skjælvede.

Kaveri lovede oprigtigt, at han vilde forbedre sig, og da han gif hjem med sin Kone, saae Moderen efter ham ud af det lille Vindue og bad paa de Bortgaaendes natlige Bei endnu længe inderlige Bønner.

Den Strid, Kaveri havde foranlediget, og den

Offenlighed, den havde erholdt, smertede ham meget; men vi maae sige, ikke saa meget paa Grund af den tabte Lykke, som af den priisgivne Vre. Førend det blev Dag, gif han i Marken med Ploven eller i Skoven for at fælde Træer, og vendte først om Aftenen tilbage. I Bærtshuus saae man ham i lang Tid ikke. Man fortalte, at han havde faaet Rister i Ansigtet, han kunde ikke lade sig see, man havde engang om Natten hørt ham udraabe dette; det var ikke Tilfældet, hans Kone havde fun, da han var borte, skrabet hans Navn af Risten, og saa ofte han saae dette, fogte Forbittrelsen i hans Sjæl; han talte vel fun engang derom, men stedse maatte han tænke paa, hvor ganske anderledes det havde staaet til, naar han med sit ubeskadigede Navn var draget bort over Havet. I Huset blev der fun talt meget lidt; der var hverken Fred eller Strid. Kun engang blussede denne op paany, da Kræmmerfsken havde solgt Risten, og da Kaveri netop kom til, som man vilde afhente den. Han holdt den tilbage, idet han bemærkede, at ingen Anden turde sælge hans Eiendom end han selv.

Kræmmerfsken, hvis Boutif ganske var lagt øde, lavede næsten slet ikke mere Mad til sin Mand, og han maatte atter saae den hos sin Moder.

Høsten kom. Kaveri gif allerede før Daggry ud i Marken ved Siden af Kirkegaarden. Denne Vandring i den fjolige Morgentaage, da et graat Lys lægger sig paa Græs og Buske, denne Glæde over den friske

Gang ud fra Sløvhed og Fornedrelse til Arbejde, der nu endog vinker som Lyst, de Modendes Hilsen, der brøde op til en lignende Gjerning og styrkede hinanden i det sikke Haab om en klar Dag. Alt dette gjorde Kaveri pludselig glad i hans Jnderste; han tænkte neppe mere paa sit forvirrede Liv, og det syntes ham let at udjevne; i det mindste vilde han gjøre Alt, for at det kunde blive smukt og muntert. Kaveri var trods Alt dog Bonde nok til at glæde sig over den skjønne Ager, som han nu kunde falde sin egen; han smilede, da han maatte tænke: det er dog godt, at Eng og Ager ikke bekymre sig om Klammerierne hjemme og ikke løbe bort paa Grund af Ufreden; de voge stille, og hvor prægtigt staaer ikke Kornet her! I ere dog lykkelige Mennesker, og Gud er god, at han ikke lader Eder undgjælde for Ufreden.

Det første Skaar, man gjør ved Meiningen af en Ager, har stedse noget Høitideligt, især for den ensomt Arbejdende; Kaveri's Fader havde stedse bedt en Bøn, førend han begyndte; Kaveri gjorde det vel nu ikke, men idet han endnu engang hvæssede Leen, hvæssede han ligesom endnu engang sine Tanker, og de vare: at han fremdeles vilde være arbejdsom og fredsommelig. Marken gav et godt Udbytte; de meiede Halme laae saa nær paa hinanden, at man ikke saa Stubbene, og det er det glædeligste Tegn paa en rig Høst. Solen var stegen op, Lærkerne sang i den blaa Luft, men Kaveri lyttede ikke derefter og saa ikke i Beiret; hans Tanker vare ovre i Amerika: „Hvor

anderledes vilde det ikke have været, naar Du der for første Gang høstede paa en forhen udyrket Jord! Her toner Morgenklokken — der hører man ingen Lyd; fra Nabomarken her hører man Menneskestemmer — der fornemmer man Jutet. Det er dog bedre at blive paa den Jordbund, som Forfædrene allerede have dyrket, og som har næret Slægt efter Slægt; og hvo veed, om Du der endnu levede. . . . Kaveri reiste sig hulkende i Beiret og saa hen til Kirkegaarden. — „Der ligger Din Fader og der Din Bedstemoder, fra hvem Talemaaden stammer: jeg troer ikke paa Amerika.“ For første Gang i sit Liv følte han, hvad det vil sige at forlade den Jordbund, hvori Paarørendes Been hvile; men denne Tanke berørte ham kun flygtig, og ved igjen at tage fat paa Arbeidet tænkte han: Ogsaa Du skal engang ligge der. Dette Liv har Du nu engang, og Du vil saaledes tilbringe det i Had og Ophidselse? Begynd det paany, saalænge det endnu ikke er tabt; Din Kone vil nok blive god; hun maa blive det, naar hun seer, at Du er god. Vi have vort rigelige Udkomme, hvorfor skulle Vi da ikke kunne komme godt ud af det med hinanden? Jeg vil ikke mere tænke paa Amerika. Det maa gaae os godt her, og vi have det bedre end tusinde Andre, og om nu den gamle Kræmmer lige havde taget Skeen ud af Munden, saa vilde jeg spise med den og lade det smage mig. Naar hun nu kun snart vilde bringe mig noget at spise.“ . . . Det var denne sidste Tanke, hvorved Kaveri længst maatte dvæle, thi han sporede

en Maner hos sig, og ogsaa udvendigt fra blev han erindret derom. Fra de tilstødende Marker hørte man en indbyrdes Talen og ofte lydelig Latter. Kloffen var sex, man havde bragt Høstfolkene Mad, og overalt, saavidt man kunde see, gif Koner og Børn med Kurve og Potter. „Tænker din Kone ene ikke paa dig, og troer hun, at du ikke ogsaa bliver sulten, og høster du da ene for dig selv?“ Saaledes udtalte Kaveri sig, og den ved Sulten dobbelt let opflammende Brede vilde atter stige op i ham og overvælde Alt, men endnu blev han Herre over sig selv og sagde sig, at hans Kone kunde have forsinket sig, eller var bleven opholdt i Boutiken. Han fortsatte ene Arbeidet, medens Alle omkring ham hvilede og gjorde sig tilgode; men det besluttede han, at det skulde gjælde som et Tegn paa Fred, om hans Kone bragte ham Mad eller ikke. Det var allerede over Kloffen syv, rundt omkring havde Alle styrket sig til nyt Arbeide, og Kaveri, der vedblev at meie, folte en dyb Medlidenhed med sig selv, at han var nær ved at græde; han var mere forladt, end om han var i den nye Verden. Ofte kastede han Blikket mod Byen, men stedse kunde han endnu ikke opdage sin Kone. Han vilde forlade Marken, men i et Slags heltemodig Selvfordærvelse vilde han uophorlig arbeide videre, indtil han sank ned af Udmattelse, og Naboerne saae, hvorledes det gif ham. Endelig, da Kloffen slog otte, saae han sin Kone komme ned ad Bjerget; hun havde hverken Kurv eller Kruffe med sig. Ogsaa dette vilde Kaveri

forvinde; hun kunde jo vende om igjen. Men da hun kom nærmere og saa ligegyldig ud i den meest skjodesløse Paaklædning med Seglen i Haanden, kunde han ikke afholde sig fra halvspøgende at udraabe: „Du seer jo atter ud som en Fuglekræmsel. See, der er ikke nogen Fugl vidt og bredt, der synger ingen Lærke, hvor Du er, Du er nu engang en Fuglekræmsel.“ Kræmmerstken stod stille og lo haanligt. Da raabte Kaveri paany: „Har Du Intet at give mig at spise?“ „Der voxer jo godt Brød, spiis deraf,“ svarede Kræmmerstken, „det er min Ager, som jeg har bragt i Medgift; men spiis kun, saa meget Du vil, jeg skjænker Dig det.“ „Men Dig er Intet skjænket,“ skreg Kaveri og huggede der, hvor han stod, sin Segl ned i Jorden, og stampede den dybere ned med sin Fod; derpaa forlod han Marken. Konen skjældte og smeldte efter ham; men han dreiede sig ikke mere om, gik ind i Huset, skrabede Alt, hvad han selv besad, sammen i sin Kiste og ilede hjem til sin Moder. Denne fortalte han Alt, hvad der om Morgenen ved Arbeidet paa Marken var foregaaet i ham, og hvor fredsommelig han havde været mod sin Kone og kun for Spøg havde drillet hende. Moderen maatte hundrede Gange forklare ham, at Konen jo ikke kunde vide dette, at man først da atter turde spøge med hinanden, naar man allerede i lang Tid havde levet i Fred sammen; Kaveri forstod vel noget deraf, thi han svarede ikke derpaa, han gjentog kun, at det maatte blive ved hans Sed; han havde hos sig selv, da han

traadte Seglen i Jorden, svoret, at han aldrig mere vilde tage en saadan i Haanden her i Landet, og derved skulde det blive; ingen Magt i Himlen eller paa Jorden skulde bringe ham derfra. En ubøielig Trods mod hele Verden, som let forvandler sig til Selvødelæggelse, satte sig fast hos Kaveri. Midt i den travle Høstid, da, saa at sige, enhver Fingert i Landsbyen, som kunde røre sig, var i Virksomhed, sad Kaveri ude i Skovkanten og blæste i sit Baldhorn. Ved denne Opførsel tabte Kaveri hele Fordelen og den ham almindeligt tilkjendte Ret mod sin Kone. En saadan Lediggang var ubørt og opværende.

(Fortsættes.)

F. B. Mansa.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Smedker F. B. A. Andersen.

— Hofter A. A. Weidemann.

— Skomager L. G. Suhr.

Borger-Vennen.

Syv og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 6.

Løverdagen den 11te Februar 1865.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Tiirkanten eller den amerikanske Kiste.

(Af B. Auerbach.)

(Fortsat.)

Man ansaae Kaveri i Begyndelsen for ikke rigtig klog, men derpaa vendte den hele Landsbyes Had og Foragt sig imod ham. Selv Trudpert bragtes til at udtale sig i heftige Ord mod sin Broder, ja han truede med at berøve Moderen det Underhold, han havde forpligtet sig til, naar hun endnu fremdeles fødede Kaveri dermed; han vilde lade Sagen komme for Retten. Med længe tilbageholdt Forbittrelse svarede Kaveri, at han billigede det, og at han nu vilde bevise for Retten, hvorledes han ved Arvens Deling var be-
dragen af Trudpert.

I Virkeligheden forsøgte ogsaa Kaveri paa at fremkalde en Retsstrid derom, gif ofte til Staden og afhandlede sit Anliggende i Bærtshuset med alle slags fremmede Mennesker og indhentede Raad hos en Sagfører, der imidlertid stedse forlangte flere egenlige Bilag af ham. Kaveri stod i den Indbildning, at han kunde skaffe dem tilveie.

Der gives for et Menneske, der lever i Uenighed med sig selv og i Lediggang, intet beqvemmere end en Retsstrid. Da har man stedse den Tale paa rede Haand: „naar først denne Sag er afgjort, da gaaer atter Alt i sin Orden“, og midlertidigen undskylder man for sig selv sin Lediggang. Saaledes gif det ogsaa Kaveri, som endnu ovenikjobet nærede en hemmelig Stolthed. Han kunde ikke skjule for sig selv, at der var noget Umandigt i hele hans Gjøren og Laden. Han maatte ofte i Stilhed tilstaae for sig selv, at han ikke ret kunde gjælde for en egenlig Mand. I Stadens Bærtshuse, i Sagførerens Forværelse og inde i den lille Stue hos sig selv, der var han dog en Mand. Hvo kan vel bestride, at En, der fører en Retsstrid, lader udfærdige Protokoller og Afskrifter, hvor hans Navn staaer skrevet med store Fracturbogstaver, og der udfylder Acter, sammenheftede med Snorer i Landets Farver — hvo kan bestride, at det maa være en Mand, der foranlediger Sligt?

Imidlertid viste det sig snart, at Retsstriden ikke førte til noget Maal, og ligesaa let som Kaveri havde

optaget den, ligesaa let lod han den, paa sin Sagførers Raad, atter falde.

Trudpert og Xaveri talte fremdeles intet Ord mere med hinanden, og blandt alle Menneſker i Landsbyen nærrede ene og alene Moderen endnu Godhed for Xaveri. Hun gif til Enhver og talte godt om sin Xaveri, hun vilde i det Enkelte tilbagevinde, hvad han paa engang havde tabt hos Alle, og hun ene haabede endnu stedsse, at Alt atter vilde jevne sig; men for-gjebes. Ene til Moderen fortalte Xaveri, hvad der gif for sig hos ham; forøvrigt vandrede han gjennem Byen, hilste Ingen, sænkede Blikket stedsse mod Jorden, thi han forbandede i sit Hjerte, at han ikke kunde komme bort, ikke paa engang reise til en ganske anden Verden, at han stedsse atter maatte hjem for at spise. Denne naturlige Tilfredsstillelse af en Livsfornødenhed var ham en Qual. Derude ved Skovkanten laa han da hele Dage og skuede ud over Markerne, hvor Menneſkene gif frem og tilbage. Hans ellers saa skarpe Die syntes nu pludselig ikke ret mere at kunne adskille Gjenstandene. Skjondt han ofte saae en Mandshat at bevæge sig frem imellem Kornmarkerne, vilde han dog troe, og troede det ogsaa, ja, idet han reiste sig halvt i Beiret, var det ham ganske tydeligt — at han saae et Fruentimmer og endog sin egen Kone, som vinkede ad ham, at hun kom og hentede ham; men Skikkelsen forsvandt atter, og han blev ene. Den graae Milepæl ved Beien, som han dog nøie kjendte, den holdt han hver Gang, ved at kaste

Blikket frem for sig, for et Menneske, der saae ud efter ham. Var det Skuffelse eller Selvbedrag? Hvo kan dømme i et saadant Tilfælde? Selsomt var og blev det, at det indtraf hver Gang, saa ofte han ogsaa forudsagde sig det. Hørte han et Fodtrin nærme sig den Plads, hvorpaa han laa, kom en Mand, en Kone eller et Barn, saa blinkede han med Dinene og rettede sig lidt i Veiret; det var vist En, som hans Kone sendte efter ham; og naar den Kommende gik forbi uden at ville betragte ham, hostede han, for at være vis paa, at han var bleven bemærket og ikke forseilet. Derpaa kastede han sig atter ned paa sit Ansigt, som om han vilde bore sig ind i den hjemlige Jord og begrave sig deri. Endnu ligger du paa den fædrene Jord og snart maa du forlade den! sagde han ofte hen for sig, og medens han stangede sine Tænder med et Græsstraa, sang han da atter og atter:

Dg den, som en stenet Uger har,
 En sløvgjort Plov derhos
 Dg hjemme en Qvinde ond,
 Den har at file nok.

Berset kom ham aldrig ud af Sindet, som om det var de eneste Ord, han endnu kunde og slet ingen andre.

Ja hvad tænker et Menneske ikke, som er forvirret og forsømt, og som forvirrer og forsømmer sig endnu mere!

Kaveri var som en Febersyg, der ligger i Sengen,

og der i de simple Linier paa Bæggen, i Listerne og Sømmene seer allehaande Billeder og Tegn; Luden og Hanken paa Vandkruffen bliver til Munden og Puffelen paa en pudsig lille Mand, og Skabe, Stole og Borde, Alt forvandler sig til angstvækkende Uhyrer.

Naar Kaveri gif sin Bei derhen og saae sin Skygge, kom det ham ofte for, som om han selv endnu kun var en Skygge; han legede med sit Skyggebillede og gjorde allehaande Spring og Stillinger som et Barn. Folk holdt ham for at være forstyrret.

Men hvad er da et Menneſte, der ikke forstaaer ſaaledes at fatte og ordne de ham givne Forhold, at, om ikke Lykke, ſaa dog Ro og Fred maa voxe frem deraf?

De Forsøg paa at bringe en Forsoning tilveie imellem Kaveri og hans Kone, som gjentagne Gange anstilledes for Præsten, for Kirkeconventet og Amtet, bleve frugtesløse. Kaveri var fast bestemt paa, at han aldrig mere vilde vende tilbage til sin Kone. Afgjørelsen drog længe ud; men endelig i Høst bleve de ſkilte fra hinanden. Mere end en Trediepart af den Formue, som Kaveri havde ſat i Huusvæsenet, var tabt; der viſte ſig ved Dpgjørelsen en paafaldende Tilbagegang i Eiendommen; men endnu blev der ſaa meget tilbage for Kaveri, at han kunde ſøge ſin Lykke i det Fjerne. Endnu engang blev Riſten opmalet paany, endnu engang blev Navnet ſkrevet derpaa, og en ny Overſartscontract afsluttet med Plovværten.

Bonden Philip fra Deimerstetten og Eisebeth med deres talrige Familie udvandrede samtidig med Xaveri.

Det var en anden Afskedstagen end for et Aar siden. Dengang var Xaveri stolt og i fuld Bevidsthed om sin Betydning, Enhver maatte beklage, at han gik bort; nu rakte man ham neppe Haanden og talte neppe halve Ord, og Xaveri troede at kunne see paa den Ene og den Anden, at man ønskede ham borte, og han besluttede nu som den eneste og sidste Hævning, at han ikke mere vilde sige Noget Farvel. Kun paa Moderens indtrængende Opfordring gik han til Trudpert og rakte ham Haanden til Afsked: „Jeg tilgiver Dig,“ sagde Trudpert. „Og jeg tilgiver Dig,“ sagde Xaveri med Trods og gik sin Vej. Brødrene, som engang havde levet saa eendrægtig med hinanden, skiltes nu ad med indgroet Nag; Enhver af dem troede sig dybt krænkede af den Anden, og Enhver af dem udtalte Ord, som udtrykte noget ganske Andet, end hvad de egentlig sagde.

Xaveri holdt sit Baldhorn i Haanden, da han staaende paa Bognen ved Siden af sin blaae Kiste, fjørte gennem Byen; han vilde have blæst lystigt, men han var ikke istand dertil; Veiret gik fra ham. Han saa sig om efter de sædvanlige Mennesker; der læssede En Nøg paa og nikkede til ham, medens han vedblev sin Dont, hist spændte en Anden sine Ører for, og holdende Aagete i Haanden tilraabte han ham et Levvel. Tærskere kom fra de dunkle Loer, nikkede og tilraabte ham endnu et „Gud være med Dig!“ og

neppe var han forbi, førend han hørte Pleielens Taft-
 slag. Midt i Byen stod Kræmmerstuen ved Beien
 „Du der, læg Dig foran Hjulet, at jeg kan føre hen
 over Dig,“ tilskreg Kaveri hende. Konen saae vildt
 omkring sig, tog en vældig Steen og kastede den efter
 Kaveri. Stenen ramte Kisten og ødelagde endnu en-
 gang Navnet. Kaveri aabnede uden at sige et Ord
 Kisten og lagde Stenen deri i de Forsamledes Paasyn.
 Nu faldt Kræmmerstuen paa Knæ og skreg: „Bliv her!
 Tilgivelse, jeg beder med oprakte Hænder, Tilgivelse.
 Jeg seer, hvad jeg har gjort; bliv her. Du er min
 Mand, lad mig gjøre det godt igjen.“ Kaveri var
 bleven liigbleg, men han rystede med Hovedet og fjorte
 bort. Kræmmerstuen vankede hjem og sad længe græ-
 dende paa Dørtærskelen, indtil der kom Folk og bragte
 hende ind i Huset. Kaveri var imidlertid med Hatten
 trykket dybt ned over Dinene fjort ud af Landsbyen.
 Udenfor, ikke langt fra Kirkegaarden, løstede han Hatten
 i Beiret; da reiste en Fruentimmerskikkelse sig, som
 sad ved Beien. Kaveri saae nu, at det var hans
 Moder, fra hvem han allerede havde taget Afsked; han
 sprang ud af Bognen, og Moderen omfavnede ham
 og sagde: „Kaveri, vær god og bliv her, bliv hos
 mig ene, naar Du vil, men endnu bedre gaae til din
 Kone! Om Du ogsaa maa lide noget, saa tænk, at
 Du ogsaa har megen Skyld! See, hist lægger man
 mig snart i Jorden! Bend endnu engang om, alle
 Mennesker paa Jorden og Englene i Himlen ville

gjengjælde Dig, hvad Du gjør for din Moder; det vil vist gaae Dig godt!"

For første Gang i sit Liv saae Moderen Kaveri bitterlig at græde, og han sagde med opløstede Hænder: „Moder, det sværger jeg her under aaben Himmel, jeg vilde vende om for din Skyld, naar jeg kunde! Jeg havde for længe siden gjort det af med mig, naar I ikke havde været. Jeg slaaer nu her, jeg har i den hele vide Verden ingen uden Eder! Jeg vilde slaae Steen paa Landeveien hele mit Liv, naar jeg blot kunde blive hos Eder! Moder, jeg skulde ikke sige Eder det, det gjør Eder kun saa meget tungere om Hjertet! Moder jeg maa bort, jeg maa! Gud bevare Eder! Gud bevare Eder! Moder!"

(Fortsættes.)

F. B. Mansa.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

- Hr. Overpolitibetjent F. G. Schröder.
- Guide i Generalstaben C. L. Hansen.
- Brygger N. A. Hansen.
- Blytækkermester H. C. Jeppesen.
- Skomagermester C. Berg.

Caroline Frederikke Frise, Datter af afdøde Læge Frise.

Hr. Cand. juris L. D. B. Fog, Copist i Skifteretten.

Borger-Vennen.

Syv og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 7.

Løverdagen den 18de Februar 1865.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Fiirkanten eller den amerikanske Kiste.

(Af B. Auerbach.)

(Sluttet.)

Han sprang op paa Bognen og fjørte rask bort. Nede fra Dalen hørte man ham endnu længe blæse paa Baldhornet; Folkene paa Marken, som hørte dette, skjeldte paa Kaveri's Haardhjertethed, men Moderen vidste, at han endnu vilde give hende et Tegn; hun lyttede efter — indtil hun Intet mere fornam; da vendte hun tilbage til Landsbyen.

Baldhornets Toner vare for længe siden forstummede, og Navnet Kaveri blev neppe mere nævnet i Landsbyen; thi Menneskene kunne ikke give sig af med, altid at beholde det Forsvundne i Grindring, og det

har ogsaa sit Gode. Kun tre Mennesker nævnede endnu ofte Kaveri's Navn og to af dem næsten kun for at trække løs imod ham, det var Kræmmerstien og Trudpert. Men at de stedse paany talte om Kaveri og det kun til Moderen og gjerne hørte til, hvorledes denne forsvarede den fortabte Son, deri laa dog atter et Beviis for, at de dybt i deres Hjerter vare bundne til Kaveri. Men Moderen sagde stedse: „Jngen kjen- der min Kaveri uden jeg. Han har i Grunden det bedste Hjerter af Verden, kun har han en falsk Stolt- hed. Havde jeg forstaaet det, eller havde en Anden kunnet bringe ham dertil, at han anbragte sin haarde Billie paa noget Godt, saa havde han udført det lige saa fast som nu det Forkeerte. At han havde sat sig det Amerika i Hovedet, det har forvirret ham; det var jo som om det var skrevet ham paa Banden, og nu er han ustadig og flygtig, og mit Hjerter siger mig det, han tænker paa os som vi paa ham, og naar Tanker, som rykke i et Menneske, kunde trænge ham bort, de vare da stærkere end alle Dampvogne og bragte os atter tilsammen.

Som sagt, ogsaa Kræmmerstien hørte gjerne, at der taltes saaledes; thi hun syntes at være gaaet i sig selv; hun levede stille og arbeidsom og var især hjærlig og ærbødig mod Svigermoderen, hvem hun ikke ophørte at bonfalde, indtil hun tog i Huset hos hende, og Alt, hvad hun udviste mod hende, syntes at være hende en dobbelt Trost, som om hun dermed viste den fjerne Fortabte noget Godt.

Man spottede i Begyndelsen meget over denne nøie Forbindelse mellem den gamle Bondkone og Kræmmersten, men Menneskene lade tilsidst ogsaa det Gode skee uden Spot.

Tre Aar vare forløbne, uden at man havde hørt noget om Kaveri; da vandrede en Løverdags Aften sildigt paa Sommeren en Mand med et Bæretøi paa Ryggen op fra Dalen; han hævede ofte Hovedet rask, derpaa sænkede han det atter mod Jorden og skred med sagte Mumlen fremad. Ved Kirkegaarden løftede han Bæretøiet fra Ryggen og stirrede længe paa en blaa Kiste, som var bunden fast overst paa Bæretøiet; om ogsaa meget afsnavede saaes dog tydeligt paa Laaget Ordene: „Kaver Boger i Newjork.“ Ja, det var Kaveri, som atter vendte hjem; endnu saae han bred og kraftfuld ud, men hans Kinder vare indfaldne, og da han nu, med Hagen støttet paa Haanden, kastede Blikket over Landsbyen, hvor Aftenklokken nu lod, og hvor Aftenrøden som tusinde og atter tusinde Lys straaledede tilbage fra alle Vinduerne, da drog ogsaa en Glædesstraaale over den Fortryktes Ansigt. Da satte han sig ved Beigrosten og skjulte sit Ansigt mod Kisten, hvori det rumlede paa en selsom Maade.

Seent paa Aftenen blev der banket paa Kræmmerstens Dør, og fra Trappen hørte man et gjennemtrængende Skrig.....

I Stuen sadde endnu længe efter Midnat Kaveri og hans Kone, og Ingen uden Maanen, hvis Straaler

faldt skraat ind i Kammeret, har hørt, hvad de sagde til hinanden.

„Hvor længe er det siden, at jeg første Gang sad der,“ sagde endelig Kaveri, pegende paa den afflidte Lænestol.

„Ja, og i den udhviler nu din gode Moder!“ sagde Konen. „O, hun har altid troet paa Dig. Det er godt, at hun sover; vi maae i Morgen tidlig forsigtigt bibringe hende det. O, hun vil leve op paany.“

„Jeg vil nu kun see hende i Sønnen,“ sagde Kaveri.

„Nei,“ svarede Konen, idet hun holdt ham tilbage, „Du kunde dermed dræbe hende, naar hun vaagnede. Bær taalmodig, betving Dig.“

„Ja, jeg har betvunget mig, og det vil jeg vise,“ sagde Kaveri. „Jeg har ganske omvendt mig.“

Dg endnu engang aabnede Huusdøren sig, og Mand og Kone traadte ud og vandrede stille gjennem de sovende Gader. Kaveri bar noget i begge Hænder.

„Lad mig bære det,“ bad Konen, „jeg er den Skyldige, jeg har begaaet Synden.“

„Saa tag det,“ sagde Kaveri, „jeg har foresat mig, hvorledes Du end var, at bære Alt med Taalmodighed; men jeg seer, at Du kan være god, og Du skal vedblive at være det. O, jeg har med den der baaret min hele Glendighed gjennem den hele Verden, gjennem den gamle og gjennem den nye. — Ingen af os to har villet boie sig; derfor maatte det bryde.

Hvor velsignet havde vi ikke kunnet leve, da Gæde og Formue endnu tilhørte os! Det første kunne vi ikke vinde tilbage, og det Andet maa vi lære at undvære."

„Og nu," sagde Konen, da de stode ved Dammen ved Kaveri's færdrene Huus, og hun løftede Stenen op, som Kaveri havde medbragt, „og nu nedsænke vi med den der al Glendighed og alt det Forbigangne i det dybe Vand."

Stenen pladsfede lydeligt i Vandet, og i Maaneskinnet dannede der sig Solringe derover.

*

*

*

Man kan tænke sig, hvilken Opsigt Kaveri's Hjemkomst vakte i Landsbyen, men han bar enhver Spot og al Medlidenhed taalmodigt, og hver Dag udtalte han sin Tilfredshed over, at han med Glæde kunde gjengjælde Alle, som han havde foraarsaget Kummer, især dog sin Moder.

Kaveri, der nu hørte til de Fattigere i Landsbyen, arbejdede ogsaa hos sin Broder som Karl, og hvor der ellers var noget Besværligt at gjøre, var han ved Haanden, og snart hed det: „Kaveri kan bestille noget som en Amerikaner."

Da den gruelige Kat døde, blev Kaveri Politibetjent. Han holdt god Orden, thi han kjendte alle Smulhuller.

Om sit amerikanske Liv fortæller han kun til Sine. Men maaskee kunne vi dog engang berette den Fiirkantedes Begivenheder. Naar Nogen i Byen

erindrer ham om hans Udvandring, pleier han at sige: „Min Bedstemoder har sagt: Jeg troer ikke paa Amerika. Men jeg har maattet troe derpaa, og er nu omvendt.“

Den gamle Gartners Breve.

(Af F. L. Runeberg.)

Første Brev.

Den 20de Juni —36.

Medens min gamle Tjener vander Blomsterbedene og piller Ormene af Frugttræerne, benytter jeg den smukke Aftentime, for efter min Herres Ønske og gammel Bane at tilskrive Dem nogle Linier med Hilsner fra os og Haven. Jeg siger endnu engang, hvad jeg tidligere har sagt, at jeg ikke fatter, hvorfor min Herre saa ofte retter det Ønske til mig at faae Svar, da alt, hvad jeg har at berette, dreier sig om en lille Plet, som jeg med Sveed og Kjærlighed har opdyrket, og om tre, fire affondrede Personer, hvis Liv henrinder mellem dem selv uden store Forandringer og Omveglinger, som kunde vække Interesse. Dog har jeg fattet Tillid til Dem, min Herre, lige fra Deres korte Besøg hos mig, da jeg i Deres Dine ofte saae, at mine Blomster vare Dem kjære, og jeg er vis paa, at der er et Baand, som knytter os

sammen. Jeg vil da atter begynde, uden videre Betænkkelighed, og skal kun bede Dem undskyldte, om min Glæde over enhver ubetydelig Gjenstand indenfor min Verden lokker mig til at blive for vidtløftig og trættende.

Gud skee Lov, i tyve Aar, eller lige siden Aaret, førend jeg blev min egen, har jeg ei oplevet en smukkere Sommer end denne. April var vel storm- og regnfuld, og Mai begyndte med Kulde, saa at jeg nu og da var nødt til at dække Mistbænkene midt om Dagen; men saa forandrede Veiret atter mod Slutningen af Maanedes, og det er vidunderligt at see, hvor alt nu trives og vojer.

Nu var det Tid for Dem, som elsker Foraaret og det, som er i sin Fremvægt, at besøge os. Nu staae mine Emaaskove og alle Holmene og Bredderne omkring Søen grønne. Tulipanerne have for længe siden afblomstret, ligesom ogsaa Hyazinterne. Uble- og Bætræerne hvidne af Blomster, og omkring alt dette snoer sig ligesom et blaat Belte af Syrenhækkerne. Hvorfor skulde jeg ikke ynnde Syrenerne? De tage for megen Plads, siger De, og give ingen Frugt! Det ligger for Dagen, at det var længere hen paa Sommeren, da De sidst var her. Kom nu, og De vil tale paa en anden Maade. For min Deel elsker jeg dem fra min Barndom. Deres Friskhed henriver mig og deres Skjønhed, Blomstringstiden, er en Frugt af min Sjæl. Men lad vore afvigende Tanker staae ved deres Værd. Jeg vil nu hellere sige et Par Ord om

de Anordninger, jeg har gjort, siden De var her, tildeels efter deres Raad og Udkast. Jeg er vel ikke meget stemt for Forandringer, men deels har jeg villet gjøre Dem en Fornøielse, deels have Omstændigheder, som jeg længere hen skal antyde, tvunget mig til at afvige fra mine Baner.

Beed De vel, at Deres Udkast til det lille Tempel paa Kirsebærholmen tager sig fortræffeligt ud, efterat det er udført, især fra Rosa's Bindue, hvorfra man, gjennem hele Længden af Poppelalleen, seer det hæve sig som en stor Nakande fra Søen.

(Fortsættes.)

F. B. Mansa.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Commissionair C. P. H. Kämpfner.

Mina Wilhelmine Bache, Datter af Krigsraad Bache.

Borger-Vennen.

Syv og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 8.

Løverdagen den 25de Februar 1865.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schultz.

Bekjendtgjørelse.

I Slutningen af Marts Maaned dette Aar vil en Repræsentantsforsamling blive afholdt i Selskabet, for ifølge Lovens § 34, c, blandt andet at vælge nye Repræsentanter. Dagen vil nærmere blive bekjendtgjort. I denne Anledning opfordres herved Selskabets samtlige Medlemmer til, i Henhold til Lovens § 34, a, at indkomme med Forslag til nye Repræsentanter, hvilke bedes afgivne inden 4 Uger fra Dato til Selskabets Bogholder, Rosengaarden Nr. 13, 3die Sal.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 14de Februar 1865.

J. C. Bondrop. C. N. Vaurup. C. Nothe.

C. Winge.

Den gamle Gartners Breve.

(Af J. L. Runeberg.)

(Fortsat.)

Jeg blev mere og mere tilfreds med Dem, jo længere Arbeidet skred frem. En smuk Begyndelse er gjort med at udvide Pladsen for Kjøkkenurter, saa at jeg nu til Plantning af Frugttræer har kunnet indtage hele Stykket fra den gamle Kirsebærskov til Søen. Rodningerne love godt, naar jeg blot formaaer at holde Ormene borte. Min gamle Anders har i de sidste Dage faaet denne Bestilling. Endnu viser sig blot her og der et ødelagt Blad eller et sammenrullet Løvknippe, men jeg mindes med Gru de Aar, da Ødelæggelsen kom midt i Blomstringens og Fjldens Tid og tilintetgjorde den grønne Farve og Gladsen, overdrog de afladte Qviste med et hvidt Svøb og lod Træerne bortsove deres skønneste Dage og ligesom stive Vinterspegelser kysse al Glæde bort fra Sommeren. Jeg dvæler ugerne ved Mindet herom, thi af Alt i Naturen er intet mig saa forskædeligt som Synet af levende, uskyldige Væsners langsomme Hensvinden og for tidlige Død for den tærende Tand af enOrm, som de selv uden deres Medvidende beskytte og nære. Af hvad var vel Livet uden Kjærlighed til sit Etov, hvad er vel Planten, om den ikke let og glad bærer sine forsængelige Blomster og Blade?

Den tætte Løvsal af Elletræer, som De anlagde

ved Stranden der, hvorhen jeg nu har udstrakt Frugttræplantningen — jeg har glemt at sige Dem det — har jeg ei Hjerte til at rydde. Den staaer endnu midt iblandt Æble- og Pæretræer, som et fjært Minde om Dem. Rosa sner undertiden derinde og beundrer Synet af de høie Bakker og af Kirken paa den anden Side af Søen. For min Deel synes jeg mindre om dette Sted formedelst den besværlige Steengrund udenfor og det evindelige Skrig af Maager, som altid ere vante til at opholde sig der. Det er forunderligt hvor let jeg forstyrres af den mindste Mislyd. Maaskee kommer denne min Utaalmodighed deraf, at jeg lever hele min Tid blandt disse fromme og tause Bønder, hvis høieste Støi er en sagte Hvirvel, naar Vinden berører deres svigtende Grene og Blade.

Beed De, min Herre, at af de Ubehageligheder, for hvilke ikke engang vi her ere frie, mødte os for nogle Dage siden en særdeles mærkelig. Det havde været klart hele Morgenen og Veiret var smukt med Undtagelse af, at Lusten var usædvanlig kvalm. Vængere hen paa Formiddagen begyndte Skyer at samle sig og Lørdagen at høres. Snart formørkedes Himlen heelt og holdent, den ene Styrtregn fulgte paa den anden, den ene Lynild paa den anden, og det paa en virkelig usædvanlig Maade. Vi sadde just og spiste vor Frokost, jeg og Rosa, da den gamle Tjener kom ind. Jeg glemmer aldrig hans forstyrrede Udseende. Han havde, som jeg siden hørte, holdt længe ud med at dække Melonbænkene, og, da Regnen blev vold-

sommere, søgt Ly under et af de største Rønnebærtræer ved Odden. Hvilken Beskyttelse skulde dog dette kunne give mod et saadant Uveir? Hans gamle Straahat hængte som en vaad Klud i hans Haand, da han kom ind; Sommerfrakken sluttede sig som et Raalblad til hans Lemmer, Haaret laae spredt og dryppende omkring Ansigtet, og hans Hilsen bestod i en Pusten uden Ord. De første Dieblikke kunde jeg ikke bare mig for at lee, men dette fortørnede ham, saa at han fik sin Tunge løs.

„Ja, ja,“ sagde han, „det er let at lee, men nu er det forbi!“

„Nu, min Ven,“ sagde jeg og holdt mig alvorlig, tag blot tørre Klæder paa Dig, saa kommer Du vel i Skif igjen.“

(Fortsættes.)

F. B. Mansa.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Glarmester Peter Andersen.

Luiise Augusta Gillespie, Enke efter Captain Gillespie.

M. Dahlin, Huusbestyrerinde.

Extract

af

fjerde Quartals Regnskab 1864,

for

det forenede Understøttelses-Selskab.

Indtægt.

A. Raafærdsholdningen fra 3die Kvartal b. 9l.	3rd.	71	5.
B. Illegitime Indtægter for Bladet "Borgermens" 7de Kvartal, Nr. 40—53.	1228	76	
C. Contingenter: Refiancer fra forrige Kvartal. 412 3rd. 4 f. anvist for dette Kvartal.	2,246	18	
Rongens Bidrag.	20	"	
berof er indkommen.	2,678 3rd. 22 f.		
Refiancer ult. December 1864.	2,046	36	
D. Raans-afdrag: Refiancer fra forrige Kvartal. 1,153 3rd. 29 f. anvist for dette Kvartal.	631 3rd. 82 f.		
berof er indkommen.	1,824	"	
Refiancer ult. December 1864.	2,977 3rd. 29 f.	1826	"
E. Rentier: 9l. £ 7,000 3 pSt. banff-eng. Obl. for 1/2 Aar.	1,151	29	
af 100,000 3rd. i Statsgjældsbeviser for 1/2 Aar.	934 3rd. 6 f.		
af 400 3rd. i Commune-Obl. ligeledes.	2,000	"	
af 200 3rd. i Semmannsfe Regat.	3	88	
F. Giseleds Regat for 1/2 Aar til rentefrie Ublaan 500 3rd. " f. til Underholdelse.	50	"	
G. Almindelige Rentier til 2de Contier, som ere boede.	550	"	
H. Et uaffordret tilhaet Raan taget til Indtægt.	13	72	
	150	"	
	3rd.	11088	61

Sjobernbanen, den 31te December 1864.

Udgift.

1. Rentier: uaffordrede fra 3die Kvartal.	26 3rd. 24 f.		
anvist for 4de Kvartal.	1,260	24	
	1,286 3rd. 48 f.		
deri afgaar for mobfaaende 2de afboede Rentioner.	13 3rd. 72 f.		
ubbetalt i Kvartalet.	1,259	"	
	1,272	72	
uaffordrede ved Kvartalets Slutning.	13 3rd. 72 f.		
2. Uaffordrede rentefrie Raan fra forrige Kv.	150 3rd. " f.		
anfæst af mobfaaende til Indtægt.	150	"	
3. Et 3 Aarsrenters Raans-afdrag som er indkommen fores til Udgift.	24	"	
4. Indskøbt Obligation til Selfabets Fond £ 100 af det banff-engelske 3 pSt. Raan (78 1/2 a 9 3rd.).	703	93	
5. Rentier.	505	"	
6. Generelle Dmsforinger.	146	68	
7. Afgang for Contingent.	53	48	
8. Uglæbets Tæpning.	189	84	
Raafærdsholdning den 31te December 1864.	8042	80	
hvoort indløst i Stribebanken 7,000 3rd. 4 pSt. rente bærende pr. 1ste April 1865.			
	3rd.	11088	61

Dverensstemmende med Raafærdskontrollen.

D. Sorgen,
Selfabets Raafærd.

J. C. Sondrop.

C. T. Laurrup.

C. Kothe.

C. Dings.

Booche.

Borger-Vennen.

Syv og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 9.

Løverdagen den 4de Marts 1865.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 23de Marts dette Aar, Eftermiddag Kl. 6, afholdes i Selskabet en Repræsentantforsamling, paa hvilken de i forrige Aar indkomne Ansøgninger om Laan og anden Understøttelse ville blive foredragne i Henhold til Lovens § 18; tillige vil der blive foretaget Valg paa nye Repræsentanter overeensstemmende med Lovens § 34 c, m. m. Til dette Møde, der afholdes i Efterlægtsjelskabets Gaard, Østergade Nr. 54, indbydes herved Dhrr. Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 28de Februar 1865.

J. C. Bondrop. C. N. Lantrop. C. Nothe.

C. Winge.

Den gamle Gartners Breve.

(Af J. E. Runeberg.)

(Fortfat.)

„Hvem bryder sig om mig,“ faldt han mig i Talen med stigende Fortrydelse; „jeg siger, at det er forbi med Gomsfru Rosa, Gud hjælpe mig gamle Mand! Ja, der sidder hun nu ung og rød, men næste Aar er det vel anderledes.“

„Hvad er det for en Spaadom, Anders,“ sagde jeg og reiste mig, „hvad fattes Dig?“

Og nu kom han endelig frem med Sagen. Lynilden havde flaaet ned i Rosas Alm, det smukke Træ, som De husker stod just ved Hjørnet af Bygningen til Benstre, naar man kommer fra Landsiden, havde sønderplitret Grenene og brækket Stammen ved Roden. De kan forestille Dem min Bedrøvelse. Der var virkelig noget Usædvanligt ved dette Træ. Saa ungt endnu og dog saa yppigt! Stammen saa lige og hoi, og Kronen da — erindrer De, at vi just bemærkede, hvor regelmæssigt den fyldte sig? Anders har jeg søgt at trøste, saa godt jeg har kunnet. Han synes sandelig at være mere bekymret for Rosa end for Træet. Rosa selv stjæmter ofte med ham over hans lystige Forstrækkelse; men den gamle Mand ryster endnu altid betænksomt paa Hovedet, saa ofte Talen falder derpaa. Det er Skade, at han har sat en saa

lang Tid for sin Spaadom; thi nu kommer han vel til at blive i sin Bildfarelse til ind i næste Sommer.

Men endnu en Ubehagelighed. Jeg seer snart ingen anden Udvei end at flytte Plankeværket, som skiller min lille Halvø fra den øvrige Verden, længere ind mod Øsiden af Næsset, eftersom den store Bei, som nu løber tæt forbi det paa Landsiden, plager mig med sit Støv og sin bestandige Uro. Jeg veed ikke, men det forekommer mig, at de Reisesendes Antal forøges Aar for Aar. Hver Morgen er jeg nødt til at affstøve og pudse Planterne i Nærheden af Stakiffet, og faaer Lov til at opholde mig paa dette Sted længere end paa noget andet i Haven. Ofte hænder det da, at en Ubekjendt standser Hestene, naar han bliver mig vaer, og beder om Tilladelse til at gaae ind og bese mine Anlæg; og skjøndt jeg gjerne under Enhver den ringe Fornøielse, han kan have deraf, ere disse Besøg mig dog ikke sjelden ubeleilige. Dette er alligevel ikke det, som meest besværer mig. Langt mere forstyrrende er Synet mig af nogle blandt mine Naboer, som daglig, just i Morgentimerne, gjøre deres Spadsfereture her forbi. Jeg er fristet til at troe, at de samme Orme, som i de senere Aar have skaanet Frugttræerne, ere flyttede over paa Menneskene. De maa vide, min Herre, at her lever en Sect af gudelige, tause, uhyggelige Mennesker, som ansee det som en Seir for sig at forkaste Jordelivets Glæder, og som have betalt, hvad de betragte som deres høiere Skat, med Kindernes Farve og Dinenes Jld. Hvilken For-

andring fra mine friske, muntre Blomster at see ud paa dem! Fra saadanne Moder kommer jeg stedse med en Nedslagenhed, en trykkende Følelse, som følger mig hele Dagen, og uvilkaarligt lægger jeg mig til Hvile med Tanken om den Bekymring, jeg skulde føle, om jeg var disse Menneſkeblomsters høiere Broder og havde dem under min Varetægt, som jeg har Blomsterne i min Have.

Og nu slutter jeg mit lange Brev med de varmeste Hilsner fra Rosa. Hun beder at spørge, hvorledes Blomsterløgene, som hun sidst sendte til Deres Datter, trives og voxe. Til Efteraaret lover hun et Parti af andre. Maaskee gjør hun dem da Selskab, hvis De tillader det. Hun trænger til at see sig lidt om i Verden; hun er allerede sexten Aar. O, min Herre, hun var kun et Barn, da De var her; nu er hun fuldvoksen, og hvorfor skulde jeg tage i Betænkning med Glæde at sige, hvor smuk hun er? Hvad har jeg dog selv kunnet udrette til hendes Dannelse, jeg her i mit støvede Forklæde, med Hænderne sorte af Jord og Hovedet fuldt af Bekymring for mine Urter og Træer. Hendes Moder har længe hvilet i Graven, og jeg har blot kunnet see hendes Udvikling og glædes derover. Selv er hun voget op uden Ledning af en menneſkelig Haand, med den blaa Himmel til Fader og Hjemmets rolige Blomsterverden til Moder. Jeg veed ikke, hvorfor jeg nu med en saadan Kjærlighed dvæler ved Tanken paa hende. Maaskee forøger Savnet min Svaghed for hende, thi for Tiden er hun

i nogle Dage borte hjemmefra. Hun maa nu uafbrudt opholde sig hos en Slægtning, indtil hun er bleven forberedt til sin første Altergang. Efter tre Uger venter jeg hende tilbage.

Jeg kan ikke uden Undseelse gjennemlæse mit lange Brev, som indeholder saa lidet. Tilgiv Deres gamle Ven, min Herre, han giver saa godt, som han har, og undskylder sig dermed, at han opfylder Deres eget Forlangende. Jeg forbliver o. s. v.

Andet Brev.

Den 16de August —36.

Jeg har seet dem, seet dem med Befymring, maaskee med en sorgmodig Anelse. Jeg har seet dem, disse mørke Skikkelser med farveløse Kinder og halvtudsluffede Dine. O, min Herre, taase Tordenskyer ere længe dragne forbi Randen af mit Fristed; nu er en Lynstraale brudt frem af dem, og mit Livs bedste Lykke er truffen og er brudt. Maaskee for steds? — Jeg — haaber endnu.

Det var en Morgen. Rosa var kommen hjem Dagen forud. Morgenstunden er min Glæde. Jeg var oppe med Solen, Arbeidet gif raff og mit Sind bar, ligesom Blomsterne, endnu sin Morgendug. Har De lagt Mærke til, hvorledes man er tilmode, min Herre, naar Hjertet, ligesom Bien, kun drager Honning af Alt?

Jeg havde skaaret nogle Pødeqviste af og kom ned til Ellehækken ved Stranden; da sad Rosa der.

„Rosa, see Rosa!“ sagde jeg. Hun reiste sig og hilsende god Morgen. Jeg vilde glæde hende med en Sysselsættelse. „Kom Rosa,“ sagde jeg, „vi skulle vande Blomsterbedene; det seer ud til at blive en varm Dag.“ Jeg vilde i det samme gaae, men jeg bemærkede, at Rosa dvælede. Da jeg vendte mig om, mødte mit Øie hendes. En uudsigelig Omhed laa der i hendes Blik, flyet, ængstende, smertefuldt; thi det mildnedes nu ikke af Glæde. Men vore Dine dvælede længe paa hinanden, og jeg saae, gyste og taug. Da begyndte hendes at kæmpe med Graad; Taarerne seirede og brøde ud over deres Dæmninger, og hun faldt mig om Halsen, og jeg horte hende sukke: „O, min Fader, min Fader, at Du skal være saa fortabt!“

En Lynstraale af Angst gjennemfoer mig, men jeg overvandt mig selv og forsøgte at være rolig. „Du er syg, mit gode Barn,“ sagde jeg, „kom, jeg vil ledsage Dig til Dit Sovestue.“

Men Rosa gjorde et Skridt tilbage. „Syg?“ sagde hun med en Tone imellem Stolthed og Sorg, „jeg har været syg, men er nu atter frisk. Jeg har, som Du, begravet mit bedre Liv i noget Jordis, som funkler idag og forsvinder imorgen; nu har jeg lært at leve et Liv, som ikke kjender noget Skifte. Men Fader, har Du nogensinde tænkt paa Gud?“

Jeg saae, hvad jeg havde tabt, min Sjæl formørkedes, og jeg blev vred. „Skjul Dig for Dagens Lys, ormstufne Blomst,“ sagde jeg, „Din Aande bringer

Smitte over mine uskyldige Børn og skræmmer Morgenens Engle fra Haven. Jeg naaede ikke at blive blid igjen, førend Rosa adlød og gif. Men da hun skred forbi, saae jeg hende gribe mig med et Blik, som om hun vilde trække mig ind i sit Hjerte. Hun gif sagte ned ad den lange Gang og forsvandt bagved Poppelhækkerne. Da knælede jeg, begjærede mit Barn tilbage af Gud og græd. Min Herre, Freden og Sagtmodigheden kom igjen og jeg fulgte Rosas Spor. Da jeg havde naaet Døren til hendes Kammer, hørte jeg hendes Stemme. Det var Stemmen af en Bedende, men den var lav og et Bindpust fufede i Almens Krone ved Toppen. En Tid gif hen, Binden holdt sit Pust tilbage, og jeg hørte Ord: „Han, han kan blive et Redskab for Dig; jeg er kun en svag Qvinde. Tag ham op i Dit Lys, om Du ogsaa skal kaste mig tilbage i min Nat.“

Mit Hjerte var nær ved at bryde af Kjærlighed og Sorg. Jeg aabnede Døren stille, meget stille, og gif ind. Rosa havde mærket det, og hun kom mig imode, smilende som en Engel. „Jeg har bedt for Dig, min Fader,“ vare hendes Ord, „og jeg er bleven bønhørt, thi Du kommer ind til mig og er mild.“ Jeg omfavnede hende og kysfede hendes Pande. Men jeg vilde ikke foruroilige os med Ord, men taug og gif atter ud til mit Arbeide for at søge Trøst.

Om Middagen mødtes vi som sædvanligt. Ved Bordet blev ikke et Ord yttret om Morgenoptrinet. Jeg vilde undvige og glemme. Rosa talte meget om

sin Slægtning og om Dpholdet hos hende: med hvilken Omhed man kom hende imøde, hvor meget hun havde lært af hende og de ædle Menneſker, ſom hun havde ſeet og lært at kjende hos hende, hvor vigtigt det var ogsaa for mig — her taug hun og fuldførte ikke ſin Mening. Vee, vee mig, min Herre, at jeg har ſeet ſaa lidet udenfor min Blomſtergaard og ſaa lidet har lært Menneſkene og Verden at kjende! De forſtaaer Alt. Jeg ſendte min Blomſt bort for at opelſtes i Lys, og man har plantet hende i Ild. Jeg lod mig dog ikke henrive af Boldsomhed, jeg betvang mig, og Roſas Ord fik ingen Udtydning. Hele den øvrige Tid var hun mere ſtille og viſte et Smil, ſom mindede mig om før. Men midt iblandt de lyſe Dm= veylinger i hendes Anſigt ſaae jeg nu for første Gang et Træk, ſom kun undertiden blandedes med andre, men ſom aldrig forsvandt, et Træk af Lidelse og Henviſnen, ligt den første Skygge, ſom pletter Liliens hvide Blad, og ſom ei engang i Skinnet af Solſtraalerne ophører at forraade, at Blomſtringen er ſin Slutning nær.

(Fortsættes.)

F. B. Manſa.

Borger-Vennen.

Syv og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 10.

Løverdagen den 11te Marts 1865.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 23de Marts dette Aar, Eftermiddag Kl. 6, afholdes i Selskabet en Repræsentantforsamling, paa hvilken de i forrige Aar indkomne Ansøgninger om Laan og anden Understøttelse ville blive foredragne i Henhold til Lovens § 18; tillige vil der blive foretaget Valg paa nye Repræsentanter overensstemmende med Lovens § 34 c, m. m. Til dette Møde, der afholdes i Efterslægtselskabets Gaard, Ditergade Nr. 54, indbydes herved Dhrr. Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 28de Februar 1865.

J. C. Bondrop. C. N. Lantrop. C. Nothe.

C. Winge.

Den gamle Gartner's Breve.

(Af F. L. Runeberg.)

(Fortsat.)

Om Eftermiddagen saae jeg ikke Rosa, men henimod Aften lod jeg hende falde ned i Haven. Hun kom, jeg tog hende under Armen, og vi spadserede i Alleerne, for det meste tause. Vel var det min Hensigt at tale, men Aftenen var for smuk og mit Hjerte for fuldt. Endelig kom vi ned til Stranden. For et Aar siden havde jeg en lignende Aften staaet med Rosa paa samme Sted. Alt var ligesom da; blot hun ikke — men jeg saae ligeledes nu paa hendes Ansigt et Glimt af Glæde, da hun kom ud fra den skumle Gang, og den store klare Sø, med dens Bredder og Holme, den dalende Sol og den gyldne Himmelhvalving aabnede sig for hendes Syn. „Det var her,“ sagde jeg til Rosa, „Du engang gjorde mig et Spørgsmaal, som endnu glæder mig, skjøndt Meget har forandret sig.“

„Hvorom spurgte jeg da?“ sagde hun og saae paa mig med Forundring.

„Om lidet, meget lidet“; det var neppe et Spørgsmaal, det var et Suk, en kort Bøn. Men Du hvilede her, efter hele Dagen at have syset med Blomsterne i Haven. Selv stod jeg i Din Nærhed og saae snart paa Omegnen og snart paa Dig, thi I lignede da mere hinanden end nu, og Ligheden

gjorde mig lykkelig. Da saa hvert Windpust havde lagt sig, og Søen affspeilede Jorden og Skyerne, og Skyerne, som et Speil, tilbagekastede alle Jordens Blomsterfarver, og Solen i Favnen af sit Lys omfluttede alt dette, da smilede Du og spurgte mig, hvad er smukkest, Jorden eller Himmelen? Det var Dit himmelske og uskyldige Spørgsmaal, mit Barn, og jeg erindrer det endnu." Jeg var rørt og troede at have truffet Rosas Hjerte, men hun tog min Haand og sagde roligt: „det var mine Ord i Søvn, min Fader, glem dem, efterat jeg er vaagnet."

Endnu engang afbrød jeg Tausheden og vedblev: „Ikke Ord i Søvn, Rosa, en Lovsang var det, en saadan som Engle synge den, thi Engles Gudstjeneste er en Glæde over noget Ekjont og Sandt. Da kunde Din Følelse endnu fatte Ekjonheden, og Sandheden laa klart for Dine Dine, thi den straaede Dig imøde fra Skaberens hele Verden, og Jorden var Dig da kjær ligesom Himmelen. Hvad eier Du nu i Stedet for, hvad Du har tabt og bortskudt?"

Men mit Barn svarede mig med det bitte Spørgsmaal: „For Ekjonheden af en falden Jord og for Sandheden af et sorgængeligt Grus?" —

„For Freden i Din Sjel," fortsatte jeg uden Hestighed, „for Uskyldigheden i Dit Hjerte og for Kjærligheden til en mild Natur?"

„Sorgen," sagde hun, „over hvad jeg da var og Haabet om dog ikke at fortabes."

„Siig," vedblev jeg, idet jeg flammede op, „Efin-

billedet af en Afgud, som Din egen Tanke har fostret, som har nedtraadt Din Ungdoms Blomstring og som et Spøgelse viser hen paa Din Fremtid, som paa en Grav; en Afgud, som peger paa den Ewiges lyse Verden, hans grønklædte Jord, hans milde Himmel, paa alt, hvad der er helligt og dyrebart, Dit eget blomstrende Legeme, Dit Hjertes Fred og Din Faders graa Jøse, og siger truende og kold: see, alt dette er intet, fornægt, forkast, foragt det, hvis Du vil tilhøre mig, mig, for hvem det, som gløder, elsker, aander, lever, er en Gru, og hvis Rige er den ewige Tomhed, hvor intet Væsen opliver sit jordiske Udspring, ingen Kraft jubler i Seir, ingen Svagthed græder i Kjærligheds Naade."

Jeg talte med Ild, thi Sandheden tændte sig til Lue i min Sjæl, og mit Barn gik vild i Ratten og skulde lyses tilbage. O, min Kjære, hvad skulde jeg gjøre? Rosa græd og bad Barmhjertighedens Herre ikke at høre mine Ord. —

Aldrig har det kostet mig mere at beseire mig selv, end det da kostede mig. Kjærligheden stod mig bi og jeg vandt Seir. Jeg betvang min Brede — nei ikke min Brede — min Fortvivlelse, og Sandhedens Klarhed kom fredeligt tilbage i min Sjæl.

Bed Joden af det Træ, i hvis Skygge vi stode, voksede i sin Ufskyldighed en smuk, spæd, hvid Villie, nys udflyttet af sit Drivhuus, for at ammes af den friske Sommervarme og i Frihed at gjennemblomstre sit Liv. Kun en Dag havde den smukke Blomst skuet

frem af sin Knop, og over sit Ansigt bar den endnu dette Skjær, som synes at være i Tvivl om det skal tilhøre Jorden eller Himlen, og som gjør det umuligt for Diet at bestemme, hvor Bladet ophører, og hvor Farven, Duggen, Luften, Lyset begynder. Jeg offrede den for mit Barn, rykkede den op af Jorden og Skyggen, blæste Muldet bort fra dens Fod og fæstede den paa en Qvist af Træet, med den spæde Krone vendt mod Solens brændende Straaler. Jeg tog Rosas Arm, vi gjorde tause en Vandring om i Haven og kom tilbage til vort forrige Sted.

Blomsten var allerede begyndt at gulnes; borte var den smukke Glands fra dens Farve, og Bladene hang visne i Solens Lys. „See,“ sagde jeg til Rosa, „nys voxede denne Blomst lavt og strakte sin Rod ned i Jorden. Og Skyggen beskyttede dens Liv, og Støvet nærrede dens Støv; men bar den ei mere af Himmelen i sit Bæsen da, end den nu bærer, og var den ikke min Glæde da, i Stedet for at den nu er min Sorg? Om den nu med egen Magt havde revet sig løs fra den Blads, som min Kjærlighed anviste den, og, for snart at renses til lutter Skærhed havde skilt sig fra Gruset og løftet sig op i Solens Ild, skulde jeg derfor elske den? Skulde jeg ikke sige: dø, taabelige Blomst, thi du kan ikke leve saaledes!“

„At døe,“ sagde Rosa smilende, „er det et Onde at døe?“

„At døe,“ sagde jeg, „er at fødes til Liv, at døe er ogsaa at fødes til Tilintetgjørelse. O, min Rosa,

at døe som denne Lillie i Gaar døde Knoplivets Død, for i Dag at udfolde sin solbhride Krone, det er at døe for at leve i en rigere Skjønhed og glædes i en lysere Verden. En saadan Død døde Lillien, da den brød sit Fængsel, og den døde den ikke derfor, at den visnede i sin Knop, men derfor, at den i sit dunkle Hjem frisk og trofast pleiede sine Blade, indtil Naturen fandt dem modne til at møde Dagen. Saaledes døer den, som døer for at leve. Han styrter ikke hovedfulds ud af sin Knop, men han fylder den med Skjønhed og Liv, og siden bortkaster han ikke sine Blade, men han breder dem ud i Glæde og Lys."

Saaledes taledede jeg. En Tid hengik i Tausshed. Alt var roligt, hoitideligt, forventningsfuldt. Jeg haabede. — Det er forsærdeligt, min Herre, og jeg gruer for at nævne det. Mit Barn besvor mit Faderhjerter ikke at forføre hendes svage, værgeløse Sjel.

Dage, Uger ere forløbne siden dette Dyrtrin. Rosa visner. Mere og mere klar bliver mig nu den Lære, hvis Gift hun har inddruffet, dette varme Hjertes dræbende Forvildelse, at forsmaae Sagtmodighedens Fred, og at opbrænde sig selv, for ikke mere at kunne banke i Svaghed. Er det da ikke i Svaghed og Støv, at al Herlighed forklares og lever, ligesom Solen lever med tusinde Farver i Planterne's forgængelige Æt? Hvorfor da forstyrre en Bolig, hvor Herligheden kan leve i Glands og Fred? Det er Udodelighedens Liv de søge, og de falde deres jordiske Liv en Død. O, min Herre, naar har De

ventet Blomstring af en Bægt, som visnede i sit Frø?
 De troer paa en Udsødelighed! Er det derfor, at
 Jorden er saa mørk, og Livet her et Intet! Nei,
 nei, derfor venter jeg en himmelsk Verden, et høiere
 Liv, fordi denne Jord er saa smuk, dette Liv, uagtet
 sine Sorger, saa helligt og fjært.

Jeg slutter nu. Hvad skal jeg haabe for mit
 Barn? Har De et Raad at give, saa dvæl ikke.
 Høsten kommer, og Frugterne modnes, har jeg seet i
 Forbigaaende. Send mig en Bog, hvori man har
 tænkt med Fred over en eller anden lille Deel af det
 vidunderlige Liv. Farvel.

Tredie Brev.

Den 20de Juni —37.

Min Herre! jeg sender Dem hermed en Dagbog,
 som er ført under Rosas Sygdom. Et og andet
 Brudstykke af mine Antegnelser turde lade Dem ane
 de Begivenheder, som have fundet Sted, og som jeg nu
 ikke vil gjentage.

— — Den 1ste Januar —37. Falske, blinde
 Være at fordømme Uskyldighedens jordiske Glæde!
 Hvad er da denne Glæde andet end Nydelsen af det
 Himmelske, som gennemstrømmer Alt? Gift! Naar
 suger Bien Gift? —

Giv mit Die Lys, at jeg maa kunne betragte
 Menneskeheden, ligesom jeg betragter et Ansigt, og
 vise mig et eneste Træk, som ikke kues af Uskyldens
 Bælde og forøger dens levende Ynde. D, talende

Billeder af det Store, med Eder's Farver og Skygger, o, mine foragtede Blomster, af Eder har jeg dog lært, at Livet skaber sin Skjønhed af Mørke og Lys. —

Fuldkommenhed. Forgjeves siger man: det Fuldkomne skal vorde. Fuldkommenhed findes i ethvert Tidspunkt, og til denne Fuldkommenhed hører selv det ufuldkomne Die, som ikke seer den.

(Fortsættes.)

F. B. Mansa.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Skomager C. Frøbøse.

— Skibsfører C. H. Kähler.

Borger-Vennen.

Syv og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 11.

Løverdagen den 18de Marts 1865.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 23de Marts dette Aar, Eftermiddag Kl. 6, afholdes i Selskabet en Repræsentantforsamling, paa hvilken de i forrige Aar indkomne Ansøgninger om Laan og anden Understøttelse vilde blive foredragne i Henhold til Lovenes § 18; tillige vil der blive foretaget Valg paa nye Repræsentanter overeensstemmende med Lovenes § 34 c, m. m. Til dette Møde, der afholdes i Efterslægtsselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, indbydes herved Dhrr. Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 28de Februar 1865.

J. C. Bondroy. C. N. Lantrop. C. Nothe.

C. Winge.

Den gamle Gartners Breve.

(Af J. E. Runeberg.)

(Sluttet.)

Den 7de Februari. Midnat. Rosa er vaagen. Paa den hvide Sneedrive seer jeg Skinnets af Lys fra hendes Bindue. Selv har jeg tændt min Lampe af Mangel paa Sovn. O, Straaler paa Sneedriven, Bidner om en Lyskilde, hvorfra I ere udgaaede, i Eder har jeg under Nattens Løb elsket at see Billeder af Menneskeheden, denne hellige Straaleslod fra Gud. Rosa, mit forvildede Barn, dadl ikke Straalen, fordi den gaaer saa langt bort fra Lyset; jo klarere den er, jo længere naaer den, og jo længere den naaer, et desto klarere Udspring rober den. Lad os straaale her af Kjærlighed og Tro, saa skal Natten omkring os blive Dag, lad os ikke bævende fæste os tilbage til vor Kilde, det er at benegte, at den eier Straaler, at den er Lys.

Den 17de Marts. Første Foraarsdag. Solen tager sin Bælde tilbage. Luften er gjennemaaudet af Liv, den er vaagnet af sin mørke Vintersøvn, og snart vil Jorden vaagne. Rosa har forladt sit Bærelse for første Gang i lang Tid. Hun har siddet en Stund paa Trappen, hørt Spurvene quiddre og seet de glindsende Draaber falde fra Taget. Jeg saae hendes Blik straaale, jeg hørte hende aande med dybe, trøstende Drag og jeg troer, at hun en Minut søgte Gud

endog i hans morgenglade Verden. O, selve Glæden som løfter Andres Sind mod Himmelen, er for tung for hendes, det mindste Tryk af Naturens Sundhedsbæger opløser hendes Væsen. Nat, næsten asmagtig er hun bleven bragt tilbage i sit Kammer. Hvorledes skal alt dette ende?

Den 17de April. Allerede Blomster! Et Glas med Anemoner staaer paa Rosas Bord. Forunderligt, jo mere hun visner selv, desto mere synes hun atter at begynde at elske Friheden og Livet. Er det Afstedstimen, som nærmer sig og gjør det Forsmaaede dyrebart igjen?

Den 25de April. Fjorden er aaben, Isen borte. I Solnedgangen sees en Flok Swaner at skinne paa den klare Sø. De have allerede løftet deres Vinger og ere i Begreb med at trække bort*). Det Smukkeste bliver ikke vor Hverdagsgjæst, det Smukkeste er en Rejsende, som blot aflægger Besøg.

Den 1ste Mai. . . . Hun vil bort, hun vil skilles fra os. Hvad søger hun? Hvorhen skal hun flye? Under Jorden, over Skyerne, over Verdener's Verdener, hvad skal hun finde Andet, end hvad hun har forskudt her: en Skabelse og en Gud? Besad jeg Kunstens Gave, skulde jeg sidde ved en Sygeseng og tolke for den Doende glade Grindringer. Jeg skulde vise ham Jorden i dens Helgenglands, jeg

*) Man erindre, at Begivenheden er foregaaet i Finland.

skulde lade Aarets veylende Tider fredse i Skjonhed forbi hans Dine, jeg skulde tilbagefalde i hans Indbildning hans Barndoms, hans Ungdoms, hans Manddoms Glæder, alle de Blikke af Kjærlighed, som han har mødt, alle de Seire, han har seet det Gode vinde og saaledes skabe omkring ham en Sommerverden af Ord. I den skulde han slumre ind, ligesom man sover en skyfri Sommeraften, fornøiet over den Dag, der gik til Ende, og haabende en Morgen med Sol og Glæde.

Den 28de Mai. At komme hid, at trænge sig til hendes Seng, for at trøste! Bort, bort, mørke Spøgelsler; jeg kjender Eders Trost! — Det Bedste, Sandeste, Helligste er i Forførerens Haand Midlet. Ikke gennem det Onde, gennem det Bedste besnæres Hjertet. Jeg vil tegne en af Veiene; de ere tusinde: i Hytten bevæger sig blandt Forældre og Sodskende den uskyldige Pige og tænker under glade Eyselsfættelser ene paa dem. Saaledes forsvinder Dagen og Aftenen kommer, og over den stille Egn gaae Stjernerne op i Glands. En ny Verden, fuld af Andagt og Fred, fuldbyrdes derude. Da nærmer Forførereren sig. Kom, Uskyldige, siger han, at Du ikke skal begraves i Dine smaae Omsorgers Stov, men lære at leve et høiere Liv. Og hun adlyder, og naar hun træder ud af Hytten, hæver Maanen sig over Bjergene og gjør hendes Bygd dobbelt skjon. Hendes Sandser stemmes, hendes Hjerte udvider sig af Glæde. See, siger hendes Vedsager, er dette ikke værd at

beskue? Og hun seer, at han taler Sandhed. Da gjør han sin Stemme dybere og bebreider hende hendes forrige Kulde, at hun har forsømt sin Andagt, at hun ikke ofte har søgt en Stund, herlig som den hun skuer nu. Hun skræmmes, thi hendes Hjerte er fuldt af Henrykkelse. Og det Liv Du nu lever, hvister Forføreren, og de Følelser, af hvilke Du gjennemstrømmes, hvo deler dem? Hæv Dit Die og tee, om der blandt tusinde Bæsnere, som omgive os, er et eneste, der løfter sig op af Hverdagslivet for at leve som vi. Seer Du noget eneste ved vor Side? Og hun skuer om sig og seer intet. Da bliver Jorden mørk for hende, og Menneskeheden bliver for hende et bølgende Ocean uden Sjæl, og hun kaster sig i Forførerens Favn og siger: vi staae paa en Klippe i Havet, forlad mig ikke, jeg staaer ene, naar jeg ikke har Dig! — Daare! hvorfor sagde Du ikke: ja, den Verden, Du har aabnet for mig, er hellig og skøn, men min Hytte er ogsaa en hellig Verden, mine Sødsfendes Dine ere ogsaa klare, lyse Stjerner, og i mine Forældres Favn lever jeg rigt som her; lær mig at elske, ikke at foragte! — —

Den 1ste Juni. Hele Dagen blot om sin Moder! Med straalende Dine, gjennemskuelig, næsten forklaret blot om sin Moder! Hun var dog et Barn, et spædt Barn, da hun mistede den Dyrebare, og dog mindes hun alt. „Var hun ikke saaledes? Gik hun ikke fredsommelig og rolig blandt Dine Blomster, passede dem og passede Dig og mig?“ Spørgsmaal paa Spørgs-

maal! o, hun mindes med Kjærlighed sin Moder, og hun glædes over at hun har levet, som hun levede. Hun er reddet! Tor jeg vove at troe, at hun — — Jeg kaldes ind til hende. —

Taalmod, Forsagelse, Haab! Vi mødes jo atter!

G. Sk. Tilstanden her seer De af medfølgende Bekjendtgjørelse, som jeg beder Dem have den Godhed at lade indføre i en Tidende.

Hun hviler nu paa den anden Side af Søen. Den klare Fjord, som før var min Glæde, er nu en sort, skummel Grav, over hvilken mit Døie sjelden vover at sende et Blik.

Dagene ere lange og eensformige. Paa Skumringen faaer jeg at vente næsten fra Midnat til Midnat, det er Aarstidens Skyld, og med Skumringen kommer ikke altid Sovnen.

Siden et Aar har jeg mere og mere mærket, at jeg bliver gammel og med Aarene aftage Kræfterne, min Herre, og med Kræfterne Humeuret, det er saaledes Naturens Gang.

Min gamle Tjener ældes ligesom jeg. For et Par Dage siden kom jeg i Haven. Han vandede Bedene, men uden Omhyggelighed, uagtsomt, vrantent, saa at han nu og da beskadigede Blomsterne med Randen. Jeg bebreidede ham det. „Nu vel,“ sagde han, „for hvem pleie vi dem?“ Den gamle Mand

begyndte at græde bitterlig, og jeg lod ham ene og gik bort.

Kjender De en eller anden god, værgeløs Pige paa sytten Aar, som vilde have en Fader? Ligheden! I Ungdommen ligne Menneskene hinanden; den ene Pige har altid noget af den Andens Sjæl.

Tilgiv, min Herre, at mit Brev bliver kort. Det koster mig meget at holde Tankerne sammen. — Endnu engang: for Deres deeltagende Hjerte lader jeg min Dagbog medfølge, hvori jeg har optegnet et og andet fra den seneste Tid. Naar den sendes mig tilbage, venter jeg et velkomment Brev. Farvel!

Hvad søger Du?

(Af B. Auerbach.)

En Mand var, som det saa ofte skeer, vred paa sin Kone, fordi hun snakkede med om Alt; kort og godt Manden flamredes med hende og besluttede en Tid lang ikke at tale et eneste Ord med hende. Han holdt det ogsaa i et Par Dage meget strengt. En Aften ligger han i Sengen og vil sove; han trækker Nathuen ned over Drerne, og Konen maa nu sige hvad hun vil, han hører det ikke. Nu tager Konen Lyset og lyser dermed i alle Hjørner og Kroge, hun flytter Stole og Skabe tilside og søger efter Noget; Manden reiser sig op i Sengen og seer spørgende

omkring, han mener, at denne Rumstøring dog engang maa faae en Ende. Men han tog høielig fejl. Konen bliver usfortrødent ved: Nu taber Manden Taalmodigheden, og han spørger: „men hvad søger Du da?“ „Din Mund,“ svarede hun, „og den har jeg nu fundet; men sig mig nu, hvorfor er Du da vred?“ — Og de bleve atter gode Venner.

Moral. Denne Historie har ogsaa en dybere Betydning: Konen er Tidenden, eller hvad man ellers kalder den, Pressen, kort Folkets Stemme; Manden — Regeringen, som selv ikke vil erklære, hvorfor dette eller hiint skeer, og som overhovedet ikke vil, at man snakker med, men blot, at man adlyder. Nu suurmuler den og taler slet ikke. Saa kommer Tidenden med sit Lys og lysrer op i alle Kroge, indtil Regeringen spørger: „Hvad søger Du vel?“ Da tager det ene Ord det andet, og det er smukt, naar man saa kommer til Enighed.

F. B. Mansa.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Høker J. H. Reinbacher.

— Barbeer C. C. W. Terkelsen.

— Instrumentmager W. Thorsen.

— Bærtshuusholder P. Nielsen.

Antonette Wilhelmine Rasmussen, Datter af Skomagermester D. Rasmussen.

Borger-Vennen.

Syv og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 12.

Løverdagen den 25de Marts 1865.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Brudstykker af Miss Wynns*) Dagbøger.

1.

Pitt, Fox og Wellington.

Jeg har ofte, bemærker Forfatterinden, ved at læse Lord Orfords „Erindringer“, tænkt, at næsten Enhver, ved at nedskrive sine, maatte være istand til at forfatte en Bog, som i det mindste kunde være vis paa at skaffe Nedskriveren en Underholdning, naar Erindringen om Optegnelserne var bleven mindre

*) Miss Wynn, Søster til Henry Wynn, i sin Tid engelsk Minister i Kjøbenhavn.

levende. Det er Anledningen til at jeg skriver. Først og fremmest er det min Agt at optegne de Fremtoninger, som længst ere forsvundne, og som aldrig paany kunne møde mit Die. Uden nogensinde at have læst Lavater eller nogen Anden, som har skrevet en Physiognomi, finder jeg en Fornoielse, ligesom sandsynligviis de Fleste, at tegne Charakteren efter Ansigtstrækkene, og derfor er der saa Grindringer, som jeg holder mere af, end dem om store Mænds Ansigtstræk, hvilke jeg i forskjellige Perioder af mit Liv har seet. Jeg kan nu smile ved at erindre mig min overvættede Skuffelse i Anledning af den første store Mand, som jeg mindes at have seet, — i Selskabslivet i det mindste. Jeg var omtrent sexten eller sytten Aar, da William Pitt (den berømte brittiske Statsmand) kom til Dropmore, hvor jeg var med Lord og Lady Grenville, for at aflægge et Besøg paa to Dage. Først skuffedes mine Forventninger ved den opadstaaende Næse, ved de Ansigtstræk, hvori man umuligt kunde opdage noget Tegn til Aand, og ved Personligheden, der saa ganske manglede Bærdighed, at han neppe havde Udseendet af en Mand af Stand. Efter denne første Skuffelse anstrengte jeg alle mine Evner for at lytte efter, hvad han sagde. Om ikke Drakelsprog ventede jeg dog Viisdomsord hver Gang, han aabnede sin Mund. Efter hvad jeg da horte og saae, skulde jeg sige, at hans Mund kun var skabt for at spise; hvad han talte, var meget lidet, og dette

Lidet interesserede mig aldeles ikke, og jeg troer, at det vilde have været Tilfældet med Enhver. Jeg var vistnok ikke istand til at fælde en meget noiagtig Dom, men jeg var tilvisse meget mere tilbøielig til at overvurdere end undervurdere, hvad der kom fra en stor Mand, og ganske sikker paa, at hvad jeg ikke forstod maatte være overmaade høit.

Den anden Dag kom Lord Wellesley (senere Wellington), som syntes mig meget behagelig; tildeels, som jeg troede, paa Grund af hans yderst belevne Bæsen og endnu mere, fordi han leilighedsviis talte et Par Ord til mig og bragte mig saaledes til at føle, at jeg blev behandlet som en fornuftig Skabning. Efterat vi havde truffet os tilbage for at gaae i Seng, hørte jeg fra Bibliotheket, som var under mit Bærelse, den meest usædvanlige Støi af Bjæffen, Mjauen, Piben, Hysten, blandet med høie Udbrud af Latter. Jeg beroligede mig med, at Tjenestefolkene vare komne ind i Bærelset, havde druffet sig fulde og vare komne i Strid med hinanden; og jeg gik i min Seng, da Alarmen var ophørt. Aldrig kan jeg glemme min Skræk (det var mere end Forbauselse), da jeg den følgende Dag, ved Frokosten, hørte, at min vise Onkel og hans to vise Gjæster, som vi havde forladt talende, som jeg troede, om Europas Skjebne, havde opdaget en lille Fugl i Bærelset; de vilde ikke, at den skulde lukkes inde der hele Natten; efter derfor at have aabnet alle Binduerne, forsøgte disse store og vise Mænd

ethvert Slags Allarm, som kunde bortkjøse den stakkels Fugl.

Senere — i Aaret 1805 — befandt jeg mig næsten en Uge i Stowe med Gb. J. Foy (en anden berømt engelsk Statsmand), men da der opholdt sig over halvhundrede Personer i Huset, med Prindsregenten i Epidsen, var der en formelig Trængsel, og jeg kunde blot nøiere betragte den Mand's Ansigtstræk, som jeg helst vilde have ønsket at høre tale. Bistnok hortes han i dette blandede Selskab næsten aldrig at tale, men leilighedsviis saae man ham at indlade sig med en eller anden Personlighed i en livlig hvissende Samtale, og det var mærkeligt at iagttaget det pludselige Liv i hans Ansigt, som, naar han taug, syntes mig at have et tungsindigt og vrantent Udseende. Hvor meget det allerede da maatte være blevet forandret ved Sygdom, kan jeg ikke bedømme; men jeg veed, at da jeg næste Gang, ikke sex Maaneder derefter, saae Foy ved Lord Melville's Proces, syntes jeg aldrig at have seet en Sygdoms ødelæggende Virkninger skarpere udtalte i noget Menneskes Ansigt. Alt dets Liv var forsvundet; de fløve Dine tabte sig næsten ganske under de tunge Dienbryn; ogsaa dette syntes at medvirke til den overordentlige Forandring, som hans Farve havde undergaaet; hans blege eller rettere jordagtige Ansigtssfarve antog et mørkere Anstrøg af Sortebraunt, og hele

Ansigtet havde faaet et dorst Udtryk. Han levede neppe tre Maaneder efter den Tid.

2.

Exempel paa djævelst Had.

I en stor Landsbyskole fandt en Sammensværgelse Sted blandt Drengene. Skolemesteren, som det laa meget paa Hjertet at erfare Navnet paa Stifteren af Dprøret, bragte tilsidst enten ved Trudsler eller ved Bestikkelse, eller ved begge Midler, en af Drengene til at røbe Navnet paa en Meddiscipel, som hed Davison. Denne blev naturligviis alvorlig straffet og jaget ud af Skolen, idet han medtog Følelsen af et dødeligt Had istedetfor den Hengivenhed, han før havde næret for sin Skolekammerat. Mange Aar laae imellem, i hvilke de ikke havde mødt hinanden. Den unge Mand, som havde sladdret af Skole, var gaaet til Ostindien. Han vendte tilbage og landede paa Kysten af Devonshire. Da han bedede for at spise til Middag i en lille Kro, spurgte han Opvarteren, om hvilke Mænd af Stand der boede i Nabolaget; og da han hørte, at Herremanden i Sognet var en Herr Davison, slog Navnet ham; det faldt ham i Tankerne, at hans forrige Skolekammerat pleiede at fortælle om

sit Hjem i Devonshire, og han besluttede efter Maaltidet at gaae til Herremændens Gaard. En Tjenestepige aabnede Døren for ham; han bad hende sige Herr Davison, at hvis han var bleven opdraget i den og den Skole, vilde han erindre det. Han blev indladt og paa den hjerteligste Maade modtaget af sin Skolekammerat, som han fandt syg af et Anfald af Podagra, og blev nødet til at spise til Middag paa Gaarden med mange Undskyldninger for daarlig Kost o. s. v., da Herr Davison uheldigviis havde givet alle sine Tjenestefolk Tilladelse til at gaae til Nabobyen og kun havde beholdt det Fruentimmer hjemme, som var hans Sygevogterke.

Herr Davison syntes saa fornøiet over at kunne tale om gamle Begivenheder med sin Ven, og trængte saa stærkt ind paa ham med Bøn om at være saa elskværdig at tilbringe den næste Dag hos ham, at han tilsidst samtykkede deri. Den følgende Morgen blev den ulykkelige Gjæst fundet med overskaaren Hals fra Dre til Dre. Selvsølgelig blev Tjenestepigen mistænkt for at have været Morderken, og da det syntes umuligt, at Saaret, ifølge dets Beskaffenhed, kunde være tilføiet af den Dræbte selv, og da hun var den eneste Skabning i Huset med Undtagelse af hendes Herre, der ikke var istand til at bevæge sig, syntes ingen Tvivl at kunne tilstedes. Det blev til en Rets- sag. Davison fremtraadte som Sagsøger; Lord Rosslyn var hans Advocat. Til Trods for den

staffels Piges Paaftand om fin Ufkyldighed, syntes Sagen næsten afgjort, da Davison sendte en Billet til sin Advocat, hvori han opfordrede ham til at spørge Pigen, om hun havde hørt nogen Støi om Natten. Lord Rosslyn misbilligede det, men hans Client var paaftaaelig. Dette synes at have været en af de felfomme Forstandsforvildelser, hvorved Broden indvies til at røbe sig selv, naar alle de Kunstgreb, som have ledsaget den, ere døde i Sovn. Hvad der kunde have været Hensigten med dette Spørgsmaal syntes ikke at fremgaae, men dets Virkning var skjæbnsvanger. Pigen svarede, at hun mindedes at have hørt en Støi langs Gangen, som havde vaagnet hende, men da hun havde været meget træt af Dagens Anstrengelser, var hun for sovnig til at staae op for at undersøge Ursagen dertil, flere Spørgsmaal gjordes, Støien og andre Omstændigheder beskrevs; der opstod Mistanke mod Davison, og Sagen endtes dermed, at han tilstod selv at være Morderen. Han sagde, at fra det Dieblif af, da han først saae sin gamle Skolekammerats Ansigtstræk, havde han fattet den Beslutning at ville hævne sin gamle Trætte med Fornærmerens Dod. Han var frøbet paa Hænder og Knæer fra sit eget til sin ulykkelige Gjæst's Bærelse, og da han ikke var istand til at løfte sig selv uden Brugen af Hænderne, havde han havt stor Vanskelighed med at aabne Døren, men ved Hjælp af Tænderne var det endelig lykkedes ham; han naaede

hen til Sengen og fuldførte den rædsomme Daad. Han var derpaa krobet tilbage og havde fundet Midler til at befrie sig fra alle Blodstænk, forend han gik i sin Seng. Det var den usædvanlige Stoi, som forarsagedes ved hans Kryben henad Gangen, som havde forstyrret Tjenestepigen, og som tilsidst ledede til Misgjerningens Opdagelse.

F. B. Mansa.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Fyrbøder i Coetaten J. Christensen.

— Smedker N. J. Møller.

— Glarmester T. Warschou.

— Uhrmager P. J. Borch.

Traadhandlerse Bolette Heller.

Borger-Vennen.

Syv og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 13.

Løverdagen den 1ste April 1865.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Et Forord.

„Forord bryder ingen Trætte;“ — maa jeg nok med disse Ord anmelde mig selv som et virkende Medlem af „Borger-Vennens“ Skriftcommittee, og som den, der — idetmindste i nogle Nummere — skal besørge Bladet fyldt; og tør jeg ogsaa nok benytte et Par Sider af Ugebladet for at udtale min Mening om, hvad dette lille, meget simple Halvarf har til Hensigt. — Ja, det tør jeg jo nok!?

Det lille bestedne Blad er vistnok først og fremmest Bindemidlet mellem Selskabets Medlemmer; — det meddeler dem alle de mere eller mindre interessante Oplysninger om Afgang og Tilgang, Repræsentantforhandlinger, Bestyrelsesmøder,

Generalforsamlinger — og disses Beslutninger om
Anvendelsen af Selskabets Understøttelsesfonds, o. s. v.
o. s. v., o. s. v.

Alt dette hører sig naturligtvis til, — det er,
saa at sige, det daglige Brød, skjøndt det maaskee
er lidt tørt; — men nu, kjæreste Læser og Læserinde!
(det vil da sige, hvis det lille Blad har Læsere eller
Læserinder) nu kommer Svinestegen! — Svine-
steg er, — saavidt jeg veed, et technisk Udtryk hos
Dhrr. Bog- og Bladtrykkere for det Antal Sider eller
Linier paa Siden, som de fritages for at sætte, naar
der ikke er tilstrækkeligt Stof. At disse Svinestege
ikke blive altfor fede, det er egentlig det, som Skrift-
committeen skal sørge for. Jeg skal gjøre mit
Bedste; men maa dog forlods bede Dhrr. Sættere
og Arbeidere i det Schulgiske Officin at optage
dette „Forord“ i den bedste Mening, som om jeg
skulde misunde dem en lille Steg; — det tørre
Brød, som den ærede Administration tilstiller dem,
har jeg Intet med at skaffe, saavidt jeg veed; — jeg
sættes kun i Arbejde for, at Svinestegene ikke skulle
blive altfor fede, hvilket i nærværende Trichinetid ikke
skal være sundt.

Paa den Plads, der i „Borger-Bennen“ skal
fyldes af et af Skriftcommitteens Medlemmer — i
nærværende Tilfælde Undertegnede — mener jeg at
byde Medlemmerne nu og da et lille Digt af et Par
ubekjendte Forfattere, der ellers i Reglen putte deres
Smaaafstre i Pulsten, og lade dem længes efter Dagens

Lys, indtil de omsider døe der, og endeligen lidt Prosa, enten i Oversættelse af Smaating, som jeg efter mit Skjøn har fundet værd at læse, eller ogsaa smaae originale Skildringer og deslige.

For ikke at gjøre formegen Allarm for en tarvelig Eggelages Skyld, skal jeg her stoppe med mine Betragtninger og begynde min Gjerning med stor Tillid til Medlemmernes venlige Overbærelse.

Wrb.

Th. Olivarius.

Petersborg og Czar Peter.

(Efter det Engelske.)

Det var ligesom at komme ind i en ny Verden, da jeg (G. L. Bulwer) havde den fjolige Fornoieelse at komme ind i Rusland. Jeg havde ventet at finde en vidunderlig By i Petersborg, og jeg blev skuffet; det var en vidunderlig Begyndelse til en By, og det var Alt, hvad jeg burde have ventet. Men jeg troer aldrig, at der har været et Sted, som det var vanskeligere at naae, end dette: Saadanne Storme! — Saadant et Klima! — Saadanne Politarrangementer! — og dertil arrangeret af saadanne

Krabater! — sef Jod høie og uden andet Menneffeligt ved dem, end deres Ureenlighed og Bildhed! — Saadanne ærgerlige Dphold, Banskeliigheder, Ildprover at gjennemgaae, — og ovenifjøbet gjennemgaae dem med en fuldkommen fornoiet og tilfreds Mine. — Ved Gud, man ſkulde have troet, at det var et jordift Paradiis, til hvilket man paa en faa befværlig Maade ſkulde bane fig Udgang, og ikke til en By af hollandiſk Udſeende, med ſørgelige Canaler og det forſærdeligſte Clima, i hvilket nogensinde en civileſeret Skabning froſ ihjel. „Det er juſt en By, ſom en Nation af Bjørne vilde bygge, derſom nogensinde Bjørne befattede fig med at være Architekter“, ſagde jeg ved mig ſelv, da jeg med klapprende Tænder og fuldkommen føleſloſe Lemmer drog ind i Nordens Hovedſtad.

Mit Kjøretøi ſtandsede tilſidſt ved det Hotel, jeg havde faaet Anviisning paa. Jeg troer, at det var en for Petersborg ſæregen Omſtændighed, at paa den Tid, jeg ſkriver om, havde ingen af dens Gader Navn, og derſom man ſkulde finde et Huus, maatte det ſkee efter mundtlig Beſkrivelse. Det var virkelig ogſaa en fornoielig Ting, at maatte ſtandſe midt paa Gaden for at høre paa en vidtloſtig Beſkrivelse, og fornemme, at man hurtig blev til Iis, alt efterſom Beſkrivelsen ſkred fremad. Efterat have faaet Vogi, være bleven optøet, faaet Mad, faldt jeg i en dyb Sovn og ſov i atten Timer uden at vaagne en eneſte

Gang, og efter min Mening er det virkelig et Mirakkel, at jeg i det Hele nogensinde vaagnede igjen.

Derpaa flædte jeg mig paa, tog min Tolf — som var en Viskander, en stor Slyngel, men flink, og som vadsfede sig to Gange om Ugen og ikke bar længere end et otte Tommers Skjæg — med mig, satte mig i min Bogn for at kjøre ud og aflevere mine Anbefalingskrivelser. Jeg havde en særegen til Admiral Apragin, og det var med ham, jeg især havde at raadslaae, førend jeg søgte en Sammenkomst med Keiseren. Jeg begav mig altsaa til hans Hotel, som var beliggende ved et Slags Quai, og som virkelig var meget prægtigt, naar man betænker, at det laa i Petersborg. Paa den Tid, eller lidt senere, boede der paa dette Strog henved tredive høie Officierer, saasom General Jagowwinsky, General Gyernikoff og flere; — og meget passende, saa var den mærkeligste offentlige Bygning i Nabolaget det store Slagterhuus. Det er en smuk Prove paa den practiske Satire!

Da jeg forsøgte at komme ind til Admiralen, havde jeg den Uregelse at blive viist tilbage af hans Tjener. Da tvende Mænd i militair Dragt diebliffelig fik Udgang, syntes dette lidt haardt mod en Mand, der havde reist saa langt som jeg for at hilse paa Herr Admiralen, og jeg lod falde nogle Uregelses- ytringer til min omtalte Tolf, Muscotoffsky.

„De er ikke saa rigt flædt, som disse tvende Herrer,“ sagde han.

„Skulde det være Grunden?“

„Bed Sct. Nicolaus, saaledes er det; — og desforuden havde disse tvende Herrer to Mænd, der løb foran dem og raabte „Barfko!“

„Det var maaskee saaledes bedst, om jeg pyntede mig lidt mere og anskaffede mig et Par Forløbere?“

„Det var det, ved Sct. Nicolaus!“

Jeg vendte altsaa hjem, iserte mig Guld og Skarlagen, tog et Par Sakaier, kom tilbage til Admiral Apraxin og blev siebliffelig indladt. Hvo skulde have anseet disse Bildmænd for at ligne os saameget? — Man seer, at Klæder skabe Folk Alverden over!

Admiralen, som var en stor Mand ved Hoffet — skjøndt han nogen Tid efter med Rod og Reppe slap for Knut eller for at blive sendt til Siberien — var meget høflig mod mig; men jeg bemærkede snart, at skjøndt han var Czarens Yndling, saa overlod denne store Mand ikkun de smaae Træk i det store politiske Schakspil, han var isærd med, til Andre, end sig selv; — og den meest passende Plan for mig ved dette Hof, syntes aabenbar at være meget forskjellig fra den, som følges ved de fleste andre Hoffer, hvor det er bedre at vinde Favoriten, end Fyrsten. Jeg spildte altsaa ingen Tid med at søge en Sammenkomst med Czaren selv, og erholdt ogsaa med Vethed en Afgjørelse i den Henseende.

Dagen for denne Audients skulde finde Sted, morede jeg mig med at gjennemvandre Byen, idet jeg betragtede dens tiltagende Storhed, og idet jeg i Særdeleshed fastede et betænksomt Die paa den Fæstning,

eller det Castel, som ligger paa en Ø, omgivet af Byen, og ved hvis Opbygning man mener, at flere end eet Hundrede Tusinde Mennesker have tilsat Livet. Saadanne Offre behoves der for at beseire Naturen!

Medens jeg saaledes morede mig, lagde jeg Mærke til en Mand, som i et Genspænderfjoretøi passerede mig tvende Gange og betragtede mig saare stift. Ligesom de fleste af mine Landsmænd holder jeg ikke synderligt af at blive begloet; dog meente jeg, at det i dette ufjendte Land maaskee var bedre at forandre mit paatænkte barske Ansyn til et godmodigt Blik, og derpaa vende mig omkring. Et mærkværdigt Syn til-drog sig nu min Opmærksomhed: Tvende Mand med et Ejæg, hvori en Rovfugl trygt vilde have kunnet bygge sin Rede, spadserede langsomt afsted i deres besynderlige, lange Klædebon, og i denne Byut ganske vist — jeg siger det i al Verbodighed — gjorde Menneskeheden Skam, da, just som de kom forbi en Port, to andre Mand af forbausende Størrelse, hver væbuede med en Sag, styrtede frem. I et Nu vare Skjæggene borte paa de tvende Forbigaaende, — og i det næste Nu vare de overflødige Skjoder og Slæb paa deres Klædedragt ogsaa expederede. Jeg har aldrig i mit Liv seet overflødige Ud væxter saa hurtigt studsede. De tvende Operateurer, der iagttog en fuld-standig Taushed under den hele korte Historie, trak sig tilbage, og de tvende beskaarne Vandring smænd fortsatte deres Wei med en yderst nedslagen Mine.

„Der er dog Intet, der kan sammenlignes med at reise,“ sagde jeg høit, uden selv at vide det.

„Det er sandt,“ sagde en Stemme bagved mig paa Engelsk; jeg vendte mig om og saa Manden fra Genspænderkjøretøiet, som havde betragtet mig saa stift. Han var en høi, stærkbygget Mand, — simpelt, ja endog lurvet klædt i en grøn Uniform, med en smal og falmet Guldsnor. Jeg ansaae ham som en Fremmed, ligesom jeg selv, skjøndt hans hele Udtryksmaade aabenbar viste, at han ikke var en Judsødt fra det Land, i hvis Sprog han tiltalte mig.

„Det er ganske sandt,“ sagde han igjen, „der er Intet, der kan sammenlignes med at reise.“

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Bagermester P. Jensen.

— Barbeer A. W. Nielsen.

Eline Kirstine Marie Heibroek, Datter af afdøde
Hørfabrikør Heibroek.

Borger-Vennen.

Syv og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 14.

Løverdagen den 8de April 1865.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Petersborg og Czar Peter.

(Efter det Engelske.)

(Fortsat.)

„Og at reise,“ foiede jeg hosligt til, „i saadanne Egne, til hvilke Reiser sjeldent ellers strække sig. Jeg har ikke været mere end sex Dage i Petersborg, og indtil jeg kom her, har jeg saagodtsom Intet kjendt til Forskjelligheden i Menneskenes Natur eller Menneske-aandens Overlegenhed. For jeg spørge Dem, hvad det besynderlige Optrin, vi nyligen have været Vidne til, egentlig betyder?“

„Na, det betyder saamæn Jngenting,“ svarede Manden med et storartet Smil, „det er ifkun et Forsøg paa at skabe Mennesker af Qvæg. Denne Bar-

beringsmaade behøves, Gudstkeelov! ikke hyppigt nuomstunder. For nogle Aar siden var det aldeles nødvendigt at have Stationer for Barberere og Skræddere, hvor disse Herrer kunde udføre deres Hverv. Nu er dette meget sjældent fornødent. Ved — — (her udstødte Manden en hjertelig engelsk Sømandsseed, som det overraskede mig noget at høre i Petersborgs Gader) — — jeg vilde ønske, at det var ligesaa nemt at bortstudsse alle gamle Sædvaner! — at det var ligesaa nemt at studsse det medfødte Sindelags Skjæg. Ikke sandt, min Herre! Ha, ha!”

„Men Czaren maa have fundet ikke saa ringe Bauskelighed ved at sætte denne, dog blot udvortes Forbedring, iværk, — og, naar jeg skal sige Sandheden, saa seer jeg saameget Skjæg om mig, at jeg maa mene, at denne Reform har været mere deelviis, end almindelig.“

„Oh, dette meget Skjæg behøver Menigmand; dem lader Czaren beholde det for Diebliffet. — Har De allerede seet vore Doffer? —“

„Nei, jeg er ikke tilstrækkelig Sømand for at bryde mig meget om dem.“

„Uf, uf! — Saa er De maastee Soldat?“

„Jeg venter at blive det med det Første, men er det ikke endnu.“

„Ikke endnu? — Uf, — da er der dog rigelig Leilighed for dem, der maatte ønske det! — Hvad Profession driver De, og hvad forstaaer De Dem bedst paa?“

Jeg var ganske vist ikke henrykt ved den Fremmedes ligefremme Forhørsmaade. En Mand bliver ikke saa let fornærmet ved næsviise Spørgsmaal, naar han ligefrem tør besvare dem; men de ere fuldkommen utaaelige, naar han ikke tør det. Naa, det var just Tilfældet med mig. Saa viis, som Grev Devereux (Bulwer) end monne være, saa var det dog ingen let Sag for ham at sige, hvad han forstod sig bedst paa. „Min Herre,“ sagde jeg derfor, min Herre! min Bestilling er, ikke at svare paa nogetsomhelst Spørgsmaal, og hvad jeg bedst forstaaer mig paa, er — at holde min Mund.“

Den Fremmede lo af alle Kræfter. „Prægtigt! Det er Noget, som alle Engellændere forstaae allerbedst!“ sagde han. „men, De maa ikke være fornærmet — vil De gaae hjem med mig, skal De faae Dem et Glas Brændeviin.“

„Jeg er Dem meget forbunden for Tilbudet, men Forretninger nøde mig til at afflaae det. God Morgen, Sir!“

„God Morgen,“ svarede Manden, idet han lettede lidt paa Hatten til Svar paa min Afskedsyttring.

Jeg formodede, at vi skiltes, men jeg tog feil; — uheldigviis foer jeg vild, da jeg vilde vende tilbage til mit Hjem. Medens jeg udsurgte en fransk Haandværksmand, der syntes at have et farligt Hæsværk, om min nærmeste Bei, naaede min spørgeslyge, grønne Ben mig igjen. „Naa, De er faren vild! —

Jeg kan bedre vise Dem Bei, end nogen Mand i hele Petersborg."

Jeg ansaae det for rigtigt at modtage Tilbudet, og vi gik videre Side om Side, medens jeg nu temmeligt opmærksomt betragtede den gode Herre. Jeg har allerede sagt, at han var stor og stærk; han var ogsaa mærkværdigt velbygget, og havde i sin Holdning og Gang noget af Somandens Frihed og Ugeneerthed. Hans Ansigt var ganske særegent; — det var fast og stærkt udpræget; — et lille, men tæt Knebelbart skjulte Overlæben, medens det Øvrige af Ansigtet var raget. Han havde en stor Mund, men naar han talte, var den sammenpresset med dette Udtryk af Jernvillie, hvilket ifkun Munden kan vise. Hans Dine vare store, aabne og temmelig strenge; og naar, hvilket ofte skete i Samtalens Løb, han skubbede Hatten fra Panden, saa saa man tvende dybe Rynker mellem Dienbrynene, der kunde udtydes enten som Tegn paa Tankesuldhed eller Pirrelighed — eller maaskee paa begge. Han talte hurtigt, nu og da med nogen Uro i Stemmen, der forøvrigt aldrig sporedes i hans øvrige Udfærd. Han syntes virkelig at have et fuldkomment Kjendskab til den Masse af Bygninger, der reiste sig i den voksende Stad, og standsede nu og da for at fortælle mig, naar dette eller hiint Huus var blevet bygget og hvorhen denne eller hiin Gade skulde føre. Da enhver af disse Oplysninger viste, at snart var der vundet en Seier over naturlige Hindringer, og snart en Seier over nationale Fordomme, saa

kunde jeg ikke undlade at lade nogle Uttringer falde som Lovpriesninger over Czarens sjeldne Mandstørhed. Mandens Dine sunklede ved at høre dem.

„Det er let at see,“ sagde jeg, „at De samstemmer med mig, og at Beundringen for denne store Mand ikke er indskrænket til Engellænderne alene. Hvor smaa ere i Sammenligning med ham Alverdens Monarker! De ødelægge Stater — han skaber En. — Den hele Verdenshistorie frembyder ikke et eneste Exempel paa saa store, saa betydningsfulde, saa hæderlige Triumpher, som dem hans Regjering har at opvise. Hans Undersaatter maa tilbede ham.“

„Nei,“ sagde den Fremmede paa en forandret og tankesfuld Maade, „det er ikke hans Undersaatter, men deres Efterkommere, der ville forstaae at vurdere hans Bevæggrunde, og ville tilgive ham, at han ønskede at gjøre Rusland til et civiliseret Rige. Den nuværende Slægt maa undertiden ved Spot, undertiden ved Magt tvinges ud af dens barbariske Sædvaner, der ofte ere som de vilde Dyr, — den kan ikke ved Fornuftgrunde tvinges ud af dem; men den elsker ikke den Mand, som forsøget paa at gjøre det. Hør, Sir! — jeg spørger Dem, er ikke Mindet om Ivan den 4de, der dræbte Hunde mellem sine Bedetimer, for at beskæftige sig, og imellem sine Maaltider, for at faae Appetit — er ikke Mindet om denne døde Bøddel høiere elsket end den levende Keiser? — Jeg veed idetmindste, at naarsomhelst denne Sidste forsøger en Reform, saa lette de gode Moskovitter paa Skuldrene

og mumle: Saaledes bare vi os ikke ad i de gode gamle Dage under Ivan den 4de."

"Ah, Menigmand blandt alle Folkeslag holder vidunderligt fast ved deres gamle Sædvaner. Skal jeg sige Dem, hvo der synes mig at være vore, de Levendes, største Fjender — vore Forsædre."

"Ganske rigtigt! — ganske sandt," udbrod den Fremmede; og efter en kort Pause sagde han med en Inderlighed i Følelsen, som slet ikke tidligere syntes at høre til hans Character: „Vi bør gjøre det, som er almeengodt efter den indre Drift, og ikke lade Modet falde, fordi vi udvortesfra møde Modstand, Utafnemmelighed — ja maaskee Had. Det vil være Løn nok for Peter den 1ste, naar engang i Tidernes Løb — jeg veed intet bedre Billede paa Kundskabs Udbredelse, end Blodets Løb i det menneskelige Legeme, der dog tilsidst trænger til dets Yderspidser — naar det da anerkjendes: at Ruslands Hæder ikke tør regnes efter dets udvidede Grændser, men efter dets Civilisation; — ikke tør vurderes efter Antallet af dets udannede, dyrlignende Beboere, men efter Antallet af frie, oplyste, lykkelige Mænd! — Det vil være ham nok, dersom man vil skjænke ham den Roes, at han har lagt Hjørnestenen til en stor Bygning; — dersom man upartisk vil veie hans Bestræbelser og deres Udfald mod de Hindringer, der optaarnede sig mod ham; — dersom man, for hans ærlige og utrættelige Arbeide paa at gavne Millioner, ikke vil dømme ham for strengt for Feil i en mere begrændset

Kreds; — og dersom man i Betragtning af, at han har kjæmpet den haarde Strid mod Baner, Omstændigheder og en modstræbende Natur, undertiden vil tilgive ham, at han ikke stedse forstod at beseire sig selv.“

Da den Fremmede her pludseligen brød af, kunde jeg ikke undlade at føle, at baade hans Ord og den Energi, hvormed de vare blevne udtalte, havde gjort Indtryk paa mig. Vi vare nu i Nærheden af min Bopæl; jeg bad min Vedsager træde ind; men den Forandring, der var indtraadt i vor Samtale, syntes at have gjort ham lidt mindre begjærlig efter mit Selskab.

„Nei,“ sagde han, „jeg har Forretninger nu, vi ville atter træffes; hvad hedder De?“

„Ganste vist,“ tænkte jeg, „der har da aldrig været et Menneske, der gjorde sig færre Skrupler ved at spørge reent ud af Posen,“ men svarede imidlertid aabent og sandt.

„Deveren,“ gjentog han, ligesom lidt overrasket, „ja saa — godt — vi træffes igjen. Farvel!“

Den næste Dag pyntede jeg mig i min bedste Stads, og mødte ifølge min Stilling med saa stor Pomp, som jeg kunde monstre op, i Czarens Palais, dersom en overordentlig tarvelig Bolig kan fortjene en saadan Benævnelse. Endstjøndt min Sendelse var privat, blev jeg dog lidt overrasket ved den keiserlige

Residentens's overordentlige Simpelhed og fuldstændige Mangel paa al ydre Glæds. Jeg blev for nogle Dieblikke viist ind i et lurvet Forværelse, i hvilket fandtes forskjellige Modeller af Skibe, Kanoner og Huse; to eller tre simple Portraiter — et af Kong William den 3die og et andet af Lord Carmarthen; — derpaa blev jeg uden videre Ceremoni ført ind i Audientstværelset.

(Fortsættes.)

Th. Olivarius.

Borger-Vennen.

Syv og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 15.

Løverdagen den 15de April 1865.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Petersborg og Czar Peter.

(Efter det Engelse.)

(Sluttet.)

Der var ikkun tvende Personer i Stuen — en Dame og en Herre; ingen Officierer, ingen Hoffolk, ingen Tjenere, ingen af de sædvanlige Legn paa, eller Vidner til Majestættens Nærværelse. Damen var Cathrine, Czarinden; Herren var den Fremmede, som jeg havde truffet paa igaar og — Peter den Store. Jeg blev lidt forlegen ved at see, at Czaren og min spørgeslyge Bekjendter var en og samme Person; imidlertid paatog jeg mig et saa roligt Ansigt som muligt; thi jeg havde virkeligen talt saa hædrende om Hs. Majestættis Person, at det bekymrede mig saare lidet,

om jeg muligen af Uvidenhed havde ydet Hs. Maje-
stæts Værdighed for liden Agtelse.

„Ikke sandt,“ raabte Czaren, medens jeg ærbødigt nærmede mig ham, „jeg sagde Dem, at vi skulde træffes igjen!“ — og idet han dreiede sig om, præsenterede han mig for Hds. Majestæt. Denne overordentlige Qvinde modtog mig med megen Ynde, og skjøndt jeg havde seet Europas fineste og prægtigste Hoffer, saa maa jeg dog indrømme, at jeg opdagede Intet i Catharines Holdning, der paa nogen Maade kunde forraade, at hun havde været Tjenestepige hos en lutherisk Præst og en svensk Dragons Kone. Jeg veed ikke, om denne Høihed laa i hendes Natur, eller, hvad der maaskee er rimeligere, om hun muligen var et nyt Exempel til at bekræfte Sandheden af den for-
tærskede Tanke: „Lykken er en sjelden Farve, — den skjuler alt U skjønt.“

Medens jeg hilste ærbødigt, reiste Czarinde sig roligt, og bragte mig til min ikke ringe Forbauselse med egen høie Haand et ret anseeligt Glas simpelt Brændeviin. Der er Intet i Verden, jeg hader saa meget som Brændeviin; men jeg slugte imidlertid Driften, som om det havde været Nectar, og holdt en smuk Tale til dens Ære, som den gode Czarinde ikke ganske syntes at forstaae. Efter et Par foreløbige Bemærkninger kom jeg frem med mit Hovedærinde til Czaren. Hendes Majestæt sad i en lille Afstand, men lyttede aabenbart høist opmærksomt til Samtalen. Jeg kunde ikke undlade at blive overrasket ved min

kongelige Værts skjælle og stærke Opfattelsesmaade; der var intet Haab om at skuffe eller vildlede ham ved diplomatiske Finter. Den eneste Maade, paa hvilken denne mærkelige Mand nogensinde blev vildledt, var af hans egne Liden skaber. Hans Forstand var Herre over enhver Bildfarelse, dem undtagne, der vare en Folge af hans heftige Sind. Saa snildt, som jeg formaaede, ledte jeg Samtalen hen paa Sverrig og Carl den 12te.

Medens jeg talte om dette, bemærkede jeg et ganske forfærdeligt frampagtigt Udtryk fare over Czarens Ansigt, saa forfærdeligt, at jeg uvilkaarligt vendte Diet bort. Det var heldigt, at jeg gjorde det; thi Intet opirrede ham mere, end naar Nogen bemærkede disse frampagtige Ansigtfordreininger, der vare en legemlig Svaghed, som han fra sin Ungdom havde været underkastet.

Efterat have talt med Czaren saalænge, som jeg troede, at Sømmelighed kunde tillade det, reiste jeg mig for at tage Afsked. Han sagde mig meget nedladende Farvel; jeg satte mig igjen i mit fine Kjøretøi og skyndte mig hjem.

To eller tre Dage efter lod Czaren mig indbyde til en stor Diner hos Apragin. Jeg tog derhen og befandt mig snart i Pæstiar med en snurrig lille Mand, en hollandsk Minister, og en af Czarens Nudlinge. Før end vi satte os tilbords bode Herr Admiralen og hans Fru Gemalinde hvert Medlem af Selskabet et Glas Brændeviin.

„Hvilken æffel Skif,“ hvistede den lille Hollænder, idet han dog med en ret taalelig tilfreds Mine smækkede med Læberne.

„Na,“ svarede jeg forsigtigt, „hvert Land har sine Skiffe. For et Par Hundrede Aar siden meente en reisende Fransmand, at det var grueligt, at see os Engellændere spise Østers; men det var dog rigtigt, at de gjorde det; — maaskee ville vi lidt efter lidt — thi saaledes tiltager Civilisationen — mene, at det er rigtigt, at Russerne drikke Brændeviin. — Men (vi havde imidlertid sat os tilbords) jeg er virkelig bleven overrasket paa en behagelig Maade; — alle Gjæster ere klædte som mine egne Landsmænd, og en stor Sømmelighed er fremherskende overalt. Dersom det ikke var slet saa foldt, kunde jeg indbilde mig at være i London eller Paris.“

„Vent blot lidt,“ svarede den lille Hollænder med Munden fuld af Suppe, „vent blot, til De hører dem tale. Hvad mener De nu, at den Dame her ved Siden af mig er ifærd med at sige?“

„Jeg kan ikke gjette det; men hun har det yndigste Smil af Verden, og der er Noget, paa eengang saa venligt og saa ærbodigt i hendes Manerer, at jeg næsten skulde mene, at hun enten var ifærd med at bede om en eller anden stor Gunst, eller ogsaa at takke for En.“

„Ja, ganske rigtigt,“ udbrod den lille Minister, „jeg skal være Deres Tolk. Hun siger til hiin gamle Herre: Min Herre! jeg er Dem yderst taknemmelig —

Sct. Nicolaus velsigne Dem! — fordi De ved Deres straalende Gjæstebud iforgaars beviste mig den overordentlige Venlighed at faae mig saa yndig — drukken“.

„Nu er De vittig, min Herre!“ sagde jeg smilende, „om det end ikke er sandt, saa er det godt digtet.“

„Min Salighed, er det sandt!“ raabte Hollænderen, men, stille! See, nu vil man til at aabne den store Postei.“

Jeg vendte Dinene mod Midten af Bordet, der var prydet med en uhyre Kage. Den blev i samme Dieblif skaaret itu, og — ud spadserede en væmmelig lille Dværg.

„Hvad, — har de ifinde at æde ham?“ spurgte jeg.

„Nei, aa nei!“ lo Hollænderen; „det er blot Noget efter Czarens Smag, som Admiralen anseer det for en god Politik at følge. See, hvor det gottes de dumme Rusfere; de ere heelt fornøiede over det.“

„Ganske vist,“ svarede jeg, „haandgribelig Skjemt er den eneste, som Bilde forstaae sig paa.“

„Ja, og dersom det ikke var for saadan Skjemts Skyld nu og da, saa vilde Czaren være over al Maade forhadt; men Dvergposteier og naragtige Optog faae næsten hans Undersaatter til at tilgive ham, at han stjæler Skjoderne af deres Klæder og klipper deres Skjæg.“

„Czaren holder altsaa meget af disse Narreprocessioner?“

„Holder meget af?“ hviskede den lille Mand; „han er den største Bajads, der nogensinde eksisterede.“

Jeg skal fortælle Dem et Exempel. — (Holder de af denne ungarske Viin?) — Det var den 9de sidste Junimaaned, da Czaren førte mig og et halvt Dusin af de andre udenlandske Ministre ud til sit Lystslot, Peterhoff. Ved Middagstafellet vare som sædvanlig Alle drukne af Tokayer, og det sluttedes med et stift Glas Brændeviin til hver af Hendes Majestæts Haand. Vi bleve baarne bort for at sove, nogle ud i Haven, nogle i Lystloven; — vækkedes Kl. 4, Hovedet endnu fortumlet; — fortes tilbage til Lystslottet; — fandt Czaren der; han bukkede dybt for os, forsynede hver af os med en Haandøge og bad os følge sig. Vi travede afsted, slingrende ligesom Fartoierne i Bydersøen; naaede en Skov og bleve øieblikkelig satte i Arbeide for at udhugge en Vej gennem den. Ikke sandt, et nydeligt Arbeide for det diplomatiske Corps, og dog seer De jo nok, min Herre! at jeg just ikke er saa ganske en Praas. — Det varede tre Timer; vi kom hjem, bleve drukne fulde igjen, sendte tilkøis, vækkede efter en Times Forløb, og for tredie Gang drukne. Da det var umuligt at faae os vækkede, bleve vi ladte i Fred til den næste Morgen Kl. 8. — Vi mødte paa Indbydelse til Keiserens Frokost; De kan tænke Dem med hvilken Hovedpine; — vi længtes efter Kaffe; fik Intet uden Brændeviin, og bleve nødte til at drikke; — derpaa bleve vi sendte ud for at faae en lille forfriskende Ridetour paa disse forbandede smaae Heste, der ikke ere en Gylden værd. Uden Sadel og Ridetøi

gik det — Bump! — Bump! — op og ned udenfor Czarens Vinduer, hvor han og Czariniden stode som Tilskuere. — Jeg forsikrer Dem, min Herre! jeg mistede 28 Bund af min Bægt; — tænk Dem 28 Bund! — Saa til Taffels igjen og nok engang fuld, saa sandt Gud lever! — Endelig bleve vi alle løsfede ombord i en lille Skude; — en gruelig Storm reiste sig — Czaren greb Roret — Czariniden sad paa et høit Sæde i Kabytten, der var fuld af Vand — farlig Blæst — Bolgerne over os — og de allerstjønneste Udsigter til at gaae tilbunds. 7 Timer bleve vi kastede omkring og dreve endelig mod Kronflots Havn. Her forlod Czaren os, idet han yttrede: „Det var maaskee formeget af en Spøg at være? Hvad, mine Herrer!?” — Vi kom Alle iland, saa vaade som Haier, fik gjort Ild paa, klædte os splitternøgne af — jeg beder Dem betænke, min Herre! hollandsk Gesandt og splitternøgen — hyllede os ind i nogle Tæpper og stode op næste Morgen med en Koldfeber. Det er den rene Sandhed; jeg havde Koldfeber i 2 Maaneder. — I August saae jeg Czaren igjen. „Var det ikke en deilig Udflugt til mit Vystslot,” spurgte Hans Majestæt, „vi maae snart have os et nyt Gilde der?”

Medens min lille Hollænder opvartede med denne lille Historie, glemte han ingenlunde de ungariske Vine; og da Bacchus og Venus fra gammel Tid ere i Slægtskab, begyndte han at blive veltalende om Damerne.

„Hvad er Deres Mening om dem?” spurgte han, „have de ikke funklende Blikke? Hvad!”

„Det har de,“ svarede jeg, „men de have Alle sorte Tænder; hvad er Grunden dertil?“

„De ansee det for en Prydelse, og sige, at hvide Tænder passe sig kun for Negere.“

Her blev Hollænderen tiltalt af Andre, og der indtraadte en Pause. Endelig endte Taffelet, og Gjæsterne bleve ikke siddende længe efter Maaltidet, og det af en meget gyldig Grund, eftersom Brændeviin har en særegen Magt til at bringe Folk i en liggende Stilling. Jeg havde den Fornøielse at see Selskabet sikkert anbragt under Bordet, hvorhen Hollænderen gik allerførst, og da jeg behændigt havde undgaaet en fuldstændig Selvforglemmelse for mit eget Bedkommende, lykkedes det mig at finde Veien hjem, hvor jeg ankom, mere belært, end opbygget ved et russisk Gjæstebuds Character.

Th. Olivarius.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Skomagermester J. P. Nielsen.

— Muurmester W. Petri.

— Maler W. L. Rostgaard.

Borger-Vennen.

Syv og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 16.

Løverdagen den 22de April 1865.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

En Pintsetour til Skaralie*).

Jeg vil begynde min Reisebeskrivelse med efterstaaende lille Anecdote:

En af vore berømteste sceniske Kunstnere ledsagede

*) Note — som jeg haaber, den første og sidste til nærværende lille sandfærdige Reisebeskrivelse. Jeg indseer fuldtvel det Hensigtsmæssige i at forsyne ethvertsomhelst skriftligt Arbeide med brøgt mange Noter, de være nu søgte eller nødvendige; thi deels give de enhver Opsats et vist videnskabeligt eller dog idetmindste grundigt Ansstrøg, som klæder en Forfatter smukt og godt; — deels ere de ofte en Medlidenhedsgjerning mod Læseren, der muligen kan finde en velkommen Bedevægelse ved at figge paa Noter, naar han er kjed af at læse Hovedartiklen. Uagtet dette nu kan være en

en Aften en ikke mindre paaaffjønnet Collega — denne og hans talentfulde Hustru ere forlængst bortgaaede fra dette Livs Skueplads — til sit Hjem fra et Gilde paa Skydebanen, hvor denne Sidste, ganske imod Sædvane, var kommen mindre heldigt fra en Tale, og var heel gnaven. Som en Følge af dette lille Uheld var han mindre meddeelsom, end han pleiede at være om den afholdte Festivitæt, og hans elskelige — men som alle Fruentimmer høist videbegjærlige — Kone, udbrod omsider: „Men, Herregud! N—! — Du taler jo slet ikke!“ — — — — „Han — har — talt!“ udbrod Ledjageren med det comiske Pathos, og med den lattervækkende Mine, som aldrig undlader at gjøre sin Virkning paa den Scene, hvis Pryd de Alle vare, og den sidste Taler endnu er. Dermed er Historien ude.

meget sund Anskuelse af Noters Hensigtsmæssighed, saa haaber jeg — som sagt — at nærværende Underbemærkning skal være den Sidste, som den er den Første. Den har kun til Hensigt at sikkre mig mod enhver Bestyldning for: at have forvansket de svenske Stednavne, som jeg har maattet nedskrive efter Beboernes Udtale; — ere de altsaa feilsagtige, maaskee endog saa i den Grad, at Frænderne, som man tidligere tillidsfuldt kaldte dem, paa den anden Side ikke skulde kjende dem, da er det deres egen Skyld, saasom det, ibetmindste i 1855, ikke var muligt at opdrive et taalesigt Raart over den lille Part af Skaane, som vi dengang færdebes i. — Af en Note at være er nu maaskee denne lang nok?

Med samme Eftertryk maa jeg kunne sige om Pintsetouren til Skäralie: „Jeg — har — reist — (men Du haver ikke reist vel, Jacob!) —; thi naar Læseren hører, at jeg, i det Pintseveir, som den kjære Herre Gud Anno 1855 skjænkede os, — i Spidskjole med en 12 Lods Uhdest Støvfrakke — mine Reisefæller ligesaa let udstyrede — foretog en Tour paa 25 Mile til et af Skaanes skjønneste Punkter, (naturligviis var det en paatænkt Fodtour) — og dertil faaer en sandsfærdig simpel Beretning om vore Hændelser, saa ville de maaskee indrømme: „Ja, Du har saamæn tidnok reist.“

Dog maa nu Ingen paa dette Stadium af Reisen — ja, den er jo egentlig ikke begyndt — offre os en Taare, eller et Medlidenheds Skuldertræk; thi, trods Snee, Kulde og adskillige andre Fataliteter, saa ere mine Reisefæller og jeg, den Dag idag — 10 Aar efter denne Bedrift — fuldkommen glade og tilfredse ved at minde os vor Tour til vor „Granne“ i det dansktagtige Skaane, der, trods sit i det Hele fuldstændigt danske Udseende, dog har noget Usædvanligt at byde en omstreifende Feriereisende.

Dog, vi maae vel gaae lidt ordentligere og navnlig mere chronologiskt tilværks, naar jeg ikke ideligen og ideligen skal see mig nødsaget til at henvisse Læseren til Noter, som, efter tidligere Aftale ikke findes.

Altsaa:

Pintseloverdags-Morgen — Anno 1855 efter Christi

Byrd gif min Hustru — — — Stop! — ingen Note, men dog en nødvendig Forflaring: Man vogte sig vel for i Sverrig at kalde „sin Kone“ for sin „Kona“, for noget værre Skjældsord, end „Kona“, findes ikke, man maa stedse benævne sin Kone som „Hustruen“ eller „Fruen“. At jeg itide blev gjort opmærksom paa denne forskjellige Opfattelse af Hæderstitlen „Kone“ og Skjældsordet „Kona“, var imidlertid meget heldigt; thi det havde jo været lidet sømmeligt, om en værdig Skolemand havde tilladt sig at gjøre en Udfstrelse med sin Kone, og ikke taget sin Hustru med.

Bidere! Bidere! — — — gif — — min Kone — nei — min Hustru og jeg; min Svigerinde og en kjær ung Ven (en Cosmopolit som man vil see) — dansk af Fødsel (Bimmelskastet), norsk af Familie (Mandal), for Diebliffet fransk (Dunkerque) — ombord i Dampskibet Dphelia for at tiltræde en lille paatænkt Udenlandsreise, for hvilken Hovedplanen var den: at lade os „skjutsa“ nogle Mil ind i Landet og derpaa tilføds — thi vi vare Alle prøvede Fodgjængere — at besøge de skønne Egne ved „Ringsjöarne“, og dernæst den for Slettebeboere overraskende Fjeldegn „Skäralie“. Vi, der tidligere i Pintsen, som beskedne Bandrere, havde valfartet til vort skønne Sjællands deiligste Egne, havde faaet Anviisning paa denne Route og behørig Instruction om, hvorledes vi havde at forholde os, — og Alt var saaledes meget betænksomt forberedt, med den Undtagelse, at vi ikke som letflødte

Sommerfugle vare belavede paa, i de allersidste Dage af Mai at vade i en halv Allen Sne, og det blev dog Enden paa Legen og stod slet ikke omtalt i Programmet. — Naar, i et meget lovende Veir fore vi altsaa over det aldeles stille Sund, og modtoges kun, som en Forsmag paa, at vi dennegang reiste udenlands, Indtrykket af en lidt forandret Betoning af danske Ord af vore svenske Medreisende; thi man behøver vissest ikke at studere Svensk for at gjøre en Tour i Skaane; — det Danske er værre, allerede i Skovshoved.

Efter et Par Timers yndig Seilads holdt vi vort Indtog i Malmø og styrede efter Anviisning til Hotellet „Fisken på Torget“, forøvrigt et Torv, som i Hyggelighed overgaaer ethvert som helst Torv i Nordens Athen, Kjøbenhavn. Da, som bekjendt „Søen tærer“, og „uden Ol og Mad er Helten Ingen-ting“, saa requirerede vi strax Mad, og for at begynde med noget Solidt: Boeuffsteg. Anno 1855 generede Damer sig endnu lidt i Kjøbenhavn for at spise paa en offentlig Restauration — nu generer det nok ikke synderligt — og det var derfor med et Slags Undseelse, at vi fire Reisende placerede os ved et Bord i den af Stamgjæster temmelig opfyldte Sal, hvilke imidlertid ikke ændsede os synderligt, da man formodentlig i Malmø er vant til Landløbere baade af Han- og Hunkjønnet; — deres Nærværelse generede heller ikke vor Appetit, for Sult kjender ikke synderligt til Undseelse, og vi tærede med stort Velbehag den

fortræffelige Boeuf, hvortil vi fik en virkelig Mundsmag af „Livet i det Fremmede“, idet der opvartedes med „Knäckebrød“, tyndt, haardtbagt Brød, der vistnok er særdeles behageligt for Liebhabere. Da det varede et Par Timer inden der gik Bogn „Diliffangse“ til Lund, — der var vel neppe tænkt paa Jernbanen dengang — saa spadserede vi lidt om i den gamle danske By. Den taaler ingen Sammenligning med det opblomstrende Koeskilde, endfige med det i Decadence værende Helsingør. Der kunde naturligviis for en Historiker være en Masse Ting at berette om denne By, saa interessant i vort sammenskrumpede Fædrelands Historie; men, som en flygtig Landstryger skal jeg ikkun paa mine egne og Reisefællers Begne tillade mig at bemærke, at Malmøes Havn synes at være i høi Maade tilgængelig og særdeles sikker. — Efter den, for lidt siden, omtalte Nydelse af noget Substantielt, dreve vi om et Par Timers Tid, — betragtede Levningerne af de ved flere Leiligheder saa kjæft forsvarede Bolde og Grave; spadserede paa den smukt vedligeholdte Kirkegaard; — figgede ind i de aabentstaaende Kirker; — besøgte det befæstede Slot, der dengang nok væsentligst var og endnu er Fangehuus; — saae adskillige skaanste smukke Husarer o. s. v., o. s. v., — hvad en saadan Promenade uden Maal og Med kan byde en ørkesløs Vandrer, og vendte derefter tilbage til „Fisken på Torget“. Bort Feltraab var „Fremad“ og da „Diliffangsen“ holdt for Døren, og da vi havde ifinde,

endnu indtil Lund, at komme frem som Standsper-
soner, saa krøbe vi ind i den, indtil vi senere agtede
at ombytte dette straalende Kjøretøi med den beskedne
„Skjutskärra“ og allersidst med „Apostlens Heste“.

Diligencerne hertillands vare dengang smukke, be-
quemme Postvogne, og vi bleve derfor lidt overraskede
ved at skulle krybe ind i den svenske „Diliffangse“, der
bogstaveligt lignede et stort Oldenborrehuus paa fire
Hjul. Vi fire steg imidlertid ind, tilligemed tvende
svenske Herrer, hvilket i Sandhed ogsaa var Alt, hvad
Brædesturet kunde indeholde, og det endda i al Tarve-
lighed. Vore Medreisende vare to høist elskværdige
Exemplarer af Svenskere, og utrættelige i at give os
Besked om Alt, og de bedste Forholdsregler for vor
Færden i det fremmede Land, og de hjalp os ikke
alene tilrette ved vor Ankomst til Lund, men hvilede
ikke, førend de havde seet os vel afsted den følgende
Morgen paa vor, som det syntes dem, noget eventyr-
lige Reise. Vi vide end ikke deres Navne, men skyldte
dem vor bedste Tak for deres venlige Imødefommen,
der var et godt Barsel for vor Udflugt, som heller
ikke skuffede os, forsaavidt Mennesker angik. Paa den
noget eensformige Tour mellem Malmø og Lund —
et Landskab aldeles Mage til Sjælland, mellem
Kjøbenhavn, Kjøge og Roeskilde — der kun oplivedes
ved Oldenborrehusets Støden paa den kummerlige
Landevei, — vore vakkre Svenskeres Meddelelser —
og saa naturligviis vort eget behagelige Selskab —
havde vi dog Leilighed til at see noget Nyt — tænke

Dem! — en overjordisk Telegraph! — Men det var ogsaa 1855, paa det Nærmeste 10 Aar siden; — og derfor er denne Nyhed nu noget gammel.

For Folk, der med Dilisjangsen kom til Lund, kunde det ikke være ringere, end at man maatte tage ind paa „Stadshuset“ (Raadhuset), — et stort, men meget skrummelagtigt Hotel, hvor der imidlertid findes elegante Værelser og god Beværtning til taalelige kjøbenhavnske Priser. De af Dagen tilbageværende Aftentimer benyttede vi til en lille Promenade omkring i Byen; — bøiede Hoved for Tegners Statue; — saae paa den berømte „Domkyrka“; — besøgte den botaniske „Trädgård“; — vare paa „Helgobacken“ (?) for at see efter Kjøbenhavns Taarne, som man derfra skal kunne see i smukt Veir, o. s. v., o. s. v.

(Fortsættes.)

Th. Olivarius.

En Muffe og et Brillglas er forglemt paa Kasserer-Comptoiret i Adelgade Nr. 14 2den Sal. Bedes afhentet.

Borger-Vennen.

Syv og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 17.

Løverdagen den 29de April 1865.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schultz.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 23de Marts 1865 afholdtes en Repræsentantsforsamling i Selskabet, ved hvilken 52 Repræsentanter vare tilstede, og blev Følgende foretaget og forhandlet:

1. Forsamlingen underrettedes om at det, i Anledning af sidste Administrationsliste, hvorved Hr. Pastor Rothe blev gjenvalgt, løvbefalede Eftersyn af Selskabets Penge, Effecter m. m. har fundet Sted den 7de Febr. d. A. ved de dertil valgte Repræsentanter, Dhr. Generalmajor Paludan, Commandeur Garde og Overkrigscommissair Aagesen, samt at de i Selskabets Hovedbøger opførte Activer, „forefandtes som anført“ hvilken Erklæring findes anført i Administrationsforhandlingsprotocollen.

Ifølge dette Eftersyn bestod Selskabets Midler den 31te Decbr. 1864 i:

a. Et Indtegnelsesbeviis af 22de Febr. 1827, Folio 450, fra Directionen for Statsgjælden og den synkende Fond for indleverede Statsobligationer til Beløb 100,000 Rd.

b. Nationalbankens Recipiisser for de i Banken deponerede, Selskabet tilhørende, Obligationer af det dansk=engelske 3 pCt. Laan med tilhørende Rentescoupons fra 31te Marts 1865, nemlig:

8 Obligationer à 250 Rstl. 2,000 Rstl.

51 — à 100 — 5,100 —

————— 7,100 Rstl.

c. Samtlige Obligationer for de Selskabets Medlemmer tilstaaede rentefrie Laan, til Rest 15,950 Rd. 29 $\frac{1}{2}$.

d. 3 Obligationer af Kjøbenhavns Communelaan 400 Rd.

e. En Contrabog med Privatbanken lydende paa den deri indestaaende Sum 7,000 Rd.

f. Den contante Kassebeholdning den 1ste Jan. 1865 udgjorde 1,042 Rd. 80 $\frac{1}{2}$.

2. Efter Administrationens Indstilling bevilgede Forsamlingen Selskabets Kasserer og Bogholder hver et Gratiale af 100 Rd., og de 5 faste Budde hver et Gratiale af 50 Rd.

3. Fremlagdes den balancerede Status over Selskabets Formue, som den 31te Decbr. 1864 udgjorde 181,811 Rd. 23 $\frac{1}{2}$, hvori er indbefattet en i 1864

indkjøbt dansk-engelsk 3 pCt. Obligation, stor 100 Rstl. samt Oversigten over Regnskabet for 1864 med Hensyn til dets Virksomhed. Efter denne have samtlige Indtægter, bestaaende i Contingenter og Renter udgjort 16,152 Rd. 60 ß. og samtlige Udgifter 15,011 — 19 — hvorefter bliver et Overskud til For- muens Forøgelse af 1,141 Rd. 41 ß.

4. Medlemsantallet var i den 31te Decbr. 1863 anført med 2,933 Medlemmer, men ved den, som Følge af de ældre Medlemsprotocollers Omskrivning foretagne Revision, er det befundet at der i Aarens Løb har indsneget sig forskjellige Uoverensstemmelse, saa at ovennævnte Medlemsantal rigtigt ville have været at opføre med 2,877

Tilgangen i 1864 har været:

Hs. Majestæt Kongen	1	
et overordentligt Medlem	1	
108 nye og 4 ældre paany optagne Medlemmer	112	
		114
		2,991

Afgang i Aaret:

et overordentligt Medlem	1	
døde	51	
udmeldte	28	
udslettede	15	
		95
		2,896

deraf betalende	2,729	
Pensionister	162	
Budde	5	
		2,896

5. Understøttelserne i afvigte Aar have beløbet:
 Pensioner til 173 Personer med 5,148 Rd.
 Gratificationer — 466 — — 6,045 —
 Rentefrie Laan — 48 — — 7,800 —

687 Personer med 18,993 Rd.

Balanceret

over det forenede Understøttelses-Selskabs

	Rb.	ß.	Rb.	ß.
Selskabets Formue beløb den 1ste Januar 1864			180,669	78
hertil Overskud af Selskabets Virksomhed i 1864, fremkommet ved fra Indtægterne i 1864	16,152	60		
at drage samtlige Udgifter for samme Aar	15,011	19		
			1,141	41
Total-Formue den 31te December 1864			181,811	23

Kjøbenhavn, den 31te December 1864.

J. C. Bondrop.

Status

Formue den 31te December 1864.

	Rbd.	ß.	Rbd.	ß.
Kemlig Beholdninger den 31te December 1864.				
a. Obligationer: Rbd.				
i 4 pCt. Obligationer mod Statsgældsdirectionens Indskrivningsbeviis	100,000.			
i dansk-engliske 3 pCt. Obligationer £ 7,100, hvoraf £ 100 er indkjøbt i 1864, sat til Værdi af 800 Rbd. pr. £ 100	56,800.			
i 3 Stkr. Obligationer af Kjøbenhavns Communelaan	400.			
	157,200			
b. Rentefri Udlaan:				
Paa rentefri Udlaan resterede ult. December 1863	14,484.			
deraf af Eibeschütz Legat 3,360 Rbd. hertil nye Udlaan i 1864	+ 7,800.			
deraf af Eibeschütz Legat 1,600 Rbd.				
	22,284.			
Afdrag paa Udlaan i 1864	÷ 7,485.			
deraf paa Eibeschütz Legat	÷ 1,216 Rbd.			
Rest ult. December 1864	14,799			
deraf Eibeschütz Legat 3,744 Rbd.				
c. Kassebeholdning: Rbd. ß.				
Contant	8,042.	80.		
(i Privatbanken 7,000 Rbd.)				
Intægtsrestancer: Rbd. ß.				
Restancer for Laan. 1,151.	29.			
— for Contin-				
genter	631.	82.		
	1,783.	15.		
	9,825.	95.		
Udgiftsrestancer:				
2de endnu uhævede Pensioner. 13.	72.			
	9,812	23		
			181,811	23
			181,811	23

S. N. Laurrup.

C. Nothe.

C. Winge.

over det forenede Understøttelses-

med Hensyn til

Indtægt.	Rd.	ß.	Rd.	ß.
1. Halvaarlig Contingent.. 4,479 Rd. 32 ß. Hans Majestæt Kongens Gave 60 — " - Overordentlige Medlem- mer 16 — 48 -				
4,555 Rd. 80 ß.				
herfra affkrebne uerholde- lige Contingenter ÷ 89 — 84 -				
	4,465	92		
2. Ugentlige Contingenter.. 4,563 Rd. 78 ß. for Lovbøger..... 56 — 80 -				
	4,620	62		
3. Renter 5,945 Rd. 31 ß. herfra Renter for Laan i Banken..... ÷ 75 — 32 -				
	5,869	95		
4. Tilfældig Indtægt (Avance ved Indkjøb af en danff- engelsk 3 pCt. Obl. £ 100, ansat til 800 Rd.) og indkjøbt for..... 703 Rd. 93 ß.				
	96	3		
5. S. A. Eibeschiß Legat for 1864: til rentefri Udlaan 1,000 Rd. til Understøttelser 100 —				
	1,100	"		
			16,152	60
			16,152	60

Kjøbenhavn, den 31te December 1864.

J. C. Bondrop.

figt

Selskabs Regnskab for 1864.

dets Virksomhed.

Udgift.	Rd.	ß.	Rd.	ß.
1. Pensioner	5,148	"		
2. Gratificationer.....	6,045	"		
3. Lønninger.....	1,970	"		
4. Generelle Omkostninger.....	1,087	43		
5. Ugebladets Trykning.....	760	72		
			15,011	19
Overskud for 1864, som overføres til Formues Konto.....			1,141	41
			16,152	60

C. N. Vautrup.

C. Nothe.

C. Winge.

Siden Generalforsamlingen i Marts Maaned forrige Aar ere 12 Pensionister døde med et Pensionabeløb af 435 Rd., desuden ere efternævnte Enker tilstaaede den deres respective Mænd tillagde Pension, nemlig:

Guldsmed Jørgensens Enke, 80 Aar, Caroline-Be-	
gattet.....	50 Rd.
Koffardicapitain Flors Enke, 64 Aar, Pension 25 —	
Instrumentmager Andersens Enke, 71 Aar, Pen-	
sion.....	30 —
Handskemager Sorensens Enke, 75 Aar, Pension 25 —	
Boghandler Bechs Enke, 71 Aar, Pension....	25 —

6. Administrationen forelagde dernæst den sædvanlige Beregning over Selskabets Indtægter og Udgifter for 1864, overensstemmende med Lovens § 15, for derefter at kunne bedømme, hvormeget der blev til Disposition for Selskabets Hovedvirksomhed ved Tilstaaelsen af Laan og Gratificationer samt nye Pensioner, ved hvilken Beregning det maa bemærkes, at den i 1864 stedfundne Udbetaling af Laan og Gratificationer ikke, ifølge Beregningens Natur og dens Hensigt, deri kan føres til Udgift.

Beregningen, som forud har været Repræsentantskaberne meddeelt, er følgende:

	I n d t æ g t :					
	Rd.	ß.	Rd.	ß.	Rd.	ß.
Halvaarlig Contin-						
gent	4,389.	44				
Hs. Majestæt Kon-						
gens Gave for 9						
Maaneder.....	60.	»				
Transport... ..	4,449.	44				

	Rd.	ß.	Rd.	ß.	Rd.	ß.
Transport... 4,449.	44					
Overordentlige Med-						
lemmer.....	16.	48				
			4,465.	92		
Ugentlig Contingent	4,563.	78				
For Lovbøger.....	56.	80				
			4,620.	62		
Tilfældig Indtægt (Avance ved Indkjøb af en 3 pCt. dansk- engelsk Obl. £ 100 ansat til 800 Rd. og indkjøbt for 703 Rd. 93 ß.....			96.	3		
					9,182.	61
Afdrag paa Udlaan i 1864.....					7,485.	»
						16,667. 61

U d g i f t:

Ugebladets Trykning.....	760.	72				
Lønninger.....	1,970.	»				
Pensjoner.....	5,148.	»				
Generelle Omkostninger.....	1,087.	43				
					8,966.	19
			Igjen...	7,701.	42	
Deraf tillægges Fonden $\frac{1}{8}$ med.....				962.	65	
					6,738.	73
Hertil Renten af det faste Fond for 1864..	5,869.	95				
Bliver til Udbetaling i 1865...	12,608.	72				

Heraf med afrundet Sum:

$\frac{2}{3}$ til Laan = 8,400 Rd., nemlig. 7,184 Rd.

og i 1864 indgaaede Uddrag af

Gibeschiß Legat 1,216 Rd.

endvidere af samme Legat 1,000 —

————— 2,216 —

————— 9,400 Rd.

$\frac{1}{3}$ til Gratiaaler og Pensioner . . . 4,210 Rd.

Gibeschiß Legat 100 —

————— 4,310 —

7. De om rentefrie Laan indkomne 55 Ansøgninger foredroges derpaa og bevilgede Forsamlingen derefter 43 Ansøgere Laan til et Beløb af 8,200 Rd.

8. Med Hensyn til de respective Repræsentantskabers Erklæringer indstilledes:

a) følgende 17 Medlemmer til at erholde Pension à 25 Rd. aarlig fra 1ste Januar 1865 at regne, nemlig:

Medlem		havde i
fra		Alder. Gratiale.
1814. Skomager Webers Enke	67	Mar 20 Rd.
1816. Secretair Ottesens Enke	70 — 20	—
1817. Secretair Bondrops Enke	65 — 20	—
— Capitain de Planes Enke	74 — 20	—
1821. Bogtrykker Christensens Enke . . .	71 — 20	—
— Kammerraad Hegelunds Enke . . .	65 — 20	—
— Fuldmægtig Bradts Enke	70 — 20	—
1825. Snekker Flygenrings Enke	72 — 20	—
1827. Skovfoged C. C. Schmidt	77 — 20	—
— Bødfermester Holst's Enke	72 — 20	—
1828. Soldassistent Bengens Enke	71 — 20	—
1829. Cancelliraad Lynge's Enke	64 — 20	—
— Brændeviinsbrænder Larsens Enke	76 — 20	—

Medlem fra		havde i Alder. Gratiale.
1829.	Goffardicapitain Hansens Enke..	65 Aar 20 Rd.
—	Snedkermester Steinbeck	76 — 15 —
1832.	Skomagermester Malmqvist.....	72 — 20 —
1835.	Gartner Gudmanns Enke.....	71 — 20 —

b) Til at erholde et aarligt Tillæg af 5 Rd. fra 1ste April 1865 at regne følgende 5 ældre Pensionister, nemlig:

Pensionist fra		har i Alder. Pension.
1834.	Bud Agerøborgs Enke	76½ Aar 45 Rd.
1846.	Meelhandler Schous Enke.....	73 — 30 —
1850.	Snedker Nielsens Enke	92 — 40 —
1856.	Toldbetjent Sommers Datter...	77 — 25 —
1857.	Bogbindermester M. J. Top ...	84 — 30 —

9. I Henhold til tidligere Generalforsamlings-Beslutninger, angaaende Anvendelsen af de Beløb, der maatte blive tilovers af hvad der efter Lovene nærmest er bestemt til rentefrie Laan og Pensioner, vedtoges at dette turde anvendes til Gratiale, og efter omhyggelig at have gjenemgaaet de respective Repræsentrantskabers Indstillinger over de indkomne 589 Ansøgninger, bevilgede Forsamlingen nedenansførte 485 Medlemmer vedføiede Gratificationer til et Beløb 6,075 Rd., nemlig:

Medlem fra		
1816.	Blickenslager Szybrowsky's Enke	20 Rd.
—	Revisor Kjerby's Enke.....	20 —
1817.	Capitain Grans Enke.....	20 —
—	Skomagermester Johansens Enke	15 —
—	Rjøkkenmester Krygers Enke	15 —

Medlem
fra

1817.	Adjunct Jacobsens Enke	15 Rd.
1818.	Quartiermand Iversens Enke	20 —
—	Bævermester Thorlunds Enke	10 —
1820.	Klædehandler Melbye's Enke	15 —
1821.	Escapitain Grove's Enke	20 —
—	Ubrmager Malmgreens Enke	10 —
—	Kunstdreier Ehlers Enke	15 —
1822.	Bogholder Erhardt's Enke	20 —
—	Registrator Dyrhauge's Enke	15 —
—	Meelhandler Herbst Enke	20 —
—	Collecteur Klingenbergs Enke	10 —
—	Justitsraad Jangens Enke	10 —
1823.	Glarmester Døgevad's Enke	20 —
—	Contoirchef Schütts Enke	10 —
—	Fuldmægtig Wiborgs Enke	15 —
1824.	Ritmester Foghs Enke	20 —
—	Klædehandler Cohns Enke	20 —
—	Pastor Smiths Enke	10 —
1825.	Møllermester G. Andersens Enke	15 —
—	Quartiermand Bjorns Enke	20 —
—	Skrædermester Scheels Enke	15 —
—	Kgl. Kudst Lunds Enke	20 —
1826.	Urtekræmmer Schmidts Enke	20 —
—	Krigsassessor Rasmussens Enke	20 —
—	— le Maires Enke	15 —
—	Snedfermester Rohleders Enke	15 —
1827.	Skomagermester Halds Enke	10 —
—	Skomager Helsted	15 —
—	Major Hoffmanns Enke	15 —
—	Chocoladefabrikør Byrting	15 —

Medlem
fra

1827.	Snedkermester Knie	15 Rd.
—	Toldbetjent Kundbye's Enke	10 —
—	Snedkermester Willadsen	20 —
—	Garvermester H. Topp's Datter	20 —
—	Huusshovmester Pfeils Enke	10 —
—	Capitainlieutenant Nathsack's Enke	15 —
1828.	Fuldmægtig Giesfing's Enke	20 —
—	Forchenv. Bogmand Carstensen	20 —
—	Guldsmedmester Verche's Enke	20 —
—	— Ræboe's Datter	15 —
—	Løihuuslieutenant Carlens Enke	15 —
—	Forchenv. Hørkræmmer Brorson	20 —
—	Bogbindermester Ursin's Enke	20 —
1829.	Forchenv. Hoboist Stockmar	10 —
—	Snedkermester Knudsens Enke	10 —
—	— Schæffers Enke	20 —
—	Fuldmægtig Dreboldt's Enke	20 —
—	Guldsmed H. Otto	15 —
—	Møllermester Olund	15 —
—	Lømmermester Benche's Enke	15 —
—	Finant'sbud Jensens Enke	10 —
1830.	Bødkeremester Hansens Enke	15 —
—	Kunstdreier Soborg's Enke	20 —
—	Strømpevæver Lommerup	15 —
—	Bogbinder Bergmann's Datter, Caroline	20 —
—	Uhrmager C. Christensens Enke	10 —
—	Klædehandler Henningsen	20 —
—	Fuldmægtig Mørck's Enke	15 —
—	Justeermester Bech's Enke	15 —
1831.	Frugthandler Frorup's Enke	20 —

Medlem
fra

1831.	Politibetjent Breunings Enke.....	15 Rd.
—	Skolelærer Jensens Enke	15 —
—	Hattemager Madsens Enke	10 —
—	Skolelærer Martens Enke.....	15 —
—	Toldassistent Hassells Enke	15 —
—	Farver Bangs Enke	15 —
—	Copist Mohrs Enke.....	20 —
—	Inspecteur Hansens Enke	15 —
—	Mestersvend Petersens Enke	10 —
1832.	Capitain og Urtekræmmer Knudsens Enke	20 —
—	Urtekræmmer Hellefens Enke.....	20 —
—	— Boesens Enke	15 —
—	Kammerraad Thorbjørnsens Enke.....	20 —
—	Skædermester Andersen.....	15 —
—	Smedemester Helverschou	10 —
—	Skibsbygmester Repholdts Enke	20 —
—	Madame Schmidt	20 —
—	Capt. Juveleer Levin	10 —
—	Kassierer Dalbergs Enke	15 —
—	J Møller.....	10 —
—	Smedemester Junchers Enke.....	10 —
—	Forhenv. Musiklærer J. Dütsch.....	10 —
—	Pastor Justs Datter	20 —
—	Sadelmagermester Thorball's Enke.....	20 —
1833.	Fouterminalmager Sators Enke	20 —
—	Deconom Blytmanns Enke.....	10 —
—	Bogbinder D. Kreiser	10 —
—	Skipper og Kaffe vært Blacks Enke	15 —
—	Skædermester Møllers Enke	15 —
—	Klædehandler H. W. Dinesen.....	15 —

Medlem
fra

1833.	Sadelmager P. G. Dinesen	10 Rd.
—	Muurmester Grichsens Enke	10 —
—	Handskemager H. Vanders Enke	20 —
—	Hoboist Tappers Enke	15 —
—	Kunstdreier Martini	15 —
—	Malermester Sanne's Datter	10 —
—	— H. G. Bergs Enke	15 —
1834.	Solvop Høyrups Enke	10 —
—	Sværdseger Meyers Datter	15 —
—	Institutbestyrer Mølholms Enke	15 —
—	Skibscapitain Møllers Enke	15 —
—	Skrædermester P. Jørgensens Enke	15 —
—	Pastor Kjeldbergs Enke	15 —
—	Justitsraad Veldrings Datter	15 —
—	Skrædermester Kroll	15 —
—	Hoteleier Kroll's Enke	10 —
—	Overcommandeersergeant Isers Enke	15 —
1835.	Beibetjent Blanck's Enke	10 —
—	Skomager Haagesens Enke	15 —
—	Krigsraad Fos's Enke	20 —
—	Handskemager Modell	15 —
—	Typograph Benzens Enke	10 —
—	Snedkermester Gundersen	15 —
—	Urtekræmmer Riisens Enke	15 —
—	Inspecteur Lunds Datter	15 —
—	Forhenv. Sukkermester Borgens Enke	15 —
—	Barbeer Giede	20 —
—	Skolelærer Beckens Enke	15 —
—	Forhenv. Chorsanger Belt	10 —
—	Instrumentmager Flerons Enke	10 —

Medlem
fra

1835.	Rgl. Laqvai Franks Enke	20 Rd.
—	Smedemester Behrens Enke	10 —
1836.	Møller Weßsenbergs Enke	15 —
—	Guldsmedmester Pihls Enke	10 —
—	Skrædermester J. G. Müllers Enke	10 —
—	Skomagermester Lunds Enke	15 —
—	Cancelliraad Sahls Datter	10 —
—	Fyrbøder Nielsens Enke	15 —
—	Skomagermester C. F. Schmidt	10 —
—	Forbenv. Boghandler Jensen	20 —
—	Cancellist Voigts Enke	20 —
—	Skomager Olsens Enke	15 —
—	Skrædermester Bjørnelunds Enke	15 —
1837.	Forbenv. Urtefræmmer Gjerlov	10 —
—	Skrædermester Mariagers Enke	20 —
—	Theatercontrolleur Bengen	10 —
—	Politibetjent Amundsens Enke	15 —
—	Skomagermester C. Nielsen	10 —
—	Snedkermester Toppers Enke	15 —
—	Sproglærer Berthelsen	20 —
—	Politibetjent Wilstrups Enke	10 —
—	Fuldmægtig Sebbelows Enke	15 —
—	Skipper Dohns Enke	20 —
—	Skrædermester Kollings Enke	10 —
—	Kleinmedmester Brodersens Enke	15 —
—	Skomagermester Johansens Enke	10 —
—	Overfrigsscommissair Brochs Enke	15 —
—	Inspecteur Schleisners Enke	20 —
—	Skomagermester H. Petersens Enke	15 —
—	Bud Nielsens Enke	10 —

Medlem
 fra

1837.	Hofboghandler Beekens Datter.....	10 Rd.
—	Bødfermester N. P. Nielsen.....	10 —
—	Skrædermester Morcks Enke.....	10 —
—	Skibs Capitain Kielners Datter.....	15 —
—	Smedemester Jøgersens Enke.....	10 —
—	Sofrigscommisfair Nissens Enke.....	15 —
1838.	Toldassistent Wichmanns Enke.....	15 —
—	Bødfermester Søeborg.....	15 —
—	Skomagermester Tandrup.....	20 —
—	Klædehandler Hechscher.....	10 —
—	Forhenv. Porcellainshandler B. J. Hech- schers Enke.....	15 —
—	Spisevært Stielers Enke.....	10 —
—	Naalemagermester Klercke's Enke.....	10 —
—	Værtshuusholder Beholdt.....	10 —
—	Guldsmedmester Fjellsted.....	15 —
—	Skrædermester Schulz.....	10 —
—	Graver Andersens Enke.....	10 —
—	Skomagermester Roed.....	10 —
1839.	Skipper Lüteins Enke.....	15 —
—	Forhenv. Postbud Nielsens Enke.....	10 —
—	Kunstdreier Jørgensens Enke.....	10 —
—	Instrumentmager Birch's Enke.....	15 —
—	Secretair Schotts Enke.....	20 —
—	Urtekræmmer Kierrumgaards Datter....	15 —
—	Smedemester L. Mikkelsen.....	10 —
—	Skrædermester Staal.....	10 —
—	Musiklærer P. Møllers Enke.....	15 —
—	Toldassistent Baggers Enke.....	15 —
—	Skomager N. Frydendal.....	10 —

Medlem
 fra

1839.	Toldcontrolleur Egtveds Enke	10 Rd.
—	Møller Linds Enke	10 —
—	Forbenv. Urtekræmmer Grouleff	15 —
—	Quarantaineofficiant Brieghel	15 —
—	Mæglerfuldmægtig Gundels Enke	15 —
—	Skrædermester Ferdners Enke	10 —
—	Uhrmager Hinge's Enke	10 —
1840.	Urtekræmmer Rosenstands Enke	20 —
—	Postbud Rittmeyers Enke	10 —
—	Bogbinder Timmermann	10 —
—	Naalemager Heckers Enke	10 —
—	Gjæstgiver Meyers Enke	10 —
—	Skomagermester Jørgensens Enke	10 —
—	— Andresens, Enke	10 —
—	Handelsgartner Grimmensteins Enke	10 —
—	Snedkermester Neergaards Enke	15 —
—	Arrestforvarer Buurskovs Enke	15 —
1841.	Forbenv. Gjæstgiver Skougaard	10 —
—	Portner Stabl's Enke	10 —
—	Skrædermester Jørgensen	10 —
—	— Sommerfeldts Datter	15 —
—	Barykmager Madsen	15 —
—	Hofer H. C. Løft	10 —
—	Knapmager Sasse's Enke	10 —
—	Handelsbogholder Müllers Datter	10 —
—	Ekstrafriver Plougs Datter	10 —
—	Musiklærer Braunsteins Enke	15 —
—	Rodemester Lercke's Enke	15 —
—	Formand Nielsens Enke	10 —
—	Guldsmedmester Henningsen	10 —

Medlem
fra

1841.	Landbruger Mathiesens Datter	10 Rd.
—	Blikkenslager Lambrechts Datter	10 —
—	Formand Larsens Enke	10 —
—	Skrædermester Müller's Enke	15 —
—	Ankersmed Caspersens Datter	15 —
—	Skolelærer Jørgensens Enke	10 —
—	Regnskabsfører Gerners Enke	15 —
—	Forbenv. Nagelsmed Lund	10 —
—	Malermester Bengens Enke	10 —
—	Opfigtsbetjent Holms Enke	20 —
—	Bærtshuusholder P. Bjerups Enke	15 —
—	Meelhandler Boldts Enke	15 —
—	Olhandler Jochumsens Datter	10 —
1842.	Hoboist Hesse's Enke	15 —
—	Copist Balsgaard's Enke	15 —
—	Skrædermester Drelbergs Enke	15 —
—	Procurator Baggesens Datter	10 —
—	Fuldmægtig Mollers Enke	15 —
—	Palaisforvalter Olsens Enke	10 —
—	Skræder Reimanns Datter	10 —
—	Høker Haastrups Datter	15 —
—	Regnskabsfører Larsens Enke	20 —
—	Conditor Goldings forladte Hustru	10 —
—	Høker Jensens Enke	10 —
—	Handelsfuldmægtig Sands Enke	10 —
—	Guldsmed Schmidts Datter	10 —
—	Slagtermester Hendriksen	10 —
—	Klædefabrikør Otto's Datter	10 —
—	Kunstdreier Kleine's Enke	10 —
—	Skrædermester Deichmanns Enke	15 —

Medlem
fra

1842.	Høker Birch's Enke	10 Rd.
—	Modehandlerinde Jomfru Juul	20 —
—	Skibscapitain Humbles Enke	10 —
—	Hørhegler Jacobsens Enke	10 —
—	Muursvend Reimers	10 —
1843.	Politibetjent Grove's Enke	10 —
—	Conditor Høj's Enke	20 —
—	Barbeer Greens Enke	10 —
—	Kleinsmed Sivertsens Enke	10 —
—	Bøsssemager Bengs Enke	15 —
—	Meelhandler Møllers Enke	10 —
—	Førhenv. Lærerinde, Jomfru Balchow	10 —
—	Skrædermester Lunds Enke	15 —
—	Skomager Hendrichsens Enke	10 —
—	Auctionsholder Holms Enke	10 —
—	Blikkenslager Hammers Enke	10 —
—	Bognmand Ritzau's Enke	10 —
—	Malermester Meyer	10 —
—	Skibstømmermand Petersens Datter	10 —
—	Toldassistent Møllers Datter	15 —
—	Løisefabrikør J. Walz's Enke	15 —
—	Skomagermester Rybergs Enke	10 —
—	Traadhandlerke, Jomfru Valter	20 —
—	Hyprekudst Besterkou's Enke	15 —
—	Batfabrikør Spelty	15 —
—	Skriftstøber Gercke's Enke	10 —
—	Fuldmægtig Borchs Enke	10 —
—	Høker Nielsens Enke	10 —
—	Lieutenant A. Lunds Enke	10 —
—	Brændeviinsbrænder Meyers Enke	10 —

Medlem
fra

1843.	Tobaksfabrikør Bresta	10 Rd.
—	Fiskebloder Nyholms Enke	10 —
—	Ekrædersvend Ahns Enke	10 —
—	Kastjetmager J. J. Sander	10 —
—	Secretair Strandgaards Enke	15 —
—	Muurmester Mollers Enke	15 —
1844.	Pensionist i Søetaten Wieggers Enke	15 —
—	Malermester Baruels Enke	10 —
—	Forhenv. Lærerinde Madame Mørck	15 —
—	Sadelknegt Nielsens Datter	10 —
—	Toldassistent Muderpacks Enke	10 —
—	Goffardicapitain Carlsens Datter	15 —
—	Arbejdsmand Nims Enke	10 —
—	Hørhegler Jacobsens Enke	10 —
—	Ekræder Dambergs Enke	10 —
—	Politibetjent Lassens Enke	10 —
—	Snedker Langes Datter	10 —
—	Bodkermester Lange's Enke	15 —
—	Kammerraad Mørcks Datter	10 —
—	Fuldmægtig Lynge's Datter	10 —
—	Olhandler Johansens Enke	10 —
—	Smedemester Andersens Datter	10 —
—	Toldcontrolleur Steenbergs Enke	10 —
—	Muurmester Slangersups Enke	10 —
—	Stadsmægler d'Andrade's Datter	10 —
—	Skibstømmermand Petersens Enke	10 —
—	Høker Nielsens Enke	10 —
—	Snedkerfrimester Arnholts Enke	10 —
—	Ekrædersvend H. Nielsen	10 —
—	Skomagervend J. W. Petersen	10 —

Medlem
fra

1844.	Portraitmaler Christensen	10 Rd.
—	Toldassistent Hassels Enke	15 —
—	Arbejdsmand Lynghes Datter.....	10 —
—	Politivagtmester Andersens Enke.....	10 —
—	Fuldmægtig Krauses Enke.....	10 —
—	Barbeer Jensens Enke.....	15 —
—	Postbud Rielsens Enke	15 —
—	Skibscapitain Simonsens Datter.....	15 —
1845.	Hattemagersvend G. L. Bruun.....	10 —
—	Dreiermester Hasserts Enke.....	10 —
—	Bærtshuusholder Olsen.....	10 —
—	— Hansen	10 —
—	Jomfru H. Phister.....	15 —
—	— G. Phister.....	10 —
—	Skræder Jacobsens Datter.....	10 —
—	Fuldmægtig Schroders Enke.....	10 —
—	Institutbestyrer Lausens Enke.....	10 —
—	Jernhandler Holmers Enke	10 —
—	Bud Lindes Datter.....	10 —
—	Jomfru Gabe	15 —
—	Muursvend Mortensens Enke.....	10 —
—	Major Rohweders Datter.....	20 —
—	Politibetjent Edelsteens Enke	15 —
—	Forvalter Albrechtsens Datter.....	20 —
—	Capelbud Mogensens Enke	10 —
—	Modemester Bugges Enke	15 —
—	Skomagersvend G. N. Helsted	10 —
—	Skrædermester Kochs Datter.....	15 —
—	Sadelmager Blacks Enke.....	10 —

Medlem
 fra

1845.	Snedkermester Bryngers Datter	15 Rd.
—	Skibscapitain Johnsens Enke	10 —
—	Tapetmager Høblings Enke	15 —
—	Bærtsbuusholder H. Clausen	15 —
—	Guldmægtig Ronnovs Enke	10 —
—	Porcellainshandler Christensens Enke	10 —
—	Jernstøber Munchs Enke	10 —
—	Gymnastiklærer Bengens Enke	15 —
—	Dyrkage Helpers Enke	10 —
—	Toldbetjent Bertelsens Datter	10 —
—	Copist Orlamunds Datter	10 —
1846.	Havnecontrolleur Brodersens Datter &	15 —
—	Skomager Mandrups Enke	10 —
—	Toldassistent Truelsens Datter	10 —
—	Skædermester Riffners Enke	10 —
—	Styrmand Fischers Datter	10 —
—	Hospitalsportner Jeppesens Enke	10 —
—	Skædermester Neumanns Enke	10 —
—	Smedemester Heichelmanns Datter	10 —
—	Bodkermester Christensens Enke	10 —
—	Cigarfabrikør Holms Enke	10 —
—	Contoirist Rosings Enke	10 —
—	Skæder Hammond	15 —
—	Contoirist Ahrenkens Enke	10 —
—	Bottefabrikant Lindqvists Enke	15 —
—	Billedhugger Otto's forladte Hustru	15 —
—	Hyrekudst Fristrup's Enke	10 —
—	Skomagermester J. Michaelsen	10 —
—	Dreiersvend Faust	10 —

Medlem
fra

1846.	Malermester Witts Enke.....	10 Rd.
—	Kobbersmed Ringbergs Datter	10 —
—	Beiconducteur Præsteruds Enke	10 —
—	Guldsmed Lundbergs Enke	10 —
—	Bærtshuusholder Andersens Enke.....	10 —
—	Musiklærer Møllers Enke	10 —
—	Skræder Lange's Enke	15 —
—	Malermester Holms Enke	10 —
—	Skomager Bonnesens Enke.....	15 —
—	Forhenv. Toldassistent Hjort, Extragratiæ	20 —
1847.	Capitain Meincke's Datter, M.	15 —
—	Bud Fibickers Enke.....	10 —
—	Overgymnastiklærer Rainwalts Enke ...	15 —
—	Qvarteermand Enemarks Enke	10 —
—	Kammerraad Kaarsgaards Datter.....	10 —
—	Toldassistent M. Larsens Enke	10 —
—	Skomagermester Nørskov	15 —
—	Skolebestyrerinde Jomfru Bjerregaard ..	15 —
—	Skomager Niechels fraskilte Hustru.....	10 —
—	Strompefabrikør M. H. Lund.....	10 —
—	Styrmand Hougaard's Datter.....	10 —
—	Urtekræmmer Ellingsens Enke.....	10 —
—	Snedkersvend Ravn.....	10 —
—	Skræderfrimester F. G. Lunds Enke ...	10 —
—	Dpsynsmand Nielsens Enke	10 —
—	Bogtrykker Brünichs Datter.....	15 —
—	Skomagermester Worms Enke	10 —
—	— Berg	10 —
—	Kammagermester J. G. Haastrup.....	10 —

Medlem
fra

1847.	Skræder Jacobsens Enke	15 Rd.
—	Dameskræderinde Jomfru M. Lund	10 —
—	— — — — — H. Lund	10 —
1848.	Skolelærer Müllers Datter	10 —
—	Krigsraad Bastians Enke	15 —
—	Skrædermester P. Bergenholts Enke . . .	15 —
—	Toldassistent Kammans Enke	15 —
—	— — — — — Bayers Enke	10 —
—	Naalemager G. Bjorns Enke	10 —
—	Beipikor Kursch's Enke	15 —
—	Snedker Gastmeyers Datter	10 —
—	Bagermester Herolds Enke	10 —
—	Snedker Meyers Enke	10 —
—	Inspecteur Albrechts Enke	10 —
—	Afg. Bogholder Benzens Datter	20 —
1849.	Opfigtsbetjent Christensens Enke	10 —
—	Skolelærer Hersoms Enke	10 —
—	Glarmester Gaves Datter	10 —
—	Ijenkræmmer Schoulunds Datter	10 —
—	Materialkudst Hansens Enke	10 —
—	Bævermester Krusemark	10 —
—	Formand Nielsens Enke	10 —
—	Modelsnedker Madsens Enke	10 —
—	Skolelærer Engells Enke	10 —
—	Urtekræmmer Hinrichsens Datter	10 —
—	Handelsfuldmægtig Ficks Datter	10 —
—	Klokker Borups Enke	10 —
1850.	Cand. chir. Byrtings Enke	15 —
—	Dreiermester Redke	10 —

Medlem
fra

1850.	Dugmager Berhagens Enke	15 Rd.
—	Skrædermester Gursø	10 —
—	Forvalter Nielsens Enke	10 —
—	Tølmager Steffsens Enke	10 —
—	Skomager Weidemanns Datter	10 —
—	Brændehandler Nielsens Enke	10 —
—	Forhenv. Bøgter J. Laurzen	10 —
—	Kattuntrykker Würck's Datter	10 —
—	Politibetjent Petersens Enke	10 —
—	Gjortlermester Mossins Enke	10 —
—	Glasshandler Hansens Enke	15 —
—	Dugmagervend Gottsches Enke	10 —
—	Snedker Langes Enke	10 —
—	Sergeant Stovrings Datter	10 —
—	Guldsmed Rabells Enke	10 —
—	Magasinformalter Hegelunds Enke	10 —
—	Rjobmand Langreuthers Enke	15 —
—	Bærtshuusholder Sorensens Enke	10 —
—	Høker Nielsen	10 —
—	Bundtmager Rahrs Enke	10 —
1851.	Chorsanger Hübners Enke	10 —
—	Oberstl. Wests Datter	10 —
—	Afg. Forpagter Christensens Datter	10 —
—	Capitain Heltbergs Datter	10 —
—	Theatercontrollour Lenkevig's Datter	10 —
—	Skomager Dinesens Enke	10 —
—	Tømmermand Mollers Enke	10 —
1852.	Urtekræmmer Schlichtkrull's Datter	10 —
—	Reebslagersvend Jensens Enke	10 —

Medlem
fra

1852.	Gymnastiklærer Gross's Enke.....	15 Rd.
—	Capitain Holst's Datter.....	10 —
—	Oberst Falkenbergs Datter.....	10 —
—	Skomager Rasmussens Enke.....	10 —
—	Skibscapitain Ludvigsens Enke.....	10 —
—	Controlleur Nielsens Enke.....	10 —
—	Uhrhandler Webers Datter.....	10 —
1853.	Amtschirurg Myhes Enke.....	10 —
—	Bedemand Roths Datter.....	15 —
—	Skomagermester P. Christiansen.....	10 —
1854.	Snedkermester Fuglebergs Enke.....	10 —
—	Fyrbøder Nielsens Datter.....	10 —
—	Toldassistent Greüzburgs Datter.....	10 —
—	Capitain Nißsens Datter J.....	15 —
—	— — — J. G.....	10 —
1855.	Mægler Synckenbergs Datter, Md. Müller	20 —
—	Skomager Nords Enke.....	10 —
—	Modehandlerinde, Jomfru N. N. Sivertsen	10 —
—	Ritmester Rahtstedts Datter.....	10 —
1856.	Skibscapitain Faaborgs Enke.....	10 —
—	Jsenfræmmer, Bud ved Selskabet Kleins Datter G. G.....	10 —
—	Rettsvidne G. W. Grundtvig.....	10 —
1857.	Knapmager Kindlers Datter.....	10 —
—	Skomager Pihlgreens Datter.....	10 —
1859.	Maler Lassens Enke.....	10 —
—	Cancelliraad Neves Datter P.....	10 —
—	Forhenv. Toldassistent Glaser, Extra- gratiale.....	10 —

10. Forsamlingen vedtog, at det uerholdelige Contingent for 9 Medlemmer maatte udgaae af Regnskabet med ialt 44 Rd. 48 ß. og Vedkommende udslettes af Selskabet.

11. Derefter foretoges Valg paa nye Repræsentanter i de, efter Lovens § 31, Fratrædendes Sted. Udfaldet af disse ere følgende:

Første Classification.

Afgang.	Tilgang.
Hr. Kammerraad Heiberg.	Hr. Justitsraad J. P. Fontenay.
	— — Keller.
	— — Kornerup.
	— Politinspecteur Herz.

Anden Classification.

Afgang.	Tilgang.
Hr. Professor Berggreen.	Hr. Pastor Bloch-Suhr.
— Etatsraad, Rector Borgen.	— — J. Nielsen.
— Krigsraad L. Krarup.	— Provst Hall.
— Capitain Eibe.	— Inspecteur L. Görz.

Tredie Classification.

Afgang.	Tilgang.
Hr. Justitsraad A. F. Petersen.	Hr. Krigsraad H. P. Eigtved.
— Søkrigscom. P. A. Nielsen.	— Krigsæssessor C. A. Grundt.
— Dr. med. Overlæge Djørup.	— Capitain F. W. Hendriksen.
— Overkrigscom. Aagesen.	— — R. Petersen.

Fjerde Classification.

Afgang.	Tilgang.
Hr. Grosserer H. S. Hvalstøe.	Hr. Urtekræmmer F. S. Bøie.
— Capitain Grave.	— Robemester A. Foght.
— Grosserer A. C. Ost.	— Grosserer W. Wanscher.
— — G. Bloch.	— Materialist Th. Løse.

Femte Classification.

Afgang.	Tilgang.
Hr. Brændeviinsbrænder P. C. Christensen.	Hr. Tobaksfabriker Bonnesen.
— Brændeviinsbrænder J. C. Olsen.	— Fabriker D. F. Olsen.
— Tobaksfabriker J. Bøch.	— Farver Schleisner.
— Løisfabriker Stahl.	— Fabriker H. Zahlmann.

Sjette Classification.

Afgang.	Tilgang.
Hr. Malermester A. C. Geisler.	Hr. Smedemester H. Schæbel.
— Skædermester S. L. Trimbørn.	— Smedemester Stremme.
— Bødkermester F. Thomsen.	— Blikkenslagermester H. Mortensen.
	— Lømmern. G. Jacobsen.

12. Derefter optoges følgende 42 nye Medlemmer nemlig:

1. Bogbinder E. H. Møller.
2. Muurmester Th. Kröncke.
3. Havnemester H. P. Rønne.
4. Skibsfører N. M. Michelsen.

5. Snedker J. Therkelsen.
6. Brygger N. F. Halkjær.
7. Instrumentmager F. C. Gottfried.
8. Snedker P. L. Lovgreen.
9. Modelsnedker Christensens Datter J. M.
10. Sammes Datter C. C.
11. Sammes Datter J. C.
12. Maskinmester Hansens Datter J. J.
13. Kjobmand Hattings Datter M.
14. Bogbindermester F. A. Brede.
15. Skomager Th. C. Suhr.
16. Snedker F. B. A. Andersen.
17. Hofet A. A. Weidemann.
18. Bryggerknekt N. A. Hansen.
19. Overpolitibetjent F. G. Schröder.
20. Blytækkermester H. C. Jeppesen.
21. Guide i Generalstaben C. L. Hansen.
22. Skomagermester C. Berg.
23. Læge Frises Datter C. F.
24. Cand. juris, Copist i Skifteretten L. D. B. Fog.
25. Baskriber C. A. Black.
26. Krigsraad Baches Datter N. B.
27. Commissionair C. P. H. Kämpfner.
28. Glarmester P. Andersen.
29. Capitain Gillespie's Enke L. A.
30. Huusbestyrerinde, Jomfru M. Dahlin.
31. Skibsfører C. H. Kähler.
32. Skomager C. Frobose.
33. Hofet J. H. Reinbacher.
34. Barbeer C. C. W. Terkelsen.
35. Skomager Rasmussens Datter A. B.

36. Instrumentmager W. Thorsen.
37. Værtshuusholder P. Nielsen.
38. Fyrbøder i Søetaten J. Christensen.
39. Glarmester L. Warschou.
40. Uhrmager P. J. Borch.
41. Traadhandlerske B. Heller.
42. Smedker N. G. Møller.

13. Sluttelig meddeelte Administrationen, ifølge en tidligere Generalforsamlings Beslutning, en Fortegnelse over de Legater, som ere tildeelte Selskabet siden dets Stiftelse og hvis Beløb ere indbefattede i dets Fondsbeholdning, nemlig:

Mar 1805. Grosserer Niels Brocks Legat, efter Testamente af 19de Februar 1786 og 24de Februar 1802.....	5,062 Rd. 22 ß.
— 1807. Student Grells Legat....	1,100 — » -
— 1827. Enkefrue Charlotte Amalie Boncke's Legat.....	2,000 — » -
— 1829. Caroline-Legatet, stiftet af en Deel af Selskabets Medlemmer i Anledning af Hds. Kgl. Høihed Arveprindsesse Carolines Formaling den 1ste August 1829.....	2,500 — » -
— 1830. Enkefrue, Statsraadinde Kofoeds Legat.....	500 — » -
— 1853. Silke- og Klædehandler J. S. Lunds Legat, efter Testamente af 16de April 1851.	1,386 — 51 -

Desuden udenfor Fondsbeholdningen:

Mars 1856. Justitsraad Gibeschütz's Legater, efter Testamente af 20de Juni 1853:

a. til Understøttelser. 100 Rd. }
 b. til rentefrie Laan. . 1,000 — } aarlig.

— 1863. Groøserer W. P. Heymanns Legat, Renten af 200 Rd. aarlig.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
 den 18de April 1865.

J. C. Bondrop. C. N. Lantrop. C. Nothe.

C. Winge.

Borger-Vennen.

Syv og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 18.

Løverdagen den 6te Mai 1865.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

En Pintsetour til Skåralie.

(Fortsat.)

At vi fik saameget udrettet i saa kort Tid, skyldes vi atter den venligste Imodekommen af en Svensker, en Student, som vi antastede paa Gaden for at spørge om Bei, og som derpaa uopfordret og uden at trættes førte os omkring fra Sted til Sted, indtil Mørket omsider forbød videre Excursioner. Manden heed Edsberg, og har ved et senere Besøg i Kjøbenhavn sat os istand til, efter fattig Leilighed, at gjengjælde hans Venlighed. — Han vil ikke blive vred over, at jeg som et Curiosum anfører, at han fandt det fornødent dengang at føre Conversationen paa „Tydsk“, uagtet jeg et Par Gange forklarede ham, at vi ikke

skreve os fra det store tydske Fædreland, men vare nærmere Nabøer; — han blev imidlertid ved med det fremmede Tungemaal, skjøndt det aabenbart generede ham, og saa havde han da Lov til at have sin egen Villie. Vi have forresten senere i Forening leet af denne overflødige Anstrængelse. Lund havde paa den Tid vistnok et særegent livligt Udseende, da Studenterne just da havde Exerceertid og en lille Veir, eller ialtsald et Bagthold ved Tegnérstatuen, ligeoverfor den prægtige Studenterforeningsbygning, og som Følge deraf hver Aften og Morgen tracterede med „Tappo“ (Tappenstreg) og „Reveil“. — Uniform og det hele militaire Væsen mindede ellers stærkt om vort eget saligt Livcorpses Præstationer i denne Retning.

Søndagmorgen, første Pintsedag var meget lovende; vi gjorde i den tidlige Morgenstund et Besøg i Domkirken, inden Froprædikenen begyndte, og lavede os dernæst til Affarten. Den ærede Læser, der har andre og bedre Kilder, end min Beretning, naar han vil gjøre sig bekendt med Lunds meget interessante Historie, — de blodige Kampe, der paa de nærliggende Sletter have kostet meget kostbart skandinavisk Blod, — Sagnet om Trolden Finu, der skal have været den stolte Domkirkes svorne Fjende, o. s. v. o. s. v., skal jeg tillade mig at henvise til disse bedre Kilder, og dernæst passe min egen Historie.

Nr. 7 holdt „Skjutsfärran“, et Kjøretøi, der saae ligesaa tiltalende ud som Gaarsdagens „Dillsjansse“, for „Stadsbusets“ store Trappe. Kærren

var forspændt med to efter Kjøretøiet afskaffede vælige Gangere og forsynet med en efter Udseendet at domme qvis „Skjutsþøjke“, der imidlertid senere hen viste sig noget lømmelagtig. — Ingen maa nu troe, at der er nogetsomhelst Fornedrende i, for selv de allerhonneste og gentileste Reisende, at benytte det i temmelig primitiv Tilstand værende ærværdige Skydsvæsen; thi paa de allerfærreste Stationer findes der andre Postbefordringer, endfige Diligencer, endog efter den simple Maalestof, som jeg har gjort opmærksom paa, at man maa anlægge for at bedømme dette Befordringsmiddels Egenheder, som det bruges i Sverrig. Jeg skal, førend vi trille afsted, endnu kun tillade mig disse tvende Bemærkninger: den første — at med Undtagelse af Hovedlandeveien, ere Kjøretøier og Landeveie ypperligt afskaffede efter hinanden; — den anden — at paa det Strøg, hvor vi, saalænge vi vare oppe at kjøre, paa den ubarmhertigste Maade skrompledes afsted i Skydskærre og Diligence, der gaaer nu stolte Jernbaner, saa at man med største Lethed kan drikke sin Morgenthee i Kjøbenhavn, spise Frokost i Malmø, nyde sit Middagsmaaltid i Lund, tage sin Besperkøst igjen i Malmø — see sig tilstræffeligt om paa begge Steder — og endda ligge i sin Lulle i Kjøbenhavn Kl. 10 om Aftenen. Men saadan var det ikke dengang.

Naa, Kloffen var altsaa bleven 7; vore to Medreisende fra den foregaaende Dag, saavel som vor venlige Beiviser fra Gaarsaftenen, vare paa Pletten;

men eftersom og saasom „Skjutsordningen“ paa en trykt Timeseddel forbød: at mere end „tre personer måtte fara efter två hästar“, saa havde man med Skydsfogsen arrangeret det saaledes, at iffun min Ben med de tvende Damer steg op i Gvipagen; — man kjendte dengang ikke Krinoliner, for saa havde det saamæn seet galt ud, — hvorimod Studenten og jeg gif lidt forud ad Landeveien for at skuffe Dyrighedens Tilsyn, for at jeg, efter den med Kjøresvenden truffne Aftale, siden kunde hænge paa. Jeg skal naturligviis ikke forsøge paa at forsvare denne underfundige Fremgangsmaade, der forøvrigt var os anbefalet af vore tre nye svenske Benner, der forekommende havde arrangeret hele Toget, men kun bemærke, at vi egentlig holdt os Forordningen efterrettelig, da Rumforholdene med Nødvendighed bød, at enten min medreisende Ben, Kudskken, eller jeg vare nødte til at fungere som Løbere. Vi kunde ogsaa have taget to Kærrer, hver med een Hest for, men oeconomiske Hensyn, saavel som vore Benners Beiledning forledede os til denne lille Lovovertrædelse. Da jeg til en Begyndelse var placeret med Benene hængende udover Bagsmækken, toge vi Afsted fra vor venlige Student, og nu gif det afsted paa en høist nederdrægtig Bei, der ikke forhøiede Nydelsen af engang imellem at maatte tage Plads paa det slette Kjøretøis Bagsmæk. Ifølge tidligere Accord forlode vi meget snart Hovedlandeveien for at passere den gamle Herregaard „Skarhult“, om hvilken vor snaksomme Kjøre-

svend meddeelte en Deel Røverhistorier, som jeg ikke har optegnet, og som vist neppe vare værd at huske; man kan forøvrigt med Hensyn til disse henholde sig til nogle af Thieles Folkesagn i en lidt forandret Skikkelse. Gaarden tilhørte dengang en Grev Schwerin; vi betragtede med nysgjerrige Dine det gamle stolte Herresæde, i hvis gammeldags Have et temmeligt stort Selskab nød den deilige Formiddagsstund. Da vi havde fjørt eller løbet omtrent en Hjerdingvei til, holdt vi en lille Rast paa en smuk grøn Mark under nogle nysudsprungne Træer paa en Grøstefant, medens vi vederqvægede os med lidt af den fra Kjøbenhavn medbragte Mundprovision. Da Bæster og Mennesker havde pustet, saa gif det igjen fremad, saa fort, som den grændseløs flette Bei, en stikkende Solhede og Befordringens Beskaffenhed tillod det; — vi vilde fjøre til henimod Herregaarden Bugerup, staae af paa Landeveien og saa begynde vor Fodtour. Vi fik efterat være komne ud paa den taalelige Hovedlandevei denne smukke Eiendom i Sigte; — den tilhørte dengang en Grev Reventlow, — og vilde nu stige af, men Kudskene forsikkrede, at vi skulde fjøre heelt op til Gaarden, og da han paa vor Forespørgsel, om der da var noget Herberg eller „krog“ freidigt svarede: ju fors, herre! saa bleve vi enige om, at vi gjerne standsmæssigt kunde komme til Samme. Tilvenstre laa Slottet og tilhøre nogle lavere Bygninger, hvis Udseende virkelig kunne lade os formode, at her ingen Misforstaaelse fandt Sted, og vi bestyrkedes i vor

Formening, da vi ved at aabne en Dør i Gjennemgangen traf tvende Herrer ifærd med at spille Billard; vi gik nu over paa den anden Side, hvor vi traf et Par Tjenestepiger, hos hvem vi requirerede et Værelse og nogle Forfriskninger. Vor Begjæring blev lidt underligt optagen, og vi ahnede snart, at der var Ugler i Mosen, og kom ikke længe efter under Veir med, at vi virkelig havde spillet ubudne Gjæster hos Hs. Excellence Greven i hans Domestikværelser. — Endeel slukerede og lidt sølle — Læseren kjender da nok det gode jydsk Ord og dets Betydning? — ved denne Opdagelse sjokkede vi af, men skulde dog døie endnu en Nymygelse; thi da jeg gav vor Lommel af Rudsft det Dobbelte i Drifkepenge af det, som vore Svenskere havde sagt os var passende, udbrød han meget kjæft: „det er för litet“; — der var nu ingen Tid at spille, vi vare slaaede over vor Feiltagelse, der formeredes ved den Omstændighed, at vort Optog havde samlet nogle Tilskuere, og derved, at de forlangte Forfriskninger nu meget høfligt bragtes os. Jeg gav i største Skynding Rudsften en Rigsdaler Rigsgjæld, lagde en anden paa Baffen, hvorpaa der var bleven frembaaret det forlangte Ol, drak et Glas deraf, og ilede efter mine Rejsefæller, der allerede havde absenteret sig fra denne mindre heldige Debut paa Fodturen. En vakker dansk Mand, Godsforvalter Clausen, som kom os til Undsætning, mødte jeg paa Retiraden, — jeg fortalte ham hele Feiltagelsen, men kunde ikke beqvemme mig til at vende tilbage for at

faae fat i den lumpne Kudsk, eller for mig og Medreisende at modtage hans venlige Tilbud om, at hvile os hos sig ovenpaa den trættende Kjøretour. Vi vare lidt nedslagne — det vil da sige den ene af Damerne — den Anden troer jeg s'gu loe — over dette første „Eventyr paa Fodreisen“; thi vi tvende Andre syntes at det var en Begyndelse, der lovede godt. Nogle faa Hundrede Skridt derfra, hvilede vi os i en deilig lysgrøn Bøgeskov og lode Hs. Excellence leve høit ved vort lille Maaltid.

Det Landskab, der nu udbredte sig for os, var i høieste Grad smukt; det var Øster-Ringsøen i en betydelig Udstrækning, omgiven af deilig Skov paa alle Kanter, der hævede sig terrasseformigt, alt efter som Jordsmønnen høiner sig mere og mere ind ad Landet til. Endnu frembød Landskabet imidlertid intet Fremmed; det var aldeles nordsjællandskt, om end lidt mere storstilet end vore egne deilige Egne ved Frederiksborg, Fredensborg og Esrom.

Nogle fjerne Tordenstrald ovenpaa den lummerhede Formiddag paaskyndede vore Fjed for snarest muligt at naae den lille Landsby „Klinte“, hvor der vel egentlig ikke er noget Værtshuus, men hvor vi dog vidste, at baade „Klokkaren“ og „Skogsvaktaren“ herbergerede Beisfærende. Den Første var ikke hjemme, maaskee paa Grund af Embedsforretninger i Høitiden, men ligesom de første tunge Regndraaber, under det buldrende Tordenveir begyndte at falde, naaede vi „Skogshuset“, hvor den vakkre Skovløber Nils

Jönsson, og hans ikke mindre vakre Hustru, paa en simpel Forespørgsel, vare fuldkommen villige til at huse og bespise os et Døgnstid. Der blev strax sat kold Mad for os, og medens den medbragte Chocolate blev tillavet, stiftede vi nærmere Bekjendtskab med vor jævne og venlige Bært og Bærtinde, — et Bekjendtskab, som vi stedse med sand Glæde ville erindre, saa ofte som vi tænke paa vor lille Udflugt til Everrig; thi venligere og omhyggeligere Folk vil man vanskeligt træffe paa.

(Fortsættes.)

Th. Olivarius.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:
 Hr. Portner H. Christensen.

Borger-Vennen.

Syv og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 19.

Løverdagen den 13de Mai 1865.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schults.

En Pintsetour til Skaralie.

(Fortsat.)

Vi have flere Gange corresponderet, og den trofaste „skogsvaktar“ har givet os Udset til, at vi kunne faae Leilighed til at gjengjælde hans uegenyttige Gjæstevenskab, da han har lovet sin Hustru, at hun skulde faae Kjobenhavn at see. — — — Dette er siden ogsaa skeet, og hun og hendes Søster vare ligesaa „fortjufat“ over Kjobenhavn, Tivoli og den gode Medfart der, som vi vare henrykte over Egeskovshusets Beboere, og dets usædvanlig yndige Omgivelser; — de bleve endog Bidner til en storartet Jdebrand i Kjobenhavn.

Naa — Maaltidet med samt Chokoladen fik da

omsider Ende, og samtidig hermed var ogsaa det, for vore Dren i det bakkede Terrain, usædvanlig stærke Tordenveir saa at sige forbi, og vi trostede os Alle med, at nu var Luften rensset, og et lifligt Veir forjætted os for det Dvrige af vor Reise. — — Jo — Tak, Skjæbne! —

„At Mennesket spaaer,

„Men — at Gud raa'er;

— det fik vi senere at fornemme.

Vi havde derpaa en saare smuk og varm For-aarsæftermiddag, som vi benyttede til flere hoist skjonne Emaavandringer fra det nydeligt beliggende Egeskovs-huus til den nærmeste Omegn, og da navnlig til den tætved liggende Søes maleriske Bredder. — En Tour over Søen til det ikke langt bortliggende „Bosjø-kloster“ blev opgiven, da Veiret ikke syntes os endnu aldeles paalideligt, og de forhen simple Landeveie ved de voldsomme Regnskyl vare blevne endnu simplere. — De Millioner af Nyg, som vi paa disse Excursioner maatte bane os Bei igjennem, lovede os jo dog ogsaa straalende Veir ifølge alle Zulemærker, — men deres Prophetier viste sig da inden 12 Timer at være ligesaa upaalidelige, som alle de tidligere Barsler, vi meente at have modtaget om Medbør paa vor Reise.

Henimod Aften blev det blifstille, og min unge Ven med vore tvende Damer gjorde i yndigt Maane-skin en lille Rotour paa den blanke Sø under Sang af Snes af Rattergale. Jeg har aldrig hørt saamange Natursangere samlede paa eet Sted, maaskee med Und-

tagelse af Herlufsholms Ekove, som omkring Egeflodshuset. Nils Jönsson og jeg, som satte, uromantiske Følk, havde foretrukket at ryge vore Biber i hans nette, lille Have, medens vi ved et Glas Toddy spandt en lille Ende Politif.

Inderlig vel tilfredse med den anden Dag af vor Reise, søgte vi omsider Hvile paa de improviserede og simple, men dog yderst indbydende, reentlige Sovesteder, for at styrke os til den forestaaende lange Marsch paa 5—6 Miil, som det var vor Ugt næste Dag at tilbagelægge tilføds, — vi ere endnu stadigen paa Godtour, men nu er det ogsaa snart forbi — for at naae til Stationen, „Röstanga“ i Nærheden af Skäralie. Jeg troer at mindes, at vi sov særdeles godt, med gyldne Drømme: om alt muligt Held, — navnlig smukt Beir — og al mulig ypperlig Naturalforpleining med Hensyn til Naturnydelse — vor Herre skulde være vor Intendant, — men det blev ved „ein Traumbild“.

Mine Damer! mine Herrer! have De nogensinde læst Hr. v. Spieß's „Reise durch die Wohnungen des Glends und Höhlen des Jammers“ — et classiskt tydsk Bærk, der vil faae Haarene paa Deres ærede Hoveder til at reise sig — for saa ere de forberedte paa at dele den Glendighed og Jammer, som vi — naturligviis med betydeligt Afslag i de tydske Dimensioner — fik at doie. — Læs endelig den berømte v. Spieß's, førend de gaae videre, for saa ere De tilbørligen belavede paa Alt, skjøndt der i

det Følgende egentlig ikke vil blive Tale om store Forbrydelser, saasom „Mord — und Todtschlag“, qualte Børn, Raskhuusfanger, o. s. v. o. s. v., — men kun om saadanne Calamiteter, der kunde træffe og traf Sommerfugle i Mai—Juni 1855.

Kl. 4^{1/2} vare min mandlige Vedsager og jeg paa Benene for at inspicere Veiret; — det var ikke meget lovende; Luften var bitter kold, og de øvre Regioner lovede heller intet Godt, og vi bleve heller ikke stufede; — Midsommerøveiret fra den foregaaende Dag var forvandlet til Martsmaanedøveir, og inden Kl. 6 begyndte der at falde en stærk, kold Regn, — det var nok for den, — at Luften var bleven renset ved det muntre Tordenveir den foregaaende Dag — og den vedblev saamæn ogsaa ærlig hele Dagen med saa Afbrydelser, for til „slut“ at gaae over til et Decemberveir med et anstændigt Sneefog.

(Fortsættes.)

Th. Olivarius.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

- Hr. Hattemagermester A. Greve.
- Capelmusicus G. Jorch.
- Malermester P. Andersen.

Extract

af

første Quartals Regnskab 1865,

for

det forenede Understøttelses-Selskab.

Indtægt.

A. Skatfølgning fra forrige Quartal	8042	80
B. Gøttinger: Skatancer fra forrige Quartal. 631 Rb. 82 f. Kongens Skibtag	20 — "	"
651 Rb. 82 f. beraf er indfommen	461 — 38 -	38
Skatancer uld. Skatts	190 Rb. 44 f.	
C. Ugentlige Indtægter for Bladet "Borgervænets" 77de Udgang, Nr. 1—12	1073	2
D. Renter af midlertidig indsatte Penge i Stribsbanken	72	62
E. Raanet-Skibtag: Skatancer fra forrige Quartal. 1,151 Rb. 29 f. andste i 1ste Quartal d. 21.	1,812 — "	
2,963 Rb. 29 f. beraf er indfommen	1,775 — "	
1,188 Rb. 29 f.		
F. Skibtaget Raan i Banken	6000	"
Rb.	17424	86

Sjækerbanen, den 1ste April 1865.

Derefterfremmende med Skatte-Controllen.

J. C. Sondrop.

C. K. Laurrup.

L. Korbe.

Udgift.

1. Pensioner: udførelse fra forrige Quartal andste for 1ste Quartal d. 21.	13 Rb. 72 f. 1,390 — 48 -	48
beraf udbetalt	1,404 Rb. 24 f. 1,385 — 48 -	48
udførelse uld. Skatts d. 21.	18 Rb. 72 f.	
2. Gratificationer: andste	6,075 Rb. " f.	
beraf udbetalt	5,910 — "	5910
udførelse uld. Skatts d. 21.	165 Rb. " f.	
3. Renterne Raan: andstift	7,300 Rb. " f.	
beraf udbetalt	6,900 — "	6900
udførelse	400 Rb. " f.	
4. Renter	505	"
5. Ugebladets Trykning	162	72
6. Generelle Omkostninger	844	24
Skatfølgning uld. Skatts d. 21.	1717	38
Rb.	17424	86

D. Sorgen,
Selskabets Skattefører.

C. Winge.

Bogholder.

Borger-Vennen.

Syv og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 20.

Løverdagen den 20de Mai 1865.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

En Pintsetour til Skåralie.

(Fortsat.)

— Det var en deilig Redelighed! — Vi lode imidlertid ikke Modet falde strax, og det var saamæn godt, thi vi fik rigeligt Brug for al vor Courage sidenefter. Efterat have faaet Kaffe, toge vi os en passende Morgensovn og fik Klokken til at blive 9. Beiret havde imidlertid bedaget sig noget, og vi lavede os derfor til, for at tage en god Frokost, og dernæst tage Fod i Haand; thi „fremad“ vilde vi; — dog, Skyerne aabnede atter deres Sluser og gjorde en brat Ende paa vore lyse Forhaabninger.

Det Dvrigte af Formiddagen tilbragte vi med at see ud af Vinduer og Dørre, for om man dog ikke

muligen funde opdage et eller andet lovende Symptom til Bedring, saasom en lille Rift i Skyerne, eller andet deslige; — dog — nei, — Graat i Graat — Vand og mere Vand — kold Blæst og endnu mere kold Blæst — det var næsten til at fortvivle over, hvilket vi dog ikke gjorde endnu. Ogsaa tyede vi til Huset's Bibliothek, som bestod af Münchhausens Eventyr i en illustreret, fædret Udgave, — forøvrigt en meget passende Lectüre for Eventyrere; — endvidere et nyt Testamente, samt en dansk Beskrivelse over Høsteds Pastorat i Sjælland, som — Gud maa vide hvorledes — havde forvildet sig til denne Krog. Studierne afbrødes naturligviis ofte for at kigge ud af de smaae Ruder, naar Regnen ikke længere pladsfede paa dem.

Den fjære Familie, der laante os Huus, deelte med det venligste Sindelag vor begyndende Forknythed, og vi indsaae Alle Umuligheden af nogen- somhelst Fodvandring ad de aldeles opblødte Skovveie, selv om Veiret henad Eftermiddagen skulde blive maneerligt. Paa vor Forespørgsel, om Nils Jönsson funde være tilbøielig til at befordre os tilvogns til Röstanga — thi „fremad“ vilde vi endnu —, saa fandtes han ogsaa rede dertil, og det for en Priis, der i ubegribelig Billighed stod i fuldkommen Samklang med den Betaling, han affordrede os for Natte- logi og to, tre substantielle Maaltider, da vi selvs- folgeligen kun forte Lugesartikler med os.

„Det sämsta (Värste) är, att ängstas och förja,

„Så låt oss då nu i Guds namn börja (begrunde);

Disse Ord, som vi fandt i Baron Münchhausens tidligere nævnte „resor och äfventyr“, gjorde vi nu til vore, og da Middagstimen ikke bragte lysere Udsigter, saa toge vi vor Beslutning, at opgive Fodtouren og slaae ind paa Kjøretouren.

Vi holdt endnu et lille Affedsmaaltid og bestege dernæst det lille Kjøretøi, noget større og beqvemmere, end den tidligere Skydskærre, forspændt med to raske Smaaheste, styrede af en udmærket qvif, lille, svensk Ola. Huset blev plyndret for Alt, hvad der paa nogen Maade kunde tjene til Reisetøi og Dækning mod det barste Veir, især for Damerne, der havde gjemt Sommerschavler og Mantiller; vi toge en hjertelig Affsed fra det gjæsteventlige Par og saa gif det afsted. — Jeg sad indsvøbt i et Hestedækken hos liten Ola, min Ben indflemt mellem begge Damerne, begravne under en formelig Dynge af Raaber, Cantusser og Tæpper.

Afsted gif det altsaa; — jeg vil ikke sige raskt, uden at tilføie „efter Omstændighederne“; thi Skovveiene vare i den Grad oplødte, — de sædvanlige smaa Høndesteensbække saaledes opsvulmede, — og dertil Læsset saa tungt, — at al oversflødig Raskhed af sig selv maatte bortfalde og gjøre Plads for en vis Udstadighed; — kun naar vi havde arbeidet os op til Toppen af en af de Bakker, hvoraf hele Veien bestod, og liten Ola med Lommen om Livet, et Smeld til Hestene, og et freidigt: Våt rulla Maria! lod staae til ned ad de halsbrækkende Bakker, medens

vi ligesom Strudse luffede Dinene for den Fare, vi meente, der maatte true os, — kun da gif det i Sandhed rasft nok. Vi have senere reist i Norge, og vide nu, at denne, efter danske Kjørebegreber vilde Kjøremaade ned ad Bakker, horer ganske til den høisandinaviske Maade at befordres paa, og vi hverken leed dengang, eller have senere lidt nogen Skavank ved dette Rutscheri.

Den første Fjerdingvei, vi tilbagelagde, gjorde det indlysende for os, at det vilde have været Banvid at forsøge paa at fortsætte Fodtouren, selv om Beiret havde flaret op; thi vi vare komne idetmindste complet barbenede til Röstanga, hvis vi overhovedet havde naaet det, hvad jeg tillader mig at tvivle meget om.

Meget oprømte ved nu atter at være komne paa Farten, fortsatte vi altsaa Reisen. Eggen var, selv i øfende Regn, særdeles smuk; og en Spadsertour gjennem de mægtige, gamle Egeskove, som vi først passerede, havde vistnok været ulige nydelsesrigere, end Touren nu blev, paa det hoppende, stødende og slingrende Kjøretøi under lille Olsas kyndige Styrelse. Hver Reiserende mærke sig imidlertid: at Nøisomhed er en Skat, som han bør tage med sig i Kommen; — den veier Intet, — koster Intet, — formerer Nydelsen og formindsker Savnene, — og ved Hjælp af denne Skat fandt vi det Hele herligt. Vi sang, lo, figgede ud af Hylsterne, horte paa Olsas, der

førte en god Mund, og vare overmaade vel fornøiede, skjøndt vi bleve tungere og tungere af Regn.

Efterat have passeret „Ronaholm“ (?), der tilhørte en „Majorſka“, om hvem Ole opvartede med nogle Fortællinger, kom vi igjen til taalelig farbar Bei, og da vi nu vare omtrent Halvveien til vort Bestemmelsessted, holdt vi under en indtrædende Regnpause et lille Hvil paa Landeveien; — spiste, drak, rettede os — jeg vil ikke ſige tørrede vort Reisetøi, men dog vred det meest overflødige Band af det, og havde det, „atter efter Omſtændighederne“, særdeles comfortabelt. Liten Ola var förtjusat ved ſit nya herrſkap, — ja, Gud naade os for vor Herſkabelighed! — og vi vare Alle ſaa glade ſom „regnsparſvar“ (Regnspurve), der efter en rigtig Bløde kunne ryste deres tunge Binger.

Jeg hørte engang en gjennemblødt Sjouer ſige til ſin i ſamme Omſtændigheder værende Collega: „Hør, Peter! ſkulle vi nu ikke gaae hjem og ſkifte Klæder, og tage det Samme paa?“ — og gjenkaldte mig dette Indfald, da vi atter ſkulde ſkifte os tilſæde. Her kunde begribeligviis ikke være Tale om Noget, der var tørt; men kun om Noget, der var mindre vaadt, og efter en Deel Dreien og Endevenden ſadde vi atter ſom Pupper i vor Emballage i Fartøiet.

Fra denne Hvileplads toge vi Afſked med den hjemlige, nordſjællandske Natur; thi afvadſtede Klippeblokke, der malicieuſe ſtaf Næſen ud af Jordsmønnet, Lyngſtrækninger, Blaabærplantager og Underſkov af

Enebærtræer (enbuskar), afløste nu de herlige Skove. Veien blev stedse mere og mere vild; men uagtet vi passerede et storartet Møllesteensbrud, saa kunne vi dog ikke sige, at vi endnu vare i et Klippeland en minature, førend vi dreiede ind i selve Röstanga, hvor vi saa den stærke Klippe saa sammenhængende, at vi ikke længere kunde tvivle om, at vi her saa et af Klodens smaae blottede Ribbeen.

Vi stege af i Gjæstgiverstedet; dimitterede lille Ole med en „dryckepenning“, der omtrent æquivalerede den mærkelig priisbillige Befordring; overleverede ham alt det grundigtvadskede Reisetoi, og skiltes ad, gjensidigt „förtjusade“.

Reppe havde vi sikret os Nattelegi, saa godt, som Huset formaaede at tilbyde det, førend atter en venlig forekommende Svensker dumpede ind paa os. Det var Gieren af det nyssævnte store Steenbrud, som, da han hørte at vi vare Reisende, komne for at see os om i Egnen, velvillig tilbød sig at vise os den i allernærmeste Omegn værende Naturmærkværdighed „Odinsjön“. Vi pudsede os, omtrent ligesom Sjouerne i Regnveiret, og besøgte altsaa endnu samme Aften dette mærkelige Sted. — Paa den flade, temmeligt høit liggende Mark synes Jord og Fjeld ved en eller anden Naturbegivenhed pludselig at være sjunken 70—80 Alen ned i et Omfang som Kongens Nytorv, eller mere; og paa Bunden af dette traagtformede Dyb befinder sig en Sø, efter Opgivende 18 Favne dyb. Siderne ere næsten overalt bratte, maassive, noget

skiferholdige Klipper, og kun tvende Steder er en Nedstigning til selve Søen mulig, hvorimod man ad et smalt Dalstrøg, gjennem hvilket Søen har et lille Afløb, i al Mag ad en Omvei kan komme til den. Dette bør man dog ikke gjøre, og derved stille sig selv ved den Overraskelse, som Enhver maa gribes af, ved uden mindste forudgaaende Antydning pludselig at staae ved Randen af denne uhyre Gryde, hvor — eet Skridt til — vilde gjøre en brat Ende paa videre Vandring i denne Verden.

Vi skuede noget betænkelige ned i Dybet og paa den bedste Bei, der førte derned; men da Mollesteensbryderen forsikrede, at det var intet Andet, end Blaseer, stege vi tre Mandfolk ned til Søen, under „Ob“ og „Ak“ fra vore Damer for hver Steen, der rullede bort under vore Fødder, men kom imidlertid velbeholdne ikke alene ned, men ogsaa op igjen. Efter lidt Parlamenteren og Simpren fra Damernes Side for at probere Nedstigningen bleve vi da endelig enige om, at Forsøget skulde gjøres, og det viste sig at være et saare nyttigt Dvelfsestogt for, hvad der ventede os i Skäralie. Som tidligere bemærket, kjendte man dengang ikke til Crinoliner, og Nedfarten foregik i al Anstændighed, uden nogetsomhelst Anstød, Kolbotter eller andre Fataliteter — en sliq Reise bør heller aldrig af Sundhedshensyn see hovedfuld —, og efter saa Minutters Forløb stode vi Alle — et og andet ængsteligt Hvin fraregnet — uden Skavant

nede ved Søen. Vi passerede denne rundt, saavidt Fjeldvæggene tillode det, og begave os ad det tidligere omtalte Dalstrøg, der rigtignok er meget smukt, men tillige en betydelig Omvei, tilbage til Gjæstgiverstedet. At vi som tidligere kun havde havt Ovenvæde at beklage os over, retournerede pjadskvaade — for Damernes Skyld: om Forladelse! — til K næerne, behøver maaskee ikke at bemærkes.

(Fortsættes.)

Gh. Olivarius.

Borger-Vennen.

Syv og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 21.

Løverdagen den 27de Mai 1865.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schultz.

En Pintsetour til Skaralie.

(Fortsat.)

Saares tilfredse med hvad vi allerede havde seet, og med stadigt Haab om bedre Veir, gjorde vi os det nu i Herberget saa hyggeligt som muligt, hvilket, forsaavidt Natten angaaer, for min Vens og mit eget Bedkommende ikke vil sige Stort. For Damerne havde vi opnaaet et Bærelse, i hvilket vi erholdt vor „qvällsmat“, som vi uode med udmærket Appetit, men han og jeg vare foreøvrigt henviste til den almindelige Gjæstestue, hvor der blev redet Seng til os paa Gulvet i et Slags Slagbænk, og hvor alle i Nattens Lob ankommende Rejsende — de vare jo ikke mange — havde Ophold og Passage. — Efterat have

tømt et lille Glas med vor Beiviser til „Odinssjön“, der vendte tilbage til sit Hjem, slap vi tvende Herrer i et ubevogtet Dieblif i Seng, og afbrødes kun i vor trygge Søvn, naar sneebedækkede, høitsnakkende Reisende kom ind, eller jeg maatte op af den lune Rede for at lukke Døren efter dem, gjennem hvilken et forfærdeligt Sneefog stod lige ind i Sengen til os.

Man vil maaskee mange Steder mindes Beiret tredie Pintsedag 1855, da Faarene frøse ihjel paa Markerne her paa Sjælland, og Ophelia kun med Nøie gjorde Touren fra Helsingøer til Kjøbenhavn, — jeg skal idetmindste aldrig glemme, at jeg — det var nok den 1ste Juni — Kl. 7 om Morgenen stod op og fandt udenfor Døren $\frac{1}{2}$ Alen Snee og saae det hele Landskab iført en rigtig vinterlig Juledragt, medens de hvide Smaafugle, pidskede af Nordostvinden boltrede sig velbehagelig omkring i Luften, paa Stræder og Marker, ret som om Aarstiden tilhørte dem. Aflostes dette behagelige Beir stundom af en med Snee blandet Regn, saa var dette allerede at betragte som et Fremstridt. Man vil kunne gjøre sig et Begreb om Temperaturen, naar jeg fortæller, overensstemmende med den kolde, nøgne Sandhed: at Dagen efter, Onsdagen, fandtes der endnu i Middagsstunden saa rigelig Snee i den deilige lysgrønne Bogeskov ved Skaralie, at vi af Hjertenslyst kunde slaaes, og virkelig ogsaa sloges lysteligt med Sneebolte.

Men — jeg bør vel som Reisebeskriver blive

nogenlunde i Tidfølgen. Enhver af dem, der læser nærværende Reisebeskrivelse, kjender maaskee af Erfaring den behagelige Bestjæstigelſe: at man, naar man af et uhyggeligt Veir er bleven spærret inde paa en Uyst-tour i et Bærtshuus, gaaer fra Bindue til Bindue hvert Minut for at ſpeide efter et Tegn til, at „det omſider dog vil klare op“, — og ſaa gjor den ſorgelige Erfaring, at enhver Klarenop er til „en ny Regn“. — Dette var vor Situation; thi med dette Arbeide tilbragte jeg Størſtedelen af Dagen, og ſpadſerede vel et Par Miil — jeg var jo paa Fod-tour — ved at gaae frem og tilbage i den ſtore Gjøſteſtue — vort Sovekammer — hvorved dennes Bryd, de i Anledning af Pintſefeſten ſtroede Gnebærgrene, omſider forvandledeſ til en complet Mødding. Engang imellem gjordē min Ven og jeg gjennem Sne og Dynd et lille Løb op paa de nærliggende Høider for at overtude os om, at det ſkulde være en Umulighed: at det virkelig ikke vilde klare op. — Dog, der var den hele Formiddag intet Haab at hente, hverken fra Obſervatorierne gjennem Binduerne, eller Jagttagelſerne fra de høie Punkter, ſom tydede paa Muligheden af, at vi ſkulde kunne naae vor Reiſeſ Maal, der ifkun laa 3 Fjerdingvei fra os. — Man vil maaskee forſtaaе, at jeg, ſom det ældſte, og forhaabentlig fornuftigſte Medlem, og ſom ſaadant Chef for den lille vandrende Stamme, paa min Frem- og Tilbagevandring paa de ulykkelige Gnebærgrene begyndte indvortes at blive alvorlig

uroelig over Udsaldet af denne forbovne Expedition; thi jeg indsaae sandelig ikke, hvorledes jeg skulde føre mit kjære Reiseselskab uskadt tilbage fra dette Tog, som vi vistnok lidt uoverlagt havde indladt os paa.

Jeg gjorde imidlertid de bedst mulige Miner til det flette Spil, — det kommer stundom meget an paa, i denne Verden at holde paa Apparancerne. Mine mere sorgløse Reisesæller fandt, takket være Guderne! en ligesaa behagelig som nyttig Udspreddelse ved at lege med tvende smukke Hundehvalpe, og to ikke mindre underholdende Ratteskillinger, der bleve bragte over i Damerne's Bærelse; thi disse havde fattet den meget sunde Beslutning at forblive i de varme Senge, istedetfor at staae op og figge efter Beiret, om hvilket de tidt nok modtog vore nedslaaende Rapporter. — Som et Bidrag til at forslaae Tiden paa den muligst behagelige Maade holdt vi alle, baade tilborlige og overflødige, Maaltider i størst mulig Længde, ligesom det ogsaa var en „efter Omstændighederne“ afpasset Fornøielse at putte det ene Havnestykke af Birkebrænde efter det andet i den glubende Dvn. At min Ben og jeg consumerede et betydeligt Quantum Tobak er vel ikke at forundres over. Endnu en behagelig Sysselsættelse for det qvindelige „herrskep“ beredte den til vor Opvartning ansatte Terne, den flinke Johanne, Damerne, ved at sætte dem i Arbeide med at lave Sloifer af alle Slags Baand. Der dreves paa Stedet en Landhandel, og jeg tør nok antage, at Alt, hvad Lagret af Fruentimmersager

indeholdt, blev gennemgaaet, beseet, critiseret og prøvet, medens Hundehvalpene og Rattefillingerne fik Lov til at udhvile sig.

Barten, N. Lindström, en særdeles vakker Mand — om end ikke med Hensyn til Betalingen en Nils Jönsson —, der havde været borte i en Forretningsreise, kom hjem i Dagens Lov, og da han hørte, at det var vor uroffelige Beslutning: at ville besøge Skäralie — man bliver jo ofte ved en Række af Uheld halstarrig — hvis det paa nogen Maade var gjørligt, saa leiede han os henad Aften, da det tilnærmelsesviis var bleven Dventørre, sin Vogn. Damerne krøbe ud af Sederne, og glade i Hu, — thi nu fik vi dog vor Krig frem — krøbe vi op i Kjøretøiet og „mindedes vor Kummer liig de bortflydte Bande“. (See Herslebs' Bibelhistorie; thi Billedet kunde ikke hentes fra den Bei, vi maatte passere, hvor Bandet stundom stod i altfor rigeligt Maal). De 3 Fjerdingvei, der i et bedre Veir og Føre maa være en deilig Tour, vare snart tilbagelagte, og vor Kjøresvend og Veiviser, Anders, førte os dernæst ind i Fjeldkloften Skäralie. Ja, vi havde virkeligen naaet Maalet!

Skäralie er en efter Sigende noget over en Miil lang Fjeldkloft i det forøvrigt temmelig dansktagige Landstrøg; — at vi ikke ved en Vandring gennem dens hele Udstrækning overtlydede os om dette, og i det Hele ikke gjorde det nøie Bekjendtskab med den, som vi havde paatænkt, vil vel Jugen, efter

det tidligere Berettede, undre sig over. Ligesom Odinsjön kan sammenlignes med et uheldigt Hul i Jordens Overflædning, saaledes er Skäralie en temmelig lang og dyb Rift i Samme. Jeg skal afholde mig fra, for ikke at gjøre mig skyldig i nogen- somhelst Over- eller Underdrivelse, at opgive Maalet paa Kløstens Bredde, eller de omgivende Fjeldes Høide; men storartet vil vistnok enhver Sletteboer finde denne Kløft — vel et godt Bøsseskud bred — med de i Reglen lodrette Sider, mellem hvilke en lille Elv, der, paa Grund af „Omstændighederne, var usædvanlig hid sig,“ brusede afsted. Naar man tager det kjøbenhavnske, ærværdige og faldefærdige Rundetaarns Høide nogle Gange, og tænker sig en Generalforsamling af slige Rundetaarne med Børn og Børnebørn og mindre Afslæggere, Alle tilhobe graae, gnavne og revnede, saa bliver det maaskee et anskueligt Billede af denne „fjällkraft“. Hvad der dog endnu ikke er observeret paa vort eget Rundetaarn — deilige Buske og armtykke Træer, der havde fæstet Rod og trivedes frodigt i Klippernes Revner — bidroge ikke lidet til at forhøie Skjønheden af denne smukke Dal, der paa det flade Land ovenfor var omgivet af saa smuk Bøgeskov, som ellers kun Danmark kan opvise.

Gjennem Snee, Vand, Snavs, over nedfaldne Fjeldstykker, trængte vi vel omtrent en Fjerdingvei ind paa dette maleriske Sted. Gjorte modige ved, at vi havde sat vor Billie igjennem, og opflammede til

Storværk ved det Storartede, vi skuede om os, fattede vi den dristige Beslutning at stige op ad en af Siderne, for over det flade Land at vende tilbage til det ved et Slags Skovløberhuus staaende Kjøretøi. Anders, vor raske Kudst og nærværende Beiviser, meente at kjende Terrainet og en Omvei, ad hvilken dette kunde skee. Med stort Besvær, i utallige Zifzaggen, tilhøire og tilvenstre, op og lidt ned, og saa op igjen, — holdende os ved Trægrene og Stubbe — over løse Fjeldstumper, der ikke altid afgave det sikreste Fodfæste, — men dog bestandigt i Perlehumeur — fortsatte vi denne Gjerning i en god halv Timestid, og troede allerede — da vi paa den modsatte Side af Kløften kunde see det Meste af Bogeskovens store Stammer — at have „forvundet vor Seir“, som det i sin Tid heed paa Dyrehavsbakken ved Christiansteens Fæstning — da — da — pludselig al yderligere Opstigning standsede foran aldeles steile Fjeldvægge, hvor enhver Søgen efter en Udvei, eller en Omvei paa det Bestemteste afviste. — Anders havde forseilet Opstignelsesstedet og der stode, eller rettere sadde vi; thi vi maatte søge baade Hvile og Resignation. — Min norske unge Ven, vant til Færden blandt Fjelde, voltigerede som en Kafferlak omkring i et Dvarteerstid, men erklærede tilsidst som Sagkyndig: at, naar vi ikke kunde gjøre et Hop paa mindst 15 Alen, saa var der kun den simple Udvei, at tøfle ned ad den Bei, vi vare komne op. — Det var et sorgeligt Udfald af

Storværket, og Kundgjørelsen om det nødvendige Tilbagetog var yderst nedslaaende, navnlig for Damerne. Vi befandt os unægtelig paa det meest critiske af Rejsens mange critiske Punkter. Vor Situation grændsede tæt til Fortvivlelse; — Nedstigningen var ulige besværligere end Opstigningen, og paa flere Steder langt fra farefri, og — det freidige Humeur var næsten tabt. Efter en sømmelig Ventetid for Damerne, der maatte lette Hjertet ved en Taarestrom, adspurgte vi Herrer dem, om de vare tilbids at vente, indtil en velgjørende Fæe vilde aabne den stærke Hjeldvæg for os, eller om vi ikke ligesaa godt „først som strax“ skulde begynde Tilbagetoget.

(Fortsættes.)

Th. Olivarius.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Lovise Brygmann	}	Døttre af afgangne Pastor Brygmann.
Elise Brygmann		
Hr. Suedker Julius Petersen.		

Borger-Vennen.

Syv og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 22.

Lørdagen den 3^{die} Juni 1865.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

En lille Sang,

at sjunge paa vor Grundlovsfests Aften*).

Mel. Der er et Land, dets Sted er høit mod Norden.

Kom hid nu, Alle! — her har Alle Stemme,
— Kom — lad os synge lidt endnu engang!

Dg naar vi siden gaae og syale hjemme

Saa kan vi nynne det til Aftensang:

Tre Bønner ville freidig vi opsende

Til ham, der holder Riger i sin Haand;

Med dem vor Grundlovsfest vi ville ende

Dg saa gaae hjem til Hverdagslivets Baand.

*) Jeg giver mig ikke meget af med Politik, men har dog engang skrevet ovenstaaende Bise, som jeg herved byder Bladets Læsere, da den ikke af Mangel paa Tid blev benyttet i sit oprindelige Diemed.

„Vor Konge leve!“ — høit vi juble Alle,
 Det er et Dusst Daaften kjender godt;
 Og ei forgjæves Herren vi paaikalde,
 Idet vi bede: Gud beskjærm vor Drot! —
 — Det frie Folk med Lyst sin Konge lyder, —
 Kong Christian! Du jo elsker frie Mænd?
 Kom — vi vil bringe ham, hvad Hjertet byder:
 Et „Leve Kongen! som er Folkets Ven!“

„Bort Moderhuus — det gamle Danmark —
 leve!“ —

— Gud Fader! tag det i din Baretægt! —
 — Du kjære Huus! hvori vi fødte bleve,
 Du er vor bedste Arv fra Slægt til Slægt! —
 Ja, Du skal staae! — Bed Lov er Landet bygget,
 Og Folkets Kjærlighed er Husets Grund; —
 — „Mod al Slags Fare staae da fast be-
 trygget!“ —

Det er vor Bøn i denne Festens Stund.

Som Du vil staae — staae trygt hvert Slot,
 hver Hytte,

Der fandt en Plads i gamle Danmarks Skjød!
 — Mon Noget vel den Plet bort vilde bytte,
 Der ved hans Flid ham giver dagligt Brød?
 — Nei, Nøisomhed og Flid er Guldets Moder,
 I Danmark trives herligt disse To;
 — „Du signe, Gud! med Himlens bedste Goder
 Hver Flidens Arne og hver nøisom Bo!“

En Pintsetour til Skaralie.

(Fortfat.)

Taarerne bleve astørrede, Couragen samlet, og Historien begyndte; — paa de værste Steder gif det baglænds, — thi Nedsigten til den næsten lige under os værende Elv var ikke gavnlig for Folk, der ikkun havde seet Kjøbenhavns Rendsstene fra Gliserne, eller høist en Grøft fra et Grøstegjærde; — paa de lettere rutschede man en lille Tour, for vi funde naturligtviis i dette Klippevirvar ikke finde ganske den samme Bei ned, som vi vare stegne op. Rystede lidt ved den hele uventede Begivenhed, og rystende af legemlig Træthed og Anstrængelse, samt tilbørligen tilsjadskede og forrevne, stode vi da atter velbeholdne paa Dalens Bund. Vi aabnede den medtagne mindre Taske, der indeholdt kjøbenhavnske Kex, Sukker og en lille Flaske extra gammel Rom, af hvilke tvende sidste Ingredientser ved nogen Tilsætning af Vand laves den paa længere Fodvandring saa styrkende „Rysegrog“, som vi ovenpaa denne Vandring trængte høiligen til. Store Anstrængelser kræve imidlertid stærke og styrkende Midler, og selv Damerne foragtede ved denne Veilighed Vandet og foretrak „en lille tør En“ — med et Stykke Sukker og en Kex til. Efter denne Hjertestyrkning vendte vi tilbage ad den samme Bei, vi vare komne, naaede vort Kjøretøi og arriverede vrdeles veltilfredse tilbage til vort Gæstgiverhuus og

med god Appetit til „Dvålsmaten“, til hvilken vi havde indbudt den hjemkomne Bært. Han var en rigtig Kjernekarl, en flink Gjæstgiver og Soldat med Liv og Sjæl; — i Aaret 1849 havde han ligget med de da udcommanderede svenske Tropper i Nordflesøvig og kunde ikke noksom lovprise Opholdet i Danmark. Hans meste Tale dreiede sig om Soldaterlivet, og med mange „Tag mig Tusind“ og „Fa' n i det“ beklagede han høiligen, at Svenskerne blot skulde have ligget og tære god Kost i deres hyggelige Qvarterer, og saa ikke faae Lov til at dandse en lille Extravalts med Slesvigholstenerne; — under denne Tale funkede hans brune Dine, og straaede hans udtryksfulde Ansigt, og lod man Diet glide henover den svartbyggede Mand, saa blev man let med sig selv enig om, at mere end eet Hug af hans kraftige Arm vilde neppe Noget kunne døie. Han horte til de i Sverrig saakaldte fødte Soldater, hvor Tjenesteplichten er knyttet til Huus eller Gaard, og nærrede den allerhøieste Foragt for „bevåringen“ (et Slags Landeværn), hvoraf just en Afdeling laa i Leir til Dvelse en Miils Wei fra Röstanga. Det havde været vor Agt ogsaa paa Touren at besøge denne lille Troppesamling; men der var saameget, der gif istykker paa denne Tour, og saaledes ogsaa denne lille Udflugt. Endeligen gif vi da tilføis.

Min Medreisende og jeg havde denne Nat et ulige bedre Sovestue end den foregaaende, da vi laae paa Gulvet i den almindelige Gjæstestue, mellem

Gadedøren og Skjænken, udsat for Træk, Sne og Slud og den Fatalitet, at de ankommende Rejsende stampede op i vor Rede. Vi havde nemlig i Dagens Løb arvet et Bærelse efter en med sin Hustru, eller maaskee „Kone“, afreist, meget venlig, men ogsaa meget musicerende Svovlstikkfabrikant. Disse gode Menneſker havde den hele udslagne Dag piint os med Guitarspil og Sang, begge Dele af temmelig tvivlsom classisk Beskaffenhed; dog — det havde nu været deres Naade at forslaae den slemme Dag paa. Gud velſigne dem, fordi de reiste; thi saaledes bleve vi fri for deres Musik, og kunde lægge os i en rigtig god og meget proper Seng i et luunt Bærelse. For Tydeligheds Skyld behøver jeg maaskee ikke at tilføie, at vi Alle sov som Murmeldyr til Kl. 7—8 den næste Morgen.

Om Onsdagen var Veiret klart, men blæstfuldt og bittert koldt. Al Fodvandring var opgiven paa Grund af Forholdene med Hensyn til Tid, Veir, Føre, Fodtøi og flere andre Ting. Vi traf derfor Accord med Værten, Hr. Lindstrøm, om engang i Dagens Løb at forskaffe os „skjuts“ til Lund for 10 Rdlr. Rigsgjæld. Da dette var arrangeret, besluttede vi at anvende Formiddagen til at flaffe lidt om i Nærheden, og da vor velvillige Vært hørte dette, tilbød han sig uopfordret at være vor Ledſager og Beviser. Vi besøgte atter Odinsøen, og da han i Samtalens Løb blev smittet af vor Begeistring over „Skäralieš“ Skjønhed, foreslog han at føre os derhen

tilfods over Høiderne for at betragte den ovenfra. Vi modtog med Glæde Tilbudet, og ad en meget kortere Bei, men saagodtsom ad aldeles ubanede Stier, droge vi afsted over Bakker, Hedestrog, Mosedrag og hvad videre, der kunde foresfalde, saasom: Gjærder, Grøfter, elvagtige Smaabække o. s. v. At Damernes, ved Tidernes Besvær, mindre propre, sige Kjortler fik mangen ny Rist og mangen ny Plet er begribeligt, uagtet vor Hercules flere Gange paa sin stærke Arm bare dem over de værste Steder. Som jeg troer tidligere bemærket, kjendte man dengang endnu ikke Keiserinde Eugenie's væmmelige og fordærvelige Grinoliner, og Transporten kunde skee i al Høviskhed. Vor kjæmpemæssige Bært's Tilbud, om ogsaa at hjælpe os andre tvende Spirevipper over, hvor det kneb meest, forkastede vi med den Indignation, der sømmede sig for tvende vandrende Riddere, der forlængst havde givet Afkald paa hele Støvler og tørre Fødder. Efter en Times Vandring naaede vi den deilige Bøgeskov, som omkrandses Skäralie, og stode snart ved Klostens Rand, og figgede ned i det bratte Dyb. Det var et smukt og overraskende Syn, men dog neppe saa imponerende, som da vi den foregaaende Aften skuede nedensfra og opad paa disse høie steile Bække. Vi besøgte en saakaldet „jättestuga“ — en ikke ubetydelig Fordybning ind i Fjeldets Side, hvortil Udgangen havde været os umulig, hvis ikke vor stærke Mand, efter lidt Betænkelighed fra vor Side, med største Vethed havde vippet os derind alle Fire.

Holdende sig med den venstre Arm ved et stærkt Træ, der rigtignok paa en mistænkelig Maade ludede ud over Afgrunden, rækkede han os den høire Haand og med et Trip paa en lille Hjeldflade og et Hop sadde vi i Hulen, der vel kunde rumme en halv Snees Mennesker. Havde Manden forladt os her, saa havde vi visseligen siddet i Hullet den Dag idag. Det manglede naturligviis ikke paa Røverhistorier om denne Hule, der virkelig kunde afgive en smuk Skueplads for forvovne Carit Otlarffe Røvere. En lille Seddel fra nogle tidligere besøgende lundensiske Studenter, hvilken vi fandt derinde, tabte jeg paa Hjemveien og erindrer ikke dens Indhold. Vor Fører lod os imidlertid ikke blive i Buret, men hjalp os ud igjen; derpaa holdt vi, det var den 30te Mai, en lille Bataille med Sneebolte i Solskin i den grønne, heelt udsprungne Skov, og kom henad Middag betydeligt modige, men meget veltilfredse tilbage til Röstanga.

Naturligviis — „mera mat“ — og dertil noget „Bier“; — det er ikke for at producere mig udi Tydsken, at jeg benævner „öl“ saaledes; men Nils Jönsson havde gjort mig opmærksom paa, at naar vi vilde have Öl, maatte vi forlange „Bier“ (der enten er et Slags kjøbenhavnsk, eller maaskee bairersk Öl, og temmeligt dyrt), thi forlangte vi „öl“, saa fik vi Noget, som Svenskerne kalde „dryckelse“, der imidlertid er temmeligt udrikkeligt). Det gjorde godt, og styrkede de aftagende Kræfter; men nu maatte vi tænke paa Afreisen. Anders spændte for; Damerne bleve for-

synede med en Overflodighed af Tæpper og Raaber; min Ben, med et Torklæde over Hatten for at forhindre Stormen fra at bortføre den, tog Plads mellem begge Damerne som Kjøresvend, medens Anders og jeg — ligesom ved en tidligere Veilighed — gjorde os det saa komfortabelt som vi kunde paa Vagsmækken, eller løb bagefter. Vi toge en hjertelig Afsted fra Gæstgivergaardens venlige Beboere — Johanne, Ratteskillingerne og Hundehvalpene iberegnete — og derpaa gik det afsted paa en ret taalelig Landevei ad Lund til.

(Fortsættes.)

Th. Olivarius.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Snekermester P. S. Knudsen.

— Kleinsmed N. C. Jensen.

Sophie Marie Midjord, Datter af Skomager Midjord.

Borger-Vennen.

Syv og halvfjerdsfindstyvende Aargang:

Nr. 23.

Løverdagen den 10de Juni 1865.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

En Pintsetour til Skaralie.

(Fortsat.)

De trende Passagerer paa Forsædet sadde tæt og luunt og godt, og min Ven styrede Fartøiet ret behændigt fra den ene Side af Landeveien til den anden, stik mod den forrygende, kolde Storm, og fun eengang fandt Anders sig foranlediget til at fare ned fra Bagsmækken med det Forsærdelsesudraab: „Kors, Herren kjører os jo i Grøsten.“ — Jeg, som ved den Tid løb bagefter for at holde Barme, havde nok seet, at Bognen paa en foruroligende Maade nærmede sig Beigrøsten, men naaede ikke op, førend Anders havde afvendt Faren; — han gjorde egentlig Mine til at fratage min Ven Styrmandsposten, men det gif dog

over, da denne lovede at holde bedre Udfig, hvilket ikke var saa ganske let, da vi havde Solen og den skammelighste Blæst, og paa sine Steder Støv lige i Øinene. — Denne Part af Reisen frembyder foreøvrigt faare ringe Anledning til Bemærkninger; Egnen blev atter meer og meer flad skaanst, eller sjællandsk; vi vare næsten Alle af Overanstrengelse noget uimodtagelige for de faae smukke Steder, vi muligen passerede; — jeg veed idetmindste for mit Bedkommende, at jeg hverken saa tilhøire eller tilvenstre, naar jeg travede bagefter Boguen, og endnu mindre naar jeg havde trillet mig ind i et Tæppe og døsede paa et Knippe Hø paa Bogubunden. Vi passerede Skiftstationerne: Kjeslinge og Åkarpe; hvilede og rettede Lemmerne der, og naaede Kloften henved 8 Lund.

Bort tidligere Hotel der, „Stadshuset“, var beelt optaget af Pintserreisende; men da vi havde anmeldt vor mulige Tilbagekomst — thi vi kunde ogsaa have vendt tilbage over Landskrona eller Helsingborg — og vi tillige havde opført os smukt med „dryckepeningar“, saa havde man derfra forekommende anmeldt os som Gjæster i „Hotel de Malmö“, og derhen dirigeredes altsaa Karossen. Vi skiltes fra vor brave Anders, og ventede lidt overvældede af Træthed og Nedslagenhed paa en lang Trappegang efter at blive anvist de os lovede Bærelser, som vi længtes faare efter at tage i Besiddelse. Her havde det paa et hængende Haar nær „revet ud“ — (om Forladelse for denne Udtryksmaade) — med vore varme

skandinaviske Sympathier, da en mere end almindelig drukken svensk Handelsreisende, der kom ud fra en tilstødende Billardstue, for at tage de Nysankomne i Diesyn, paa en temmelig ubehagelig Maade begyndte at gjøre sig behagelig for vore Damer. Min Ben og jeg raadsloge just om paa den bekvemteste Maade at kaste ham ned af Trappen, da et Par andre svenske Herrer, der vare komne til, transporterede ham ind i Billardstuen, — og da Dvartningspigen i det Samme kom for at indlogere os, saa undgif vi derved et haandgribeligt Sammenstød. — Endnu havde vi Lyst og Kræfter til en lille Udflugt til det nærliggende Studenterquarteer, især fordi vi haabede at træffe vor venlige Fører fra den foregaaende Løverdag. Det lykkedes os ikke; vi vendte tilbage og sov den Nat, som man kun sover, naar man lægger sig efter saadanne virkelige Strabadser, som vi den Dag havde gjennemgaaet.

Vi vare indskrevne med „Diliffjanssen“ til Malmø næste Morgen, og purrede altsaa ud Kl. 7. — Det øsregnede; — Kl. 8 krøb vi ind i det rullende Oldenborrehuus for at naae Malmø inden Kl. 12, da Ophelia skulde afgaae derfra til Kjobenhavn; — — — — det forekommer mig endnu den Dag idag underligt, at vi ikke, som et Tillæg til vore øvrige Reisebehageligheder, af den gruelige Storm bleve fastede omkuld med hele Væsten, der med stort Besvær arbeidede sig frem ad den sølede Landevei; den holdt sig imidlertid paa Hjulene, og vi ankom tilligemed

tvende svenske Studenter i god Tid til vor tidligere Bekjendte „Fisken på torget.“ Om Touren skal jeg Intet fortælle; jeg troer, vi sov meest, naar ikke Regnens uafsladelige Pidsken paa Ruderne, og Frygten for at vælte holdt os vaagne; — stor Roes, for at have givet en smuk Prøve paa dansk Gemytlighed, have vi neppe erhvervet os hos vore unge Medreisende; — men vi vare i Sandhed lovlig undskyldte.

Saaledes vare vi da atter i Malmø i „Fisken's Nr. 4“; men Ophelia var ikke i Havnen, og ventedes heller ikke, da alle Menneſker meente, at det vilde være Daarskab, om hun prøberede paa at passere Sundet i det Gudsveir, som regjerede den Formiddag. Det er bogstavelig Sandhed, at da min Ven og jeg, — efter at have seet vore Damer taaleligt indlogerede og løst Billetter til det forventede Dampskib, — listede ned til Havnen for at figge efter dette, saa toge vi ikke alene hinanden under Armen for ikke at blæse ud i Havnen, men maatte ogsaa standse bag hver Bygning og hvert Plankværk for at samle Veir til atter at stride os en Sues Aen frem for at naae ned til Ophelias Liggeplads.

Vi naaede den dog. — „Kors, hvor kan nu Herskabet være saa eenfoldigt og mene, at nogen Dampbaad kan gaae over Sundet i det Veir,“ var en gammel Ulfs trostende Svar paa vor Forespørgsel, om de rimelige Udſigter for vor Fremtidsſkjæbne. En Dtteſkilling gjorde ham tilfreds med sin Skjæbne, men gjorde ikke Veiret bedre, og vi

retournerede ikke saa lidet benauede. — — Gud bevar's! — — vi lœe nok, det er vist, men Latteren, om ikke brandguul, saa var den dog maaskee lidt fremtvungen og hyflerist; thi — vi vare ved Bunden af Reisekassen; — det er den nøgne Sandhed.

Næstefter Medfarten fra den forfeilede Opstigning i Skäralie, der blev lykkeligt klaret, stode vi paa Rippet til at strande paa et Skær, paa hvilket mangt et større Forehavende end vort, er strandet, — paa de synkende Fjonds (Ebbe i Bungen). Det er naturligt, at vi skjulte denne fatale Omstændighed — der forøvrigt for den tænksomme Læser af det Foregaaende vil være ualmindelig let at forklare — for vore Damer, efterat vi i Læ af et Blankeværk ved en lille Raadslagning vare komne til Overbeviisning om, at vore tvende Lommeuhre, som Pant, vilde kunne skaffe os Tag over Hovedet, hvis — Ophelia ikke kom; thi kom hun, saa kunde vi jo sove ombord, da vi vare forsynede med Billetter. — Ja, det var virkelig grueligt galt.

Vi retournerede fra vor mistroftende Expedition med straalende Aasyn; thi selv om Skuden har faaet et Grundskud — og det havde rigtignok vor Pintersereiseskude faaet — da Alt, naar Alt var besørget, viste en Kassebeholdning af 5 Mark og 3 Gneftestillinger — (Uhrenes Værdi undtagen) — saa er der dog Intet iveien for, at en dansk Mand synger glad paa Dækket, selv om han veed, at Glæden kan

blive stakket. Ved vor Tilbagekomst var der falden en lysende Straale i vor mørke Bo, hvor vi vankede omkring „omspændt af Tvivl og mørke Tanker“, idet en venlig Dame — jeg troer Bagerfrue — ja, jeg maa sige Frue, for ikke at sige det fordærvelige „Kone“, — og „Madame“ tilkommer i Sverrig nok kun fyrstelige Personer — dansk af Fødsel, der agtede at gjæste Kjøbenhavn, havde tilbudt at huse vore Damer, hvis Ophelia ikke skulde komme. — Hun kom! — ja, hun kom! — og Qviden var næsten overstaact. Kl. 1½ meldtes hendes Ankomst i Havnen; — og ind i de velindrettede „Diliffanger“, der havde fundet Anledning til en Extrasfortjeneste ved at befordre ned til Havnen i det forfærdelige Veir, styrtede nu Upsalensiske Magistre, Lundensenske Studenter, danske vagabonderende Skolemestre, venlige Bagere og Bagerinder og mange andre Folkeslag, der vilde gjæste Kjøbenhavn — Alle i den gemylligste Uorden, som kun tænkes kan — med Packer, skrigende Børn — thi siddende, staaende, paa Skjodet siddende Pladser, ja jeg troer endogsaa bagefter løbende Pladser, — Alt var i et Nu optaget.

Uden at fuldseile naaede vi ned til Liggelpladsen, maatte stige ud af Kjøretøiet, og i det rædsomme Veir tilbringe et godt Qvarteer i det Morads, hvortil Moloen var bleven forvandlet, da endeel Passagerer, Packer og Køer fra Kjøbenhavn først skulde ilandsættes. Damernes Parasoller og Mantiller, min Bens og min Støvfrakke vare naturligviis ikke af

synderlig Nytte ved denne Leilighed, undtagen som Bidnesbyrd om, at vi for fem Dage siden som gentile og smukt udstyrede Sommerreisende vare stegne i Land paa samme Sted.

Endelig fik vi Tilladelse til at gaae ombord og krobe ned i Kabytten, der var alt andet end tør; thi Skibet havde havt en yderst besværlig Overfart, — men, vi vare imidlertid ombord med hele Lemmer, og havde undgaaet den sørgelige Nødvendighed, at pantsætte vore Uhre for den tarvelige Fornøielse, at sove endnu en Nat i Everrig.

Resten af Historien er snart fortalt. Sundet var i et voldsomt Oprør, og Seiladsen var i Sandhed det man kalder for en Bippetour og kostede adskillige af de Reisende forskjelligartede Offere. Vi, som gjennem saamange Provelser vare blevene hærdede, befandt os ypperligt, og da den første Mistænksomhed, hvormed vore Medreisende betragtede os — (de toge os naturligviis for et omvandrende Gjøgler- Sanger- eller maaskee endog Beriderselskab) — var forsvunden, saa havde vi en meget rar Tour — naturligviis — „atter efter Omstændighederne.“

Blandt Passagererne finder jeg i min Notitsbog, foruden den tidligere nævnte venlige og vakkre Bagerfrue, kun optegnet en særdeles vakker lundensist Student, der for en tærende Brystsyge, der stod malet paa hans venlige Ansigt, i det smukke Beir begyndte sin Reise til Sydlandene, for om muligt der at finde Helbredelse, eller idetmindste Lindring for sit Døde.

Hans stille, milde, men dog muntre Bæsen vakte vor største Deeltagelse, men jeg tvivler meget om, at han nogensinde har gjenseet sit kjære Sverrig. Endnu en Medreisende maa jeg navne — en svensk Magister, hos hvem jeg søgte Oplysning om et Udtryk, der ved hverandet Ord havde summet for vore Dren blandt Skaaningerne; — det lød: „ja — vär — sa-ra“. Magisteren, der selv brugte det meget hyppigt, begyndte paa en lærd Forklaring, der kun afbrødes, naar han af en eller anden Grund maatte op paa Dækket, for over Skibets Ræling at stirre i de mørke Bænde, — men den endtes med, at han ingen Oplysning kunde give om „javärsara“. —

(Sluttes.)

Th. Olivarius.

Borger-Vennen.

Syv og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 24.

Løverdagen den 17de Juni 1865.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schultz.

En Pintsetour til Skåralie.

(Sluttet.)

Nu laa Trekroner tæt for os, og det sidste Kvarteer anvendtes til de behørigte Arrangementer, for, saa sømmeligt som muligt, at stige iland paa Toldboden. Dette skeete med al den Anstand, som vi kunde mønstre op, og kjærlige Slægtninge og Venner, der havde været ikke saalidet bekymrede for os, hilsede os, da de havde overtydet sig om, at vi i det Væsentlige vare hele og holdne, med det lidt ironiske: Naa — J — har — nok — reist!? — Ja, det havde vi saamæn! —

Hermed er egentlig Historien ude; men for de Læsere, der muligen med venlig Deeltagelse have fulgt

os paa vor Vandringssfærd, skal jeg ikke undlade at tilføie, at vi trods de udstandne Moisommeligheder, ikke havde erhvervet os saameget som et Gran Snue eller Hoste; — om Garderobens Tilstand ville vi tale saa lidt som muligt; — den var bedrøvelig i alle Maader.

Ville Læserne til allerstutteligst Slutning som Bilag, see en Prøve paa en svensk Regning, saa er den her:

N° 4.

Smör och Bröd och Mjölf	„	Rd. 24	Sk.
2 Kopper Thee	„	— 16	—
Dvälsmat	1	— 24	—
Skjuts til Skäralie	3	— „	—
Logi med Ljus	3	— 32	—
Sera	2	— 32	—

Rigsq. 11 Rd. 32 Sk.

Betalt

Windblad.

Om denne Mand er en Slægtning til Bellmanns „Ulla“ skal jeg ikke sige; — thi trods min „noggrannhet“ — var jeg ikke synderlig tilbøielig til litterairhistoriske Undersøgelser; — men nu siger mit Reiseselskab og jeg Dem vort venligste Farvel. — Vi have ikke senere gjæstet Sverrig, der i 1855 — om Forladelse! — jeg havde saamæn nær i Tanker skrevet 1864 — viste sig saa underfundigt mod os.

Et Eventyr paa Landeveien.

(Indsendt.)

Det var en klar Maanestjensnat. Lord Squander red fra et Besøg henad Landeveien og fløitede til Tidssfordriv Polonaisen af Auberts „Maskebal.“

„Tom!“ raabte han efter en Stund, og hans medhavende Tjener red hen til ham. „Hvor langt ere vi endnu fra den gamle Geg, der i forrige Aar blev truffen af Lynilden?“

„Jeg veed ikke, formodentlig en Fjerdingvei.“

Egen viste sig snart. Alt var roligt og stille. Lord Squander fløitede ikke mere og red langsomt. Bludselig pøb hans Tjener høit mellem Fingrene, og Lorden foer op: „Tom, uforstammede Knægt, hvad skal den Biben betyde?“

„Blot for Fornøielses Skyld, Mylord;“ men Sagen forholdt sig ganske anderledes. De rede just forbi den omtalte gamle Geg, da tre Mænd i korte Ritler og med hæslige Masker for Ansigtet traadte frem, grebe Lordens Hest i Bidselet, medens den Største sagde: „Vi ere Mænd fra den kongelige Landevei, Natpatrouiller, men besoldes ikke af Kongen, men af de Reisende.“

„Stimænd altsaa?“

„Kald os kun, hvad De vil; vi ere tre ærlige Paapassere, have luret her i den kolde Nat mere end to Timer — og De maa nu betale os herfor. Altsaa, herfrem med Børsen!“

Lorden trykkede paa en Fjeder i sin Stof og der

sprang en lang, tynd, skarp Klinge frem; Røverne derimod kom nu ogsaa frem med Karabiner. Den største Kjeltring (nemlig i Henseende til Høide) gjentog: „herfrem med Deres Penge, eller vi skulle bringe dem ud af Deres Lomme og Dem selv af denne Verden!“ Lorden tilknappede roligt sin Frakke, kastede sig af Hesten og kaldte paa sin Tjener. Men denne, Røvernes Hjelperhjælper, loe blot, rørte sig ikke af Stedet, og Stimændene syntes fast bestemte paa nu at bruge virkelig Magt. Den Største Skjød efter Lorden, men traf ham ikke, da han hurtigt og uventet sprang til Siden; derimod traf Kuglen hans troløse Tjener. En anden Røver affyrede sit Gevær paa Lordens Hund, en Nyfundländer, men feilede, fordi det troe Dyr, da det mærkede Røverens Hensigt, sprang løs paa denne, greb ham i Struben, kastede ham ned og holdt ham fast. Reppe havde den første Røver skudt, førend Lordens lange, spidse Klinge foer gennem hans ene Die ind i Hjernen, saa han styrtede død om. Nu var der kun een Røver at befjæmpe, som ogsaa strax lagde an paa Lorden, og, da hans Karabin klickede, greb efter en ved hans Side liggende vældig Knippel. Lord Squander var vel en duelig Fægter, men han havde kun sin svage Kaarde, og derimod en stærk Karl, der svang sin tykke Stof over hans Hoved, at overvinde. De fægtede længe, men da omsider Røverens Knippel med fuld Kraft traf Lordens venstre Arm, trængte paa samme Tid dennes Klinge ind i Modstanderens Hjerte, saa han sank død til Jorden. Lorden traadte derpaa

hen til den tredie Røver, som Hunden endnu bestandig holdt fast, og spurgte ham, hvad han nu havde at sige: „Intet, uden at et Stød med Deres Kaarde vilde være mig særdeles velkomment.“

Imidlertid kom tre Politibetjente og deres Anfører tilridende, som bandt den endnu levende Røver og bragte ham i Fængsel.

Den troe Hund, der havde beviist sin Herre en saa vigtig Tjeneste, sprang glad op ad ham, og Vorden red med den til sit Slot, hvor han flere Dage maatte holde sig i sit Bærelse, for at komme sig igjen af den Skræk og Anstrengelse, denne Hændelse havde forarsaget ham, og for at lade sin halvknuste Arm læge.

Kirkegaarden i Neapel.

(Indsendt.)

Jeg havde saa ofte hørt tale om Neapolitanernes Begravelsesplads, at jeg selv vilde lære den nærmere at kjende. Jeg begav mig altsaa hen paa Kirkegaarden. En Olding aabnede mig en Jerndør, og lod mig træde ind paa en reenlig, rummelig Plads med store Steenplader, hvorpaa der befandt sig store Jernringe. Oldingen gif til det fjerneste Hjørne, stak en Løstestang i en saadan Ring og løstede en stor Steen op, som skjulte en Grav. Han raadede mig at vende mig et Dieblif bort, for at lade Uddunstningerne trække bort, og da at tage min Hat af for bedre at

kunne see. Der gives her 366 Grave, saamange som Dage i Aaret (for Skuddage er ogsaa sørget), og hver Dag bliver en Grav aabnet til Modtagelse af de Døde; Ligene blive fastede ned imellem hverandre; om Aftenen bliver da Graven igjen tilluftet for et heelt Aar. Enhver af disse Grave er 30 til 40 Fod dyb og kan undertiden indeholde tohundrede Liig. Det varede ikke længe, førend jeg kunde see ned i denne Gravs Dyb. I Begyndelsen opfattede jeg kun ubestemt Omridsene af et Legeme, men jo mere mine Dine vænnede sig til Dunkelheden, desto tydeligere skjelnede jeg alt det Skræffelige ved dette gyfelige Syn. Otte Liig laae der over hverandre, alle samme Dag fastede derned. Den Sidste var en Olding med hvidt Haar; han laa paa Ryggen, den høire Haand hvilede paa hans Hjerte og den venstre paa et Fruentimmers Ansigt. Af hans stærke Lemmer, hans brede Bryst og Legemets brune Farve sluttede jeg, at han havde været en Lazzaron, som Døden pludselig havde truffet. Hans høire Hæl laa paa en Ynglings Bande, som var saa mager, som et med Hud overtrukket Skelet. Tilhøire og ganske adskilt fra Liighoben laa, tilfældigviis anstændig, en skøn ung Pige, maastee 19 til 20 Aar gammel. De lange sorte Haar bedækkede hendes Skuldre og Bryst; hendes Arme laae i Kors over Brystet, og om end Moderen havde lagt hende til at sove, vilde hun ikke have kunnet give hende en tugtigere Stilling; hendes Hoved bøiede sig noget mod den høire Side, og hendes, selv for en Pige, smaae

Fodder, vare trykkede tæt til hinanden. Graveren sagde mig, at en ung Mand havde ledsaget denne unge Piges Liig, og at han var bleven asmægtig, da man havde sænket hende ned i Graven. — — Jeg spurgte ham, om Enhver blev begravet saaledes. „Næsten alle Neapolitanere,“ svarede han, „idetmindste de, som ikke ere rige; thi da anlægge de for sig og deres Familier særegne Gravsteder. Undertiden ankommer her et Liig, hyllet i et Klæde; men saasnart Legemet er nede i Graven, bliver Klædet borttaget, thi det er vor eneste Fortjeneste.“

Barnets Afsyn.

(Indsendt.)

(Med en Maanedsrøse til sin Moder. — Af Hønr. Bergeland.)

Hvor ynderigt, hvor mildt og blødt sig runder
 Det Barneaafsyn, som i Ufkyld blunder!
 Som aandede med Liv i Morgenvind
 Det fine Rødt paa Maanedsrøsens Kind.

Hvad Honnindug dog disse Dine regne!
 Hvor sødt et Digt i Smil de Engle tegne,
 Udsløttet flux med Skyggen af en Drøm,
 Der traurig er, fordi den er saa øm!

Det Tungfjind, disse Dienbryn frembringer,
 Er Mulmet under Sommerfuglens Binger,
 Tusmørket af et Blad, som dæmrer ind
 I Dybet af en flinnende Jasmin.

Hvor stærk en Sol, hvis Glands paa Barnepanden
Gjør Qvinden skamfuld og forvirrer Manden!

Dog er saa fine Træk dens Straalers Leeg:
Hvad Blegkens Rødmen! en Karmin hvor bleg!

Saa sagert Afsyn har vi Alle baaret.

Saa fiint et Rødt paa Alles Kind har været,
Som aandede en Maanedsrøses Kind,
Og Blodet steg i klare Balsamin.

Engang saa huldt vort Billed, mens vi drømmed
Paa Moders Skjød, i hendes Die svømmed.

Saa fjært deri og skjønt det blommet har
Som Maanedsrøs' i fattig Rønes Glar.

Th. Olivarius.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:
Emma Fransine Lundholm, Datter af Skræder-
mester Lundholm.

Otilia Pauline Holm, Datter af Skrædermester
Holm.

Borger-Vennen.

Syv og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 25.

Løverdagen den 24de Juni 1865.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Et Mellebord.

Da jeg den 1ste April, — et besynderligt Datum forresten, — som — som — ja, hvad skal jeg kalde mig? — som — Redacteur, — naa, det faaer vel at være saa, — skjøndt jeg visseligen aldrig har tænkt mig Muligheden af et saadant Hverv, — altsaa — som midlertidig Redacteur overtog Besørgelsen af dette lille Blad, saa tillod jeg mig at debutere med et Forord.

Det er jo klart: at hvor der tilstedes et Forord, der maa ogsaa følge et Efterord, eller Bagord, til hvilket jeg imidlertid endnu ikke er naaet; men Forordet og Efterordet udelukker dog ikke et

Mellemord, for hvilket jeg herved udbeder mig Læsernes Opmærksomhed.

Da jeg den 1ste April, — nei, men det er jo dog ogsaa en kjedelig Dag at skulle nævne — begyndte min litteraire Virksomhed i „Borger-Bennen“, saa lovede jeg de Medlemmer, der læse Bladet: en eller anden Oversættelse, eller en og anden original Fortælling eller Skildring, og muligen et eller andet lille læseværdigt Digt. Jeg troede for mit eget Bedkommende at have saameget paa Lager af de to første Artikler, at jeg maageligt skulde kunne holde ud idetmindste i et halvt Aar. — Men, mine Damer og mine Herrer! De have vistnok kun et meget dunkelt Begreb om, hvad et saadant lille Halvarf som Borger-Bennen kan sluges af Manuscript, — ja det er virkelig underligt, om man end regner Svinestegen fra. — Jeg havde endvidere troet og haabet paa velvillig Understøttelse fra Folk, som havde Noget liggende i Pulken; men jeg maa nu formode, at de ere blevne lysfsky, eller at de mene: at det endnu bør gjemmes en Stund for at blive godt; — naa, saa lad det da ligge der, indtil videre; — Honoraret skal vistnok ikke friste dem, endstjøndt jeg skulde tillade mig at mene: at Læserens overbærende Velvillie er det bedste Honorar for en Forfatter, der ikke er Forfatter af Profession.

Jeg kunde endnu have meget at sige om vort

lille Blad, der i al sin Bessedenhed maaskee kan være en kjærkommen Gæst i de Kredse, hvor det udgjør en stor Deel af Hjemmets Bladlitteratur, men jeg vil opsætte dette, til jeg kommer til mit Efterord, og her ifkun til Slutning af dette Mellemord at bede Medlemmerne om Undskyldning, fordi jeg, mine Damer, mine Herrer! saa personligt henvender mig til Dem som Deres Bladredacteur; — det skeer af Interesse for Selskabet — Deres — og Bladets Skyld. Dette Sidste kan de jo sige af, naar det ikke behager Dem; — nei, det er sandt! det kan De dog nok ikke? — ja saa, — saa bliver De nok nødt til at holde det lidt endnu, men lade være at læse det, kan De da. Farvel! —

Efterfølgende Nummere ville indeholde nogle saakaldte „Blyantskizzer“ af en Mand, som jeg har Lov til at betegne med Joh. K.; — en Mand, som ved Skildringer af sin fortjenstfulde og besværlige Virksomhed maaskee kunde vække større Paastjonnelse af sin daglige Gjerning i en videre Kreds, end der hidtil er bleven ham tildeel. Han optræder her som Digteren, der i livlige Skildringer forklarer nogle af Livets mangfoldige Billeder for døvstumme Børn, til hvilke vi vel Alle i en vis Grad kunne henregnes, — hvor vi saa end monne staae paa Kundskabens Stige, — indtil en venlig Beileder aabner vort Blik og løser vor Tunge for det hidtil Ukjendte. Hermed være hans Skizzer Dem anbefalede. —

Imidlertid skal jeg nok stræbe at møde selv endnu engang.

Deres ærbødige

Th. Olivarius.

p. t. Bladsylber.

Blyantskizzer.

(Af Joh. R.)

Billede 1.

Det er en kold Novembernat, Stormen tuder, Regnen pidsker paa Ruden; Ingen har Lyst til at være ude; inde i den varme Stue, hvor Ilden brænder lystigt i Kaffelovnen, og hvor Lampen udbreder sit hyggelige, muntre Skin, der er bedre at være. Dog ikke i alle Stuer er der hyggeligt. Følg med mig op i dette Huus i denne snevre Gade, træk først Veiret dybt; thi Du klattrer høit op ad de smalle, steile Trapper, før Du kommer til Kvisten, hvor den fattige Lappeskræder boer. Der sidder han paa Bordet, nogen er han næsten, og Vinden blæser ind i Stuen gjennem den hullede Rude og puster til Lyset, som sidder i Olflasken. Han sner, og sner, og sukker. Bleg og indfalden er Kinden; i Diet boer Sorgen. Konen sidder lidt fra ham ved en lille Seng — en Seng, ja! et Halmknippe, fugtigt og usundt, og derpaa hviler et

lille Barn, saa blegt, saa magert, saa sygt, og dets Sygdom er — Sult og Kulde. Sagte synger Moderen for sit Barn; hun er ligesaa bleg og mager som den stakkels Lille; hendes Sang ligner Graad. Stormen hylér og piber gennem Ruden. Her er ikke godt at være! —

Henne paa Hjørnet af Gaden, der boer den rige Grosserer. Der er Bal i aften. Alle Salene straalet af Lys og Lamper. Musikken lyder lystigt, og dens Toner naae op til den fattige Lappestræders usle Kammer, ligesom for at spotte de Ulykkelige i deres Sorg og Savn. Byntede Herrer og Damer svinge sig rundt i den pragtfulde Dandsesal; Tjenere ile omkring med duftende Retter paa kostbare Fade; Viin er der nok af, — ja! her er Rigdom og Glæde — og tænker saa et eneste af disse glade Mennesker paa al den Jammer og Fattigdom, der er i Verden?! — Nei! de have nok at bestille med at tænke paa sig selv og deres Glæde. Der dandser en smuk, ung Mand med et klogt og venligt Ansigt; glad og lykkelig hvisker han til sin Dame; men Foden glider paa det glatte Gulv, han falder og — hvilken Ulykke! — hans Beenklæder revne over Knæet. Rast springer han op, fører sin Dame til hendes Plads og iler ud af Salen. Skaden maa gøres istand, men hvordan? — Han spørger en af Tjenerne, om der ingen Skræder er i Nærheden. Jo! oppe paa Kvisten henne i Gaden boer der en Lappestræder. Rast iler den unge Mand derhen.

Han staaer snart i Stuen. Hvilken Forandring: — fra Lys til Mørke, fra Barme til den bidende Kulde, fra Glæde og Fryd til den bittreste Sorg og Nød! — Den unge Mand's Hjerter bæver, han glemmer ganske de rige Sale, den forskængelige Glæde, hvori han nys levede; — — længe, længe bliver han i det fattige Tagkammer, og da han saa gaaer bort, da er der Glæde, hvor der før var Sorg. Han tænker paa Livets Contraster og paa Guds vidunderlige Styrelse, og ved at see til sine Been, udbryder han: „Hvilken Lykke!“ — — Inde fra det fattige Kvistkammer lyder Tak og Betsignelse, og i vore Hjerter gjenslyde de gamle Ord: Naar Nøden er størst, er Hjælpen nærmest!

Billede 2.

Solen ligger ad Binduet ind,
 Kysser Karens den blomstrende Kind,
 Fa'ermøder sidder alt ved sin Rok:
 „Karen, nu skulde afsted Du nok!“

„Fa'er er paa Mark og vor Mo'er hos de Smaa, —
 „Karen, saa sig mig, hvad tænker Du paa? —
 „Staaer Du i Gistetanker — mon'stro, —
 „Glemmer at malke den brogede Ko?“

Mælkebøtten hun griber i Hast,
 Og paa sit Hoved hun sætter den fast;
 Strikkehosen i Haanden hun faaer,
 Ud i den dustfende Morgen hun gaaer.

Karen, Du vist er en Smule koquet,
 Ja, men det klæder Dig, — hvor Du er net! —
 Diet det smiler, og Kinden er rund,
 See, hvilken lille og kyselig Mund!

Henad Stien hun løber saa let,
 Hvor dog de Smaabeen kan trippe adræt!
 Iys — hvilken Stilhed paa Mark og i Bang!
 Lærken kun kviddrer sin Morgensang.

Karen begynder, hvor Lærken den flap,
 Synge hun gjør med de Fugle omkap:
 Længselsfuldt Mol og saa lysteligt Dur,
 O! der er skjönt i Guds frie Natur!

Nu er hun tæt ved den duftende Skov;
 Pludselig lyder der da et „Bov=Bov.“
 Ud over Skrænten der springer en Hund;
 — Karen! Du taber jo Næse og Mund!

„Bliver for Hunden Du bange, min Slut; —
 „Bort med Dig Caro! forstræk ei min Snut!
 „See! hvor hun staaer, ja! hvor hun bliver rød! —
 „Karen! nei! Du er henrivende sød!

„Kom, lad mig kysse Din rødmende Kind,
 „Lad i Dit Die mig læse Dit Sind!
 „See Du kun paa mig, min yndige Brud!
 „See, om jeg seer saa forfærdelig ud!

„Hør, lille Karen! vil Du være min,
 „Saa skal Du blive saa fornem og fiin,

„Saa skal Du være hos mig paa mit Slot,
 „Og Du skal faae det saa inderlig godt.

„Der vil vi bygge og der vil vi boe

„O! vi skal elske hinanden, vi To!

„Siig mig, Du Lille! hvad synes Du om,

„Naar Du til saadan en Herlighed kom?“ —

„Streng Herr Junker! — o, lad mig i Fred!

„Hvor J mig saarer, vist neppe J veed;

„Hvor kan J glædes ved angst mig at see?

„Hvor kan J nænne at gjøre mig Spee?

„Gaa Eders Gang, lad mig vandre min Bei!

„Fornem og Ringe de passe vist ei;

„Gaae nu, Herr Junker! og lad mig i Ro!

„Jeg skal jo malke den brogede Ro.“

Th. Olivarius.

Bekjendtgjørelse.

Til Dptagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Slagtermester N. Petersen.

Hansine Petrea Flott, Enke efter Blikkenslager-
 mester Flott.

Laurine Nielsine Wium.

Hr. Secretair J. J. Claessen.

Borger-Vennen.

Syv og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 26.

Løverdagen den 1te Juli 1865.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Blyantskizzer.

(Af Joh. K.)

Billede 3.

Det er en mørk Nat; store Stormsnyer fare hen over Himlen; det er et forfærdeligt Veir, Træer og Buske bøie sig dybt mod Jorden, Bølgerne hæve deres hvide Skumtæppe og kaste dem derpaa atter ned i det sorte Dyb. — Paa Strandbredden staae to Kvinder, den ene ældre, den anden yngre; angstelige stirre de ud over Havet; deres Die søger en Fiskerbaad, der langt ude snart slynges høit op paa Bølgernes Toppe, snart atter kastes ned i Afgrunden. To Smaadrenge sidde paa en stor Steen og see op paa Moderen og Bedstemoderen; et Par store Taarer trille ned ad den

største Drengs røde Kinder, medens den Lille moret sig saa kosteligt over den susende Bind, der river i hans gule, løffede Haar. Gud veed kun, om den lille Baad kommer lykkelig til Land. Knuser Havet den, da ere de to Smaae uden Fader, og den gamle Bedstefader kan aldrig meer sætte Smaaknægtene paa sine Knæ, ride dem ud i den vide Verden og fortælle dem om Storke Langbeen og om Nissen med den røde Hue. Staffels Moder og Bedstemoder; i Eders Dine ere ingen Taarer, men de blege Kinder og det angstfulde Blik fortælle om Hjertets Angst.

Billede 4.

Theatret fyldes, man stormer dertil,
 Man slaaes om Billetter, man larmer og støier;
 Ind maa man, det koste, hvad koste det vil,
 Enhver maa dog see disse herlige Løier,
 Bajads han er prægtig, saa fuld af Komik,
 Han springer og dandser, gjør Saltomortaler,
 Hvor smidig! — hvor hurtig! — ja! hvilken Mimik!
 Alt kan han — Alt gjør han — hvad Kunet befaler.

Det myldrer derinde fra Gulv og til Loft,
 Det summer og brummer, ja der er en Trængsel; —
 Hofdamen i Floiel og Bonden i Koft',
 Den Store og Lille, de vente med Længsel;

Smukt ride de Alle, men Ingen som han;
— De fjækkeste Spring med en Letthed han vover
Som var det en Teg, — ikke snuble han kan; —
— Han spiller Bajads vist — endog naar han sover.

Orkesteret bruser — man venter vor Helt —
Vi ville ham søge, før til os han kommer;
— — Bag Circus der ligger saa cenligt et Telt,
Dg det er hans Huus, skjøndt det ikke er Sommer; —
— Skjøndt Sneen den vælter fra Skyerne ned,
Dg Kulden den griber de bævende Lemmer,
Af Kulde den Arme dog nu ikke veed,
Dg Fattigdoms Smerte han ikke fornemmer.

Sørgmodig han staaer i sin spraglede Dragt,
Med Bjælderne paa og med Brixen ved Side,
Bed Moderens Liigseng han tro holder Bagt:
„Min elskede Moder, hvad maatte Du lide!
„Nu ligger Du bleg paa Din Dødningseng,
„Hist har Du den Fred, som jeg her Dig har rovet,
„O! Moder, tilgiv Din forvildede Dreng, —
„Tilgiv, jeg saa ofte og dybt Dig bedrøved!

„Min Moder, min Moder, farvel! mit Farvel!
„Tilgiv mig! hør Klokkerne Liigsangen ringe!
„Du drømte min Lykke, Du vilde mit Held,
„Liigkloffen er Narrens Bjælde, der klinge!“

Bajazzo! saa hør dog Orkestrets Musik! —

— Dig Publikum venter, — nei! — hvor det Dig
flæder!

— — Hvor morsomt, hvor kosteligt, — hvilken Mimik!
Bajazzo, vor store Bajazzo, han græder!

Fanfarerne lyde, saa hvirvler han ind

Med Saltomortaler og komiske Fagter;

— Hans Mund er fortrukken, og bleg er hans Kind,

Hans Nie det flammer, han Livet foragter;

— Saa farer han frem som den brusende Elv,

Gjør Krumspring, imens han Bufetterne snapper;

— „Bajazzo! Du overgaaer Dig jo selv!“ —

Dg Publikum raaber og jubler og flapper.

Han buffer og skraber og lystig sig teer,

„Bajazzo, han leve!“ man Hattene svinger,

Han takker for Dnsket og Publikum leer,

Han skjælver, saa Narrebjælderne flinger,

Dg snart ingen Ende faaer Jubelens Røst;

Da færdig han er med at gjøgle og ride; —

— — D! vidste J blot, hvad der boer i hans Bryst!

— Men — det faae J aldrig — aldrig at vide.

Billede 5.

En Bondestue seer Du paa dette Billede. Ind-
ad de smaa Binduer titter den muntre Foraarssol; den
kaster sine Straaler hen paa en lille, en ganske lille

Pige, der ligger paa Gulvet og leger med en Ratteskilling. Hun er ikke ganske reen i Ansigtet, og de smaae tykke Hænder ere just heller ikke saa pene; men dog kunde man faae Lyst til at kysse baade Ansigt og Hænder; yndig er den Lille, som hun der ligger og vælter sig paa Gulvet. De store Dine, blaae skulde de være, — men det kan Du ikke see, da min Tegning kun er en fattig Blyantstegning, — de see saa kjærligt og barnligt paa den lille Mis, der stryger sig op ad hende. Det er hendes bedste Ben, — det kan man godt see, det er hendes lille Barn, — hendes Duffe; — thi anden Duffe har hun ikke; men den er ogsaa bedre end andre Duffer; den er levende og kan kysse sin Moder; see hvor den slikker hende paa Kinden! — Denne ved Binduet staaer Fa'er ved sin Høvlebænk, — Suedker er han; det lyse Haar falder ham ned i Panden, og Sveden triller ham ned ad Kinderne; varmt er det at arbejde, men derfor er han just ikke heller besværet af formange Klæder. Han fløiter, det viser den spidse Mund og Kindens Form. — Vor Mo'er sidder ved sin Rok; Hjulet dreier sig lystigt omkring, medens det milde, rolige Die stirrer paa dets Løb — som Rokkehjulet løber Tiden, og Tiden bringer Glæde og Sorg, Lykke og Smerte — gid Smerten og Sorgen ikke maa bygge og boe i dette fattige, lille Hjem! Nu lyser Guds klare Sol i hver Krog og hvert Hjerte.

Billede 6.

Mosen damper, Lovet dufter,
Luften er af Bellugt fyldt,
Sagte det fra Søen luster,
Himlen er i Ost forgyldt.

Hvilken Friskhed, hvilken Ynde,
Hvilket herligt Farvestjær!
Kirkeklokkerne forkynde,
Arbejdstimen den er nær.

Her er Fred og her er Lykke
I den friske Morgenluft,
Gid jeg kunde boe og bygge
Her i denne Blomsterduft!

See, hvor bugnende dog Hveden
Kneiser hist ved grønne Bang,
Lærken fredser over Aeden,
Kviddrer jublende sin Sang.

Skorsteensrøgen hvirvler lystig
Op mod Himlens klare Blaa,
Henad Beien vandrer trostlig
Røgteren med Træsko paa.

Koen brøler, Faaret bræger,
Det er en Naturkoncert,
Ret en Symfoni, der kvæger
Og tiltaler Hjertet sært.

Ja! man føler sig saa hjemme
 Her i denne fri Natur;
 Livets Prosa kan man glemme,
 Glemme — man er Fugl i Buur,

Glemme — man har stækket Binge,
 Glemme — man har lænket Hod,
 Troe, man kan sig freidigt svinge
 Bort fra Sorg og Savn og Bod.

Muntre, klare Sommermorgen,
 Ja! Du har et Trylleri,
 Der forstaaer at dæmpe Sorgen,
 Gjøre Sjælen smertefri.

Billede 7.

Det er en kold Vinterdag. Sneen ligger tyk paa Mark og Bei; de hvide Tage skinne i Solens klare Lys, saa det gjør ondt i Dinene at see derpaa; Træerne staae saa stille og række deres sneedækte Grene op mod den rene, lyse Himmel; der er ikke en Sky, men koldt er det, saa hundekoldt, at den store Trofast i den rige Peer Jensens Gaard ikke som sædvanligt springer gjøende om i Lænken, men er krøben ind og skjuler sig i Halmen i sit Huus. I de andre

Gaarde og Huse ere Ruderne fulde af de deiligste
 Jisblomster, der skinne som Diamanter, men i Beer
 Jensens Gaard ere Binduerne blanke og klare, ikke en eneste
 Jisblomst er at see; — der skal være Bryllup idag. —
 Kig med mig ind gjennem Ruderne! Derinde sidder
 den unge Brud; hun bliver pyntet; røde ere Kinderne
 som et dryppende Blod, og sund og rast seer hun ud,
 som det friskeste Æble. Nu faaer hun Huen paa!
 See, hvor den skinner af Guld!

(Sluttes.)

Th. Olivarius.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Mechanikus R. N. Hansen.

— Glarmester M. Jørgensen.

Karen Marie Kappel, Datter af Guldsmedmester
 Kappel.

Borger-Vennen.

Syv og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 27.

Løverdagen den 8de Juli 1865.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schultz.

Blyantskizzer.

(Af Joh. K.)

(Sluttet.)

Der er saa reent og pænt herinde i Peer Jensens Stuer. Gulvet i Storstuen er saa hvidt som Kridt, og Blomster staae rundt omkring paa Skabe og Dragkister. Peer Jensen selv staaer midt i Stuen i sine Stadsklæder med Piben i Munden. Det er en stor, svær Mand, nær ved de 60; hans Haar er krollet; før var det bruunt, men nu ligner det Skoven, som den er idag, bedækket med Snee. Hænderne har han i Lommerne, og de blaae Dine stirre ud paa den sneedækte Bei, som om han søgte Noget derude. Stille

staaer han, som uden Liv; kun de Røgskyer, der vælte ud af hans Mund, og den Taare, der triller ned ad hans Kind, forraade, at han er levende. Den stærke Mand græder. Hvorfor mon han dog græder paa sin Datters Bryllupsdag? — Ja! der bliver ingen Tid til Svar; thi der kommer Mo'er Ellen! — Kan Du see, det er Brudens Moder? — Ja! det er let at see, saadan ligne de hinanden; kun meget ældre og fyldigere er hun, og Tid og Sorg have bleget hendes Kinder og indgravet nogle Furer i Panden. „Mig synes, Du er saa stille og sorgmodig idag, lille Fa'er“, siger hun til Manden og lægger sin Haand paa hans Skulder, „det er dog vor Marens Bryllupsdag, og en god og brav Mand faaer hun jo, der baade har Gaard og Hjem.“ — „Ja! vor Mo'er, jeg takker ogsaa Vorherre for Marens Lykke; men aldrig kan jeg glemme vor Esben. Han var en gal, forvildet Dreng, — det var han; men Mod havde han — og ærlig var han. Havde vi ham nu her, saa var Alting godt; — men hvor er han nu? Maaskee er han død og borte, og vi have ingen Dreng mere, eller han sulter maaskee — aa Gud hjælpe os! Et Barn er den høieste Glæde paa Jorden, men det kan ogsaa være den dybeste Sorg!“ — Bedrovet trykker Mo'er Ellen sin Mand's Haand — men i det Samme kommer en Bogn rullende ind i Gaarden, og nu maae de Begge see glade og fornøiede ud; thi det er nogle af Bryllups-gjæsterne, der komme.

See til Spillemandene, der staae ude i Gaarden! hvor Kinderne strutte paa dem, som de meest svulmende Ublestiver; de ligne kalkunse Haner, saa røde ere de i Hovederne, medens de af alle Kræfter blæse i Trompeterne til Velkomst for Gæsterne.

Nu svinger Bognen for Døren, og ned travler med stort Besvær den rige Mads Larsen, eller Mads Slagter, som Folk paa Egnen kalde ham, ikke fordi han er Slagter af Haandværk, men fordi han er saa stor og stærk, at de fleste helst krybe i Skjul, naar han bliver vred. Ligesaa stor og tyk Mads Larsen er, saa lille og tynd er Konen; man skulde troe, hun kunde faae Plads nok i Mandens Bestelomme, og dog sige Folk, at hun har ham i Lommen. „Goddag,“ raaber Mads Larsen hen til Peer Jensen, der med sin Kone staaer i Døren for at modtage Gæsterne, og det „Goddag“ kan man da høre en god Fjerdingvei borte, saa høit brøler han; stakkels Trofast, der er sprungen ud af sit Huus for at hilse paa de Kommende, stikker af Rædsel Halen mellem Benene og skjuler sig dybt i Salmen. Neppe er Konen hjulpen ned, før den anden Bogn dreier ind ad Porten.

En gammel Mand, hvis hvide Haar krøller sig under den bredskyggede Hat, og hvis blaae Dine lyse af Godhed og Trofasthed, hilser venligt og hjerteligt paa Bært og Bærtinde. Et Sølvkors pryder hans Bryst; det er Sognefogden. Ved Siden af ham sidder Sønnen, Brudgommen; en ung rask Karl er

han, med bruunt, frollet Haar og et Ansigt saa sundt og kjæft, at man bliver glad ved at see derpaa. Og saa han bærer det hvide Kors; det kjøbte han ved Idsted for sit røde Blod. Det samme Sted har han ogsaa faaet en anden Prydelse — det store Ar, der løber ham midt over Panden, men det er for Diebliffet ikke til at see; Gatten skjuler det, men den skjuler ikke Diets skjælle Ild. Rask springer han ned, medens Spillemandene tude omkaf med Lænkenden, giver sin Bruds Forældre et trofast Haandslag og hjælper sin gamle Fader ned af Bognen. Der er en Mand til paa Bognen, men det er ingen Bondemand. Stille stiger han ned, medens Sognefogden beder Bært og Bærtinde undskyldte, at han har ført den fremmede Herre med sig; han var fra Amerika og boede hos Grevens oppe paa Gaarden, men vilde saa gjerne see et Bryllup paa Landet, hvordan det gaaer til der. — Det er en hoi, smuk Mand paa omtrent 20 Aar. Hans sorte Haar kruser sig om hans Hoved og falder ned mod Skulderen; et tæt Skjæg omgiver hans Mund og bedækker hans Hage; Diet er mørkt og Rinden mager og bruun. Hans Klædning er smuk og fin; man kan see, at det er en Mand, der er vant til at leve blandt rige og fornemme Mennesker. Han kalder sig Hr. de Pjerrini. Baade Peer Jensen og Mo'er Ellen stirre paa den Fremmede og saa igjen paa hinanden; men saa ryster Mo'er paa Hovedet, og da saa den Fremmede halvt paa Engelsk, halvt paa Dansk

taler til dem, og beder dem ikke at blive vrede, fordi han kommer som ubuden Gæst, saa ryster ogsaa vor Fa'er paa Hovedet og skynder sig ærbødigt at sige: „Hjerteligt velkommen være J, Herre! under vort ringe Tag, og dobbelt velkommen, fordi J — ja! nu maa J ikke blive vred, fordi jeg og vor Mo'er ved at see Jer, kom til at tænke paa en simpel Bondedreng — naa! lad det nu være godt! — Velkommen være J da, naar J ville tage tiltakke med hvad Huset for-maaer. —

Nu kommer der atter en Vogn — og der igjen en, og saaledes bliver det ved en Tidlang, til alle Gæsterne ere samlede i Storstuen. Skafferne faae nu travlt med at byde Smørrebrod, Ol og Brændeviin om. Den Fremmede staaer ved det ene Vindue. Snart følger hans Die Husets Bært og Bærtinde; — det er dog underligt, hvor mildt han seer til dem! — snart søger det om i Stuen, som om han savnede Nogen, og see nu, hvor hurtigt han vender sig om og stirrer ud i Gaarden; mon det er den tykke Ane, han seer paa?! — hun er da ikke saa farlig deilig! — Men tykke Ane staaer pludselig stille og gaber med aaben Mund paa den Fremmede; thi hun har seet en Taare liste sig ned ad hans Kind; — „Gud veed, hvad han slæber for“, tænker hun og gaaer videre. — Nu rulle Vognene atter for Døren. Paa den forreste sætte Spillemandene sig op, saa følge Bruden med Faderen og Moderen, saa komme de Dvrige, tilsidst Brudgommen med sin

Fader, den gamle Sognesfoged; hos dem sidder den Fremmede. Koldt er det, men stille, ikke en Bind rører sig; — et deiligt Vinterveir! — Musikken lyder fra den første Bogn, Pidskene smelde i Luften, den varme Aande farer som Røgskyer ud af Hestenes Næseboer. — Raff gaaer det henad Veien. — Der seer Du Kirken; langt borte er den endnu, men nærmere og nærmere kommer den, eller de rullende Bogne til den. Hvid som den blændende Snee staaer den der; men som der er Varme under Sneedækket, saaledes opvarmes ogsaa Hjertet under Kirkens Tag ved de Kjærlighedens Ord, der komme fra den venlige gamle Præsts Læber; ogsaa hans Hoved er bedækket med en Snee af hvidt Haar, men af hans milde Ansigt læser man om Hjertets Varme. — Bielsen er forbi. — Afsted rulle alle Bognene; Hestene dampe, Trompeterne klingre, Folk raabe Hurra og svinge med Huer og Hatte. — See dog den lille hvidhaarede Dreng! hvor han kan løbe paa sine smaae Been; — Haanden svinger han af alle Kræfter, han tænker vist, han har en Hue i den; barbenet er han, og Skjorten stikker et godt Stykke ud af Buxerne som en lille Hale; Hurra raaber han, og hans lille rodmussede Ansigt smiler og glinds af Lyksalighed og Fidt; men Skillingerne regne ogsaa ned til ham fra Bognene; det er ham en Glædesdag! —

Nu er Brudefølget atter i Gildeshuset; det sidder om det store Bord; der er fuldt op af god og kraftig Mad; Ollet og Brændevinen bliver ikke sparet paa;

selv Biin er der nok af; — Skafferne have travlt, og det for Alvor; frem og tilbage løbe de og ere nærved at rende hverandre omfuld; Latter og Munterhed lyder overalt. Til Høibords ved den øverste Ende af Bordet sidder Brudeparret; glad og livlig taler Brudgommen med sin unge Kone. Fa'er og Mo'er ere ogsaa glade, men stille ere de; vi vide jo, at de have en Sorg, der ikke kan glemmes; vor Mo'ers Dine især søge altid hen til den Fremmede, der sidder ved Sognefogdens Side. Ogsaa han er stille. Der spises og drikkes, der tales, og lees, og synges. Degnen, han kan især synge, men det er han jo vant til. Nu begynde Spillemandene. — Hurra, hvor det gaaer lystigt! — Den Fremmede sidder længe og seer paa den gamle Violin, der hænger paa Dorstolpen. Vor Fa'er lægger Mærke dertil. — „Ja det var vor kjære Drengs Violin,“ siger han, „den var hans bedste Selvskab, og spille kunde han — ikke sandt Skolemester?“ — „Gjør os en Glæde, kjære Herre!“ siger saa Brudgommen, „og spil lidt for os“. Violinen bliver tagen ned, den Fremmede griber den og spiller — saa deiligt — saa deiligt, at Alle pludselig tie og lytte til disse ukjendte skønne Toner. Taarerne komme i Dinene; Spillemandenes Trompeter og Violiner synke dem ud af Hænderne — det er Musik. Alle see paa den Fremmede; vor Fa'ers og vor Mo'ers Dine vende sig ikke fra ham. Da standser han. Men atter begynder han; nu spiller han gamle Sange, og Alle synge med;

men saa spiller han en Buggevise; — Alle tie, men Mo'er Ellen styrter hen til den Fremmede og slaaer sine Arme om hans Hals: „Min Esben, min egen kjære Son! det er jo Dig! — mit Hjerte har jo længe kjendt Dig!“ — Hvilken Glæde i Brudehuset! Hvilken Fryd at finde det Dyrebare, man har troet tabt!

Th. Olivarius.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Slagtermester J. C. Hille.

— — — J. Margolinsky.

Slagtermester G. Schneiders Enke.

Hr. Gasværksbetjent N. J. A. Follenberg.

Borger-Vennen.

Syv og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 28.

Løverdagen den 15de Juli 1865.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Troen.

(Indsendt.)

Naar Hjertet svulmer
Af Sorgens Bid,
Jeg Smerten dulmer
Med hellig Id;
Naar Sjælen længes
Af Fængslet frem
— Hvoraf den stænges —
Til rette Hjem; —
Jeg bort den leder
Fra Mulm — fra Mørke,
Imens den beder
Om Haab — om Styrke;

Og naar Du sukker,
 Af Ven forladt,
 Naar Haabet sukker
 Sin Himmel brat;
 — Liig Mattens Laage,
 Saa kjølig mild,
 Din' Dienlaage
 Jeg sukker til; —
 Naar Stormen tuder
 Og har sit Epil;
 Naar Medynks Ruder
 Er' frosne til;
 Jeg er et Anker,
 Som binder fast
 Til Haabets Banker,
 — — Og aldrig brast.
 Hvis mig Du eier,
 Da vær Du fro —
 Thi hvad opveier
 En Christens Tro? —

Hugin og Munin.*)

*) Under dette Mærke er mig tilsendt adskillige Digte; —
 jeg optager af disse nærværende, — men idet jeg aner-
 kjender, at der i den 19 Aariges Phantastie kan udklækkes
 mange smukke Tanker, saa tør jeg dog ikke byde

Nat Phin.

(Efter det Engelske ved Lh. D.)

Baa et lille Lyststed, omgivet af en lille Have, som imidlertid Begge begyndte at blive svært generede af Liverpools voxende Gader; boede en værdig gammel Pebersvend, som Ulverden kjendte under det fortrøelige og nemme Navn: Nat Phin. Hr. Phin beklædte et indbringende Regjeringsembede i selve Staden, og tilbragte daglig sex Timer der i Forretningen; — al sin øvrige Tid kunde han hellige Studeringer og Fornøielser. Han havde fra sine tidligste Aar lagt en særdeles Smag for Dagen for besynderlige og ualmindelige Antiquiteter, med hvilken han forenede en sær Kjærlighed til Naturhistorie. Han tilfredsstillede sin første Videnskab ved, i et lille Bærelse, der stødte op til hans Contoir i Staden, at have opdyngtet en umaadelig Masse af gamle Støvleknegte, Pistoler, o. s. v. der havde tilhørt historiske Personer; — endvidere Porcellain, indianske Guder og en Hob andet saadant Stads,

Borger-Vennens Læsere disse, førend de finde et lidt correctere Udtryk. — Maastee er Firmaet ogsaa af min Mening? — Jeg vil saare nødig være en streng Skolemester og Censur, men lidt Redelighed og Orden i Tankernes Udtryk maa der dog til! — Ikke sandt Hugin og Mumin?

Lh. D.

som man ofte saae ham kjærligt betragte med eet Die, medens det andet vaagede over en lang Række af Skrivere og deres Gjerninger i det tilstødende Bærelse. — Hans anden Tilboielighed, Naturhistorien, sysselsatte ham hjemme, hvor han havde fuldproppet ethvert Bærelse og enhver Krog med Bøger og Gjenstande der stode i nogensombhelst Forbindelse med de forskjellige Grene af hans Yndlingsvidenskab, eller ogsaa med levende Dyr, paa hvem han ødslede den Kjærlighed, som andre Mænd ellers pleie at skjænke Kone og Børn.

En ærværdig Grævlingehund, der havde været hans troe Følgesvend i en tidligere Livsperiode, laa indsvøbt i et af hans Tantes gamle Schawler paa Arnestedet i Dagligstuen, hvor den i Aanden morede sig ved sin gamle Bestjæftigelse at fange Røtter. — To Katte, kun meget lidet yngre, hvilke havde været Phins anden Kjærlighed i Dyreverdenen, laae venstabeligt tætved Hunden, med hvilken de for mange Aar siden vare traadte i den bedste Forstaaelse. — En Papagøie havde sit Buur i eet Hjørne af Bærelset. — Tre Kanariefugle og en Sidsken dinglede i Bure under Loftet. — Binduerne vare fulde af Hylder, paa hvilke vare opstablede en Masse af Blomsterpotter, hvis tætte Blade dannede en Skjærm, der næsten gjorde Bærelset heelt mørkt. — Kamin-gesimsen var prydet med en udsøgt Samling af Conchylier og andre Skaldyrs Frembringelser og en stor Glasflaske var rigeligt forsynet med alle mulige

Prober paa Frembringelser af Steenriget. — I det Bærelse, som i egentlig Forstand kaldtes hans eget, fandtes foruden Boghylder en Masse af forskjellige udstoppede Fugle og Dyr, saavel som en vindtør Alligator, der var for stor til at kunne finde Plads i noget andet Bærelse. — Kort sagt — enhver Stump af Bæg, det Meste af Loftet, og den største Deel af Gulvet var opfyldt af levende eller døde Bæfener. — Der gik gjennem hele Huset en uafsladelig Bjæffen, Syngen, Piben, Mjauen, Fløiten, Skrigen, Hvinen, som ikke lader sig beskrive. — Dyr brølte til Dyr; — og Fugl quiddrede til Fugl. — Her sloges en tam Falk med en Jndlingskattefilling om Krummerne fra Pibens Frokostbord; — hist knyttede Aberne Næve og klare Ansigter af hinanden fra deres forskjellige Skure; — Papagøien, og en Drossel ligeoverfor, laae i politiskt Klammeri; — den ene brølte: „Gud sign vor Konge god;“ — den anden fløitede: „Oh, Du lieber Augustin! Alles ist weg“.

Træde vi nu udenfor Nats Dør, saa finde vi Alt arrangeret paa samme Maade. — En lille Stump Have var i hvert Hjørne i Tidernes Løb bleven fyldt med inden- og udenlandske Planter, saa at den ndgjorde ikkun et eneste smukt Vysthuus. — Ved enhver Bæg, som Solen med Næmelighed kunde berøre, fandtes Frugttræer, der skjulte hver Tomme af Bæggen, — og Hundreder, eller snarere Tusinder af Blomsterpotter vare opstablede paa en stor Blomstertappe, der var opstillet

i Midten af Haven, ligesom man i et overfyldt Bibliothek anbringer en Boghylde midt paa Gulvet. — Saa tæt bepakket end Pladsen monne være, saa havde vor Ven Nat o: Nathaniel, alligevel fundet Rum til at lade anbringe en lille Dam, eller snarere Bøl, i hvilken fandtes nogle Vanddyr og Vandplanter, og hvori en tam Rødgæs, et Slags Maage, der havde det Hverv at paasee, at Regnorme og andet Kryb ikke tog Overhaand, kunde leilighedsviis væde sine stækkede Binger. — En lang Række af Smaahuse i en Baggaard vare overladte et stort Antal Fugle, som Hr. Rhin fandt en stor Fornøielse i at kalde sine Gallina-Stammer, hvilket simpelthen betyder Hønsfamilier, ligesom Villa gallina en smuk Pavillon nede ved Gisselfeld — har sit Navn efter et Hønsheus. Ikke en eneste af disse Hønsstammer havde hjemme i Nathaniels Fødestavn, Britannien, og hans Tante og Huusholderste, Frøken Rhin, bemærkede ofte meget gnavent: at det var nogle underlige Høns, da ikke en eneste af dem nogenfinde lagde Noget, der kunde ligne et christent Uæg; — vi maae formode, at den gode Dame derved vilde betegne et Uæg, som et christent Menneske kunde fortære.

Herskeren i dette nu nøiagtigt beskrevne lille Rige var en af disse Skabninger, der med Tiderne rykke frem til en ældre Alder, uden nogenfinde at have været unge. — Han havde sit hele Liv igjennem havt det samme stadige og stilsfærdige Udseende, som om han aldeles intet Begreb havde om, hvad Kjær-

lighed, en rask Dands eller et smægtende Digt muligen kunde være. Han havde begyndt at gaae med Glonnels Skjorter før sit tredivte Aar, — bar Baryk i sit 35te, — og var neppe fyldt 40, før han fandt det nødvendigt at beskytte sig mod det raae Veirlig ved at iføre sig en bruun Dyffels Overtrøie. — Hans Forældre, der havde været Giere af det lille Landsted før ham, havde seet ham blive over halvgammel, uden at det i fjerneste Maade var falden dem ind, at det skulde falde Nathaniel ind, at han nogensinde kunde fatte en Tilboielighed, der laa udenfor Husets og Familiens lille Kreds, og at han saaledes muligen skulde faae ifinde at etablere en selvstændig Huusholdning. — Forældrene stode ikke ene med denne Anskuelse; thi intet Menneske af hans Bekjendtskab, hverken ungt eller gammelt, — mandligt eller qvindeligt — tænkte nogensinde paa, at Nat var en Fyr, der skiftede sig til at træde op som Elsker. — Han syntes at have oversprunget et Par af de be- kjendte 7 Tidsaldre, der, efter Sigende, characterisere Mandens Liv, og var længe, længe førend han naaede de 70, „den magre, sliffede og betøfledede Pantalon“. — Derisom Nogen havde til samme Tid kunnet tænke paa Nat Phin og en Vgteskabsforbindelse, saa maatte dette være skeet igjennem en ganske besynderlig Tankegang. — Ingen- sine havde nogen ung beregnende Dame, naar hun friserede sig til et Selskab, eller tog Natkappen paa, naar hun kom hjem fra det, skjænket stakkels Nat

en eneste Tanke. — Heller ikke havde den alleromfjergfuldste Moder for en Redefuld af giftefærdige Døttre tænkt paa Nathaniel, som Frier til et af Pigebornene. Nei — ham fattedes dette Verdensmandsudseende, som man altid kan opdage hos en Mand, der gaaer i Giftetanker. Det var høist sandsynligt, at han lidt efter lidt vilde forstenes, eller tørres hen, og saaledes, naar hans Time kom, blive et smukt Exemplar blandt de mange forgjemte Sager, paa hvilken han nu forødede al sin Kjærlighed.

(Fortsættes.)

Ib. Olivarius.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

- Hr. Fuldmægtig H. C. Hager.
- Smedkermester H. H. Hildebrandt.
- Meelhandler G. A. G. Hildebrandt.
- Politibetjent B. D. Harreschau.
- Cand. pharm. Redacteur J. Hoffmeyer.
- Kunstdreier M. P. H. Haastrup.

Borger-Vennen.

Syv og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 29.

Løverdagen den 22de Juli 1865.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Nat Phin.

(Efter det Engellske ved Th. D.)

(Fortsat.)

Dog, der er ingen Ende paa Modsigelserne i den menneskelige Character: Nat, trods al sin Tørhed og sit haarde Ydre, samt optagen, som han syntes at være, af sine Studier, besad et kjærligt og godt Hjerte og fandt meget Behag — ogsaa i Omgang med Mennesker. Han holdt i Særdeleshed af Damebesøg, og førte disse med gammeldags ridderlig Aanstand og behørig Formaliteter om blandt sine Herligheder; — og naar hans Tante stundom samlede nogle af disse, Skabningens Prydelser, saa viste Nathaniel sig fra den meest glimrende Side.

Han converserede om æstetiske Sager, Theatret, Tegne-
mapper, Albummer, o. s. v. — og skjøndt han visse-
ligen var langt ude over Hanebeensalderen, saa
besørgede han dog med Elskværdighed og Udretthed en
gammel Vapses Functioner. — Ved saadanne Leilig-
heder herskede der i Reglen en høi Grad af Uystighed,
og det saameget desmere, som de unge Damer og Nat
gjensidigen optraadte fuldstændigt uskyldige, og, idet-
mindste tilsyneladende, ikke havde den ringeste onde
Hensigt mod hverandre. — Naar han til Gjengjæld
besøgte disse Gjæster i deres Hjem, saa blev han der
ikke modtagen som en blot Bekjendter, men snarere
som en god gammel Onkel. De unge Piger med
det lette Hjerte fortalte ham da gjerne deres smaae
Kjærlighedshemmeligheder, og forlangte hans private
Mening om denne eller hiin unge Herre; — saa
maatte han ogsaa tradske afsted med dem til alle
Slags Udstillinger, eller hvorsomhelst, der var Noget
at see, og fik Lov til at forsyne dem med fint Skriv-
papiir og Bisitkort. — I Selskab med en jævnaldrende,
eller dog mindre aparte Herre, vilde disse Smaapiger
have været ganske anderledes tauske og tilbageholdne;
men i Dmgang med den honnette, skikkelige Nat, som
de ikke formodede havde en Haand at tilbyde Nogen,
vare de fuldstændigt i deres Gs — (hvis „ease“ og
„aise“ tillade denne Oversættelse).

Tilfaldt — utroligt som det maa synes — saa,
ja saa — giftede Nathaniel sig dog alligevel.
— — — En excentrisk ung Dame kom en Aften med

nogle af Nats tidligere Damebekjendtskaber for at besee hans Have, og da man havde fortalt hende, at han var velhavende og godmodig, men formodentlig aldrig vilde træde ud af Pebersvendestanden, saa indgif hun et Bæddemaal om, at hun skulde faae den skikkelige Nathaniel til at knæle for sig. — Hvorledes hun fuldførte dette fast utrolige Kunststykke, staaer ikke i vor Beretning; — men, vist er det, at inden 2 Maaneders Forløb var hun — Fru Phin. — Det var Sommertid, da denne lykkelige Begivenhed fandt Sted, og Nat var saa overvældet af den nye Følelse, der fyldte hans Bryst, at han beqvemmede sig til at møde i nye Nanfins Buger og med et nyt sort Silketørklæde om Halsen, og det var i Sandhed mærkværdigt at see, hvilken Forandring disse to Brydelser frembragte i vor værdige Bens Ydre.

Dagen efter Brylluppet overlod han til sin Tante at indvie den unge Kone i Etablisementets temmeligt sammensiltrede Enkeltheder, og forlod Huset for paa sædvanlig Viis at varetage sine Embedsforretninger. Det var aldrig faldet ham ind, at hans Frue kunde have isinde at omdanne, forandre eller feie Noget ud af det saa vel ordnede Menagerihuus, og heller ikke var der veglet et eneste Ord mellem dem om denne Sag. — Med Føie kan man derfor dele hans Forbauselse, da han ved sin Hjemkomst Kl. 4 fandt Dagligstuen klaret fra alle de Yndlingsdyr og Curiositeter, hvormed den tidligere havde været fuldpacket. — — Grævlingehunden laa giæspende i Kjælderens, isærd

med at døe af Kulde; — Uberne vare slupne ud i Haven, hvor de havde ødelagt et Halvhundrede af de deiligste Frugttræer, — og hele Bærelset frembød dette sørgelige og uhyggelige Udseende, som et Bærelse altid frembyder, naar mere end Halvparten af de sædvanlige Meubler flyttes bort. — — Staffels Nat stod fortabt og maaløs, — og da han omsider fik sin Stemmes Brug igjen, foer han løs paa sin ærværdige Tante, hvem han med stor Hestighed beskyldte for at være Skyld i denne Ulykke.

Fru Bhin bragte ham imidlertid snart til Raison, idet hun indrømmede, at hun selv var Ophavs-konen til den hele Omdannelse, og hun forsvarede som en Mand det hele Arrangement, hun havde truffet.

„Hvad for Noget,“ sagde hun, „er jeg kommen her for at boe som en fattig Huusmandskone i et Skuur fuldt af alle Slags Dyr og Fugle?! — I Sandhed, Noahs Ark var ikke saa gal som denne Anstalt! — Nei, min Herre! naar De vil have en Kone, saa maae De ogsaa indrømme hende at styre sit eget Huus; — Egtemænd skulle aldrig blande sig i Huusholdnings-sager“. — Nat gav efter i Diebliffet, men tilbragte den hele Eftermiddag og Aften, deels med, fra nyt af, at ordne sit Skramleri, — deels med at trøste Grævlinge-hunden, der var fonærmet i sit Underste, — og deels med at smaasnakke med sin Frue om den store Behagelighed ved dog at have nogle Smaafugle i Ens Dagligstue.

Han forlod Huset den følgende Morgen som sæd-

vanligt, og tilshyneladende forsonet med Sagernes nærværende Stilling; — men hvo kan fatte hans ubehagelige Overraskelse, da han ved sin Hjemkomst fandt sin deilige Caprifolium, der havde tildækket Bægge og Binduer, hugget af indtil Roden, og endvidere, at omtrent et Væksfuld af Urtepotter og Conchylier vare kastede ud i den lille Vandpyt mellem alle hans fjære Vanddyr og Vandplanter. Om denne sørgelige Begivenhed fik han strax ved sin Hjemkomst et lille Bink fra sin gamle Gartner, hvis ærlige Hjerte var bristefærdigt, da han bragte sin Herre den sørgelige Efterretning, der næsten atter berøvede den stikkelige Nat Mælet.

„Madam“, udbrod han omsider, „De har ødelagt en af de skjønneste Caprifolier i hele Landet, og tilintetgjort mindst femten hidtil ubekjendte Urter af Vanddyr, og nogle af de skjønneste Vandplanter, man nogenstunde har seet samlet. — O Himlens Ravn! hvad skal dette betyde? — og hvor skal det ende“?!

„Ja, det maa jeg sige Dem“, svarede Fruen, „jeg syntes, at Værelset var utilbørligt mørkt, og meente, at der kunde hjælpes derpaa, naar nogle af Grenene for Binduerne bleve buggede bort; — og hvad Vandpytten angaaer, saa maa jeg endvidere tillade mig at sige Dem, at den er fuld af de væmmeligste Skabninger, der findes i hele Verden, og at det er min faste Beslutning at lade den aldeles opfylde.“

„Væmmelige Skabninger!“ udbrod den vrede Huusbond, — „væmmelige Skabninger?! — og

jeg maa sige Dem, Frue! at de bleve beundrede af alle Studerende, der gave sig af med Bandeddyrenes Naturhistorie, og at de bleve anseete for en Samling, hvortil der ikke fandtes Mage. Jeg har forlængst havt ifinde at sende Tegninger af dem til Lamarck, som, efter hvad man siger, aldeles ikke kjender de fleste af disse Arter.“ —

Ulykken var nu imidlertid engang skeet, og der var intet Andet for Hr. Pbin at gjøre, end at gribe til forhindrende Forholdsregler for om muligen at forebygge Uheld af samme Slags. — Han tilbragte den hele Aften med at holde Forelæsninger for sin Kone om det Behagelige i at studere Naturhistorien, — og ved at lægge hende paa Hjertet: at hans Belvære beroede for en stor Deel paa Bevarelsen af de kjære Gjenstande, der hidtil havde udgjort hans Husets Prydelser. — Hun sagde venligt „Ja og Amen“ til det Meste, af hvad han fremførte; men den No, til hvilken hun saaledes fik ham dysset, var kun Begyndelsen til nye Forræderier.

Da han ved Middagstid kom hjem den næste Dag, faldt hans Die allerede paa Dørtærskelen paa en uhyre Bunke af kosteligt Skramleri, som hidtil havde været opbevaret i hans eget Sovestue, men som han nu ikke udelukkende kunde falde sit eget. — Atter stod han der som lynslagen, gjorde i sin retfærdige Brede et hidsig Spørgsmaal, — og fik til Gjengjæld det mugne Svar: „Hvad for Noget — skal en Kone i Huset nu ikke længere sørge for An-

ordningen i sit eget Sovekammer? — For at forsøge Nats dybe Sorg saae han sine uvurdeerlige Skatte fra den levende Verden, som det havde kostet saamange Aar at samle, erstattede af en Hoben Damarbejder, — Båndfarvemalerier, Canvasbroderier og lignende Billeder, — der desforuden fattedes ethvert Spor af Smag, Kunstfærdighed, Nytte, eller nogen anden værdifuld Egenkab.

Nathaniel begyndte nu at komme under Veir med, at han muligen havde begaaet en Feiltagelse, da han gif hen og giftede sig, — og at muligen hans lykkelige Livsdage vare forsvundne. — Det var aldeles forgjæves, at han bønfaaldt sin ærværdige Tante at vaage over Orden i Huset i hans Fraværelse. — Den gamle Dame, der ikke var overdrevent vel fornøiet med dette Giftermaal, — og som heller ikke stod paa den allervænligste Fod med den nye Frue, erklærede ligesvem: at hun maatte ansee sig for aldeles ude af Stand til nogen virksom Indskriden.

Dag efter Dag kom Staklen hjem for at være Bidne til nye Forandringer og nye Udelæggelses-scener: Snart var det et Glassskab, der var sønderslaaet og med sit Indhold kastet ind i Pulterkammeret; — saa var en Indlingsfugl sat paa fri Fod, eller en kostelig Plante rykket op med Rod; — et nysfeligt Marsviin med hele sin unge Familie blev kastet paa Døren og kunde nu, som en anden med Børn velsignet Armodsmænd, forsøge sin Lykke ved at tigge sig frem paa Vandveien; — et velstakt Dovendyr (Ay)

maatte gjøre en Prøve paa, hvorvidt det kunde drive det i Hurtighed, for at undgaae at blive qvalt af Røgen af noget antændt vaadt Straa, som Fruen blot for Spøgs Skyld havde puttet under dets Jernbuur; — Fuchsiaer og andre høist sjeldne Blomster bleve afbrækkede for at lave Bouquetter; — Burene, i hvilke de sjeldne Hønseracer residerede, fandtes stundom af forsætlig Banvare aabne, og disse utrættelige Hakkere og Skrabere ødelagde ved en eneste Udflugt i Haven ikke sjelden en Udsæd, der var uvurdeerlig i Nats Dine.

(Sluttes.)

Th. Olivarius.

Borger-Vennen.

Syv og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 30.

Løverdagen den 29de Juli 1865.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Nat Phin.

(Efter det Engelske ved Th. D.)

(Sluttet.)

Der var ikke gaaet eet Aar, førend der var bevirket en saadan Forandring i Hr. Nathaniel Phins egen Person og Klædedragt, — hans Huus og Have, at ingen Moders Sjæl, der havde kjendt ham og dem i tidligere Dage, nu vilde have gjenkjendt dem. — Huset var et spoleret Vegetoi; — Haven et Bildnis; — Manden selv et udslidt, menneskeligt Væsen, ikke mere passende for denne Verden — lignende et visnet, skjælvende Blad, der i en Novemberstorm endnu holdt sig fast paa Træet.

Dog — Tiderne skifte — og tilsidst slog

ogsaa den Time for vor Nathaniel, der skulde bringe ham Trøst og Bederlag for hans lidte Kummer. — Da en skøn Morgen en yndig lille Datter blev lagt i hans Arme, saa vaagnede han igjen til Livet, idet hidtil ukjendte Følelser opvarmede hans ærlige, kjærlige Hjerte, og disse Følelser optog ham snart i den Grad, at han begyndte at tabe al Sands for de Faae af hans Curiositeter, som han havde faaet Lov til at beholde. — Han glemte at have Tilsyn med Levningerne af sin ødelagte Have; — med egen Haand flyttede han nogle Kasser med tørrede Myg og andre Insecter op paa Loftet for at skaffe Plads til en Bugge, — og blev, kort sagt, i meget kort Tid en ganske anden Mand.

Senere Forøgelse af Familien, som med passende Mellemrum fandt Sted, fuldstændiggjorde og befæstede denne totale Forandring hos vor Ben. — Han gjorde den Opdagelse, at de Pariteter, som han tidligere havde skjænket saamegen Kjærlighed, ifkun vare kummerlige Stedsfortrædere for de dyrebare Skatte, der nu vare skjænkede ham, og som det nu var ham saa kjært at dægge for; — han begyndte at foragte alt sit tidligere kjære Skramleri.

Han belligede nu kun en lille Deel af sin Have til sjeldne Blomster; det Dvorige af den blev anvendt til at opelske nyttige Grøntsager; — hans sjeldne, udenlandske Hønsfamilier maatte gjøre Plads for ærlige ægte engelske Høns, hvis Æg i Reglen vare spiselige; — hans Kone fik uden Modsigelse

Lov til at gjøre saadanne Forandringer i Huset, at dette med Tiden fra et Menageri og Museum blev omdannet til et hyggeligt Familiehjem; — ja — endogsaa i Fatters egen Person bevirkede den samme magiske Haand en saadan Forandring, at ærlige Nat syntes at være bleven forandret fra Noget, der lignede et vordende Mumie, til en middelaldrende Ugtemand med et venligt og værdigt Dre.

Enden paa Legen blev, at Nathaniel blev en solid, glad og lykkelig Familiefader, som vi ofte have seet følge sin Kone smukt til Kirke, eller om Aftenen spadserere med sine „Drenge.“ — Han levede lykkelig i mange Aar, og da vi sidst talte med ham, saa indrømmede han oprigtigt: at al den Tid, han havde tilbragt som Pebersvend og med at samle Curiositeter, maatte han ansee for spildt, og at han først nu havde begyndt at nyde Livet og var rigtig lykkelig.

NoGLE temmeligt forældede Smaa- fortællinger.

Indledning.

Idet jeg som Skyld for Resten af nærværende Nummer tillader mig at benytte efterstaaende Anekdoter, saa skal jeg kun, som den bekjendte Don Pedro, der

fortæller sin Historie for 20de Gang*), og bliver kaldet til Orden af sine Tilhørere, aldeles sluttende mig til denne nævnte Talers Ord, tillade mig at sige: Hvad nu! — Have I ikke hørt Historien før, saa er den ved Sct. Sebastian god; — og have I hørt den før, da have I besynderligt godt af at høre den engang endnu, ved Sct. Sebastian! — Stille! — —

Fabius Maximus.

Fabius udmærkede sig i de puniske Krige (Krigene imellem Rom og Karthago). Den store karthaginienfiske General Hannibal havde ved Krigskunst og Lykke erobret næsten hele Italien og altid overvundet Romerne i aabent Slag. Da valgte disse den gamle findige Fabius til Feltherre og stillede ham imod den unge og fyrige Hannibal. Fabius gik i Begyndelsen langsomt frem, hvorfor Romerne spotviis kaldte ham Kølren, og delte Hæren imellem ham og den unge forvovne Feltherre Minucius. Fabius stillede sine Tropper i de høiere Bjergegne, Minucius førte sine frem og angreb Hannibal. Men i Slaget blev Minucius saaledes medtagen, at han syntes ikke at ville beholde en eneste Mand tilbage. Da ilede den findige Fabius ham tilhjælp, hvorpaa Hannibal traf sig tilbage med de Ord: „Saa brast da endelig hiin Sky, der saa længe har svævet over Bjergtoppene.“

*) „Det var en Søndag som idag for 20 Aar siden;“ —
„Stille!“ —

Men Minucius, rørt over Fabius's Udelmodighed, tiltraabte sine Soldater: „Kommer! lader os gaae til ham og hans Mænd og hilse ham som Fader og dem som Befriere.“ Og de gik til Fabius og gave sig atter alle under hans Befaling.

Den medlidende Soldat.

En macedonisk Soldat traf engang et Muulæsel, som skulde bære nogle Sække Penge, der tilhørte Alexander den Store. Da Dyret var nærved at synke sammen under Byrden, tog Soldaten saa meget, som han kunde bære, paa Ryggen og slæbte det lige til Kongens Telt. Alexander, som ubemærket havde seet derpaa, traadte nu frem og sagde: „Fat Mod, min brave Mand! Da Du har baaret disse Sække saalangt for at lette Dit Dyr, saa bær dem endnu et lille Stykke hen til Dit eget Telt, Du fortjener at eie dem.“

Keiserens Ord.

Den franske Keiser Napoleon den Første mønstrede engang et Regiment foran sit Palads. Medens han stod og uddeelte Befalinger, slap han Toilen paa sin Ridehest, og denne benyttede strax Leiligheden til at løbe bort fra sin mægtige Herre. Een af Soldaterne, en rask, behændig Karl, sprang frem, ilede øieblikkelig efter Hesten, greb den i Toilen og bragte den tilbage til Keiseren, som tog imod den med de Ord: „Jeg takker, Capitain!“ — „Med hvilket Regiment, naadige

Herre?" spurgte Soldaten. — „Bed min Garde," svarede Keiseren, idet han satte Hesten i Galop og ilede afsted. — Soldaten havde sin Herres Ord og forlod sig derpaa; han lagde sit Gevær paa Jorden og begav sig hen til Generalstaben. — „Hvad vil denne Karl her?" spurgte een af Generalerne. — „Denne Karl," svarede Soldaten med et Udtryk af Selvfølelse, „er Gardecapitain." — „Du!?" hed det derpaa. — „Ja, thi han har sagt det," vedblev Soldaten, idet han pegede paa Keiseren. — „Ak, min Herre, sagde Generalen med Agtelse, „jeg beder om Forladelse; det har jeg ikke vidst." Soldaten saae naturligtviis heller ikke ud som en Capitain, thi han havde hverken dennes Epauletter (Skuldersnore) eller Kaarde; men Keiserens Ord, som han forlod sig paa, havde Mere at betyde end en Uniform.

Rudolph af Habsburg.

Grev Rudolph af Habsburg var engang paa Jagt. I Skoven mødte han en Præst, som skulde til en Døende, der vilde nyde Altterens Sacrament. Præsten skulde over en Bæk. Vandet havde imidlertid bortskyllet Broen, og Præsten vilde vade igjennem Bækken. Da steg Rudolph af Hesten og satte Herrens Tjener paa den. Da denne næste Dag vilde tilbagelevere Hesten, sagde Rudolph: „Det forbyde Gud, at jeg skulde bruge en Hest i verdsligt Diemed, som er bleven brugt til saa hellig Tjeneste! Behold den til lignende

Tjeneste!“ Den nævnte Rudolph blev i Aaret 1273 valgt til tydsk Keiser.

Carl den Tolvte.

Carl den Tolvte, fortæller man, havde i Druffen-
 skab engang tilfidesat den Urbødighed, han skyldte sin
 Moder, som tog sig det saa nær, at hun Dagen efter
 ikke lod sig see ved Hoffet. Kongen spurgte om Aar-
 sagen, og man fortalte ham den. Han skjænkede der-
 paa et Glas fuldt af Biin og gik ind til Dronningen.
 „Jeg har hørt,“ sagde han, „at jeg igaar har forseet
 mig imod Dem, og jeg kommer for at bede Dem om
 Forladelse derfor; for at det ikke oftere skal skee, drikker
 jeg dette Glas paa Deres Sundhed; det skal blive
 det sidste Glas, jeg drikker i mit Liv.“ Og han holdt
 sit Lofte.

„Den, der hersker over sit Sind, er bedre end
 den, der indtager en Stad.“ Sal. Ordsp. 16. 32.

Et uventet Svar.

En meldte sig ved en Audients hos General
 Lafayette og bad om en Ansættelse. „Jeg maa gjøre
 opmærksom paa,“ sagde han, „at jeg er en Adelsmand.“
 „Min Herre,“ svarede Lafayette, „det vil ikke kunne
 være dem til Hinder.“

Et frimodigt Svar.

Georg II, Konge af Storbritannien, besøgte engang sine tyske Lande og spurgte ved denne Leilighed Præsidenten for Overappellationsretten i Celle ved offentligt Taffel: „Hvorledes kan det være, Herr. Præsident, at jeg næsten taber alle mine Processer ved Overappellationsretten?“ Præsidenten svarede: „Deres Majestæt har sædvanligt Uret.“

Th. Olivarius.

Correspondance: S. T. A. M. S. — „Eneboeren“ kan være et meget smukt lille Digt; men da jeg, saaledes, som det er bogstaveret, ikke drister mig til at optage det, saa vil De nok have mig undskyldt; — jeg maatte i modsat Fald heelt omskrive det, og det vil De vel hverken tillade, eller forlange. Th. O.

Borger-Vennen.

Syv og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 31.

Løverdagen den 5te August 1865.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schultz.

Uncas.

Ingen maae nu troe, at jeg, efter denne Overtskrift at domme, vil levere et historiskt Supplement, eller yderligere Oplysninger om en af Heltene i „James Fenimore Coopers“ interessante, nordamerikanske Romaner, der i Aaret 1831 for første Gang bleve omplantede paa dansk Grund.

Mange have maaskee læst disse Fortællinger, der i smukke Oversættelser ere givne i vore Hænder, og mangt et Die er maaskee blevet vaadt over den indianste Hovdings Skjæbne — (jeg har i sin Tid grædt min Tour over ham, for jeg har ikke langt til Vands); — men, tag dog ikke Lømmetørklædet frem endnu! — min lille Skildring angaaer ikke min gamle Ven,

den romantiske Uncas, — — jeg erindrer maaskee feilt, naar jeg antager ham for „den sidste Mohicaner“; men skulde jeg være i Bildfarelse, saa skal jeg nok faae Oplysning hos en god gammel Ben, der vistnok kjender de indianske Stammers Navne og Skjæbner bedre end de fleste, — kjøndt, det jo for Sagens Skyld er temmeligt ligegyldigt, da jeg ikke har isinde at fortælle om den indianske Uncas, men om en dansk Uncas.

De har formodentligt nok, mine Damer! mine Herrer! forlangt lagt Mærke til, at hvad jeg savner i Dybde, — og jeg mangler overmaade meget i den Retning — det erstatter jeg rigeligt ved Længde og Bredde; men skulde det, jeg skriver, blive for langt og for bredt, saa sende blot Gen mig et venligt „Stop“! — og jeg skal snøre min Pose sammen med en sømmelig Undskyldning for min Bidtsvævenhed. — Og saa var det om den danske Uncas.

Denne er hverken mere eller mindre end en Hund af dette Navn, og naar jeg tillader mig at byde Læserne en Beskrivelse af hans Liv, Levnet, Bedrifter og Skjæbne, saa er det — forsaavidt som jeg ikke kan gjøre denne Beskrivelse interessant — dog muligt, at jeg kan gjøre den belærende som et Bidrag til Hundens Naturhistorie, dens Opdragelse, dens Fordærvelse og hvad videre, der under Beskrivelsens Affattelse vil tilbyde sig. — —

Maa dette saa maaskee være nok som Indledning?

Uncas er født? — (Ja, kan jeg ikke give det bestemte Datum, saa er det saamæn min Kones Skyld, der bevirkede, at han kom i Huset, hvor vi i lang Tid feirede hans Fødselsdag, eller maaskee Modtagelsedag); men det er vel heller ikke saa stærkt magtpaaliggende. — — Hans Moder, som tjente som Lænkehund paa Nørrebrogade Nr. 7, hørte til de berømte Toldbodhunde, der ikke alene heelt slugte døde Tolbodrotter, men som i sin Tid erhvervede sig en begrændset Agtelse, ved halvt at opæde en levende Tjenestepige, der vovede sig ind over det Territorium, som de ifølge Tjenestepligt skulde beskjarne. — Hun 3: Uncas's Moder og ikke den ulykkelige Tjenestepige — var en ilter Dame, det veed jeg af Erfaring, for jeg boede et Par Aar i Sønnens Fødestavn, og det kostede mange Kjødbeen og andre Levninger for at komme paa en nogenlunde forstaaelig Fod med hende.

Hver født Skabning kan med Bished nævne sin Moder; men det Samme gjælder ikke altid med Fatter, især naar Taler er om Hunde, som Enhver, der kjender det Mindste til Hundemastepiet i det hundebelemrede Kjøbenhavn, — der fandtes i Aaret 1864 — 2,750 numererede, foruden Bagabonder — — vil indromme, — og jeg kan selvsølgelig ikke constatere noget Bestemt i denne Henseende, men kan kun tillade mig den Bemærkning, at — dersom det er

sandt: „at Ublet ikke falder langt fra Stammen“, — saa maa Fatter have været en respectabel Personlighed, baade med Hensyn til fysisk Styrke og Intelligents; thi vor Uncas var i høieste Maade udrustet med disse Egenskaber.

De første 10—12 Dage af sit Barndomsliv tilbragte Uncas i sin Moders Hundehuus, tilligemed 4 andre Sodskende, af hvilke, saavidt jeg veed, tvende omkom ved Band, da der ikke kunde skaffes dem nogen anden comfortabel Anbringelse, og jeg skal i de faae følgende Blade ikke beskæftige mig med den øvrige Families Skjæbne, men ene og alene beskæftige mig med Uncas.

Jeg holder af alle mulige Ting i Guds skjonne Verden, baade levende og livløse, og følgelig holder jeg ogsaa af Hunde. Naar jeg ikke for mange Tider siden havde tillagt mig et saadant Creatur, saa var det ikke af Mangel paa Kjærlighed til disse troe Menneskevenner, eller fordi jeg frygtede Udgifterne til Føden og de aarlige Polititegn; — nei, det var kun fordi en saadan Skabning for en eenlig Mand og Timeløber, som jeg dengang var, kan være en stor Gene. — Mine Livsforhold havde ved den Tid, da Uncas blev født, forandret sig en Deel; — jeg havde faaet mig et selvstændigt Huus og Hjem, og derhos en Kone, der foruden at holde af mig, ogsaa holdt af andre Hunde. — Vi boede dengang paa et meget eensomt, isoleret Sted paa de Blaagaardsjorder, der nu indtages af hele, prægtige Gaderækker, men hvor

der dengang kun fandtes meget faae Smaasteder ved de, meest af Ladegaardslemmer og andre Bagabonder befærdede Stræder og Markveie. — Min Kones Dnske og denne Omstændighed vare egentlig Grunden til, at jeg tilbød mig at redde Hvalpen fra Banddøden og optage ham i Familien; thi slægtede han blot sin Moder paa, saa følte jeg mig overtydet om, at han, foruden at være Vegetoi som lille, vilde voxe op til en trofast Svend, som stor; — naturligviis, under Forudsætning af den omhyggelige, forstandige Opdragelse, der idelig i vort pædagogiske Huus svævede os for Die.

Saaledes skeete det da, at vor lille Tjenestepige en Dag fra vor tidligere Bopæl kom hjem med en Klump Sort i sit Forklæde; — Klumpen var Uncas; thi saaledes blev han samme Dags Aften kaldet efter min Kones Dnske, medens han liggende paa en dyb Tallerken blev tracteret med et Glas Punsch over Hovedet. — Jeg maatte uvilkaarligt tænke paa Till Ugelspegels Historie og Daab, og Tankerne gif saamæn i den rigtige Retning; thi han bedrev virkelig mangehaande Uglspilstreger. — Jeg vilde nu blot ønske, at jeg nogenlunde værdigt kunde beskrive det elskværdige Uhyre. — Tænk Dem en lille kulsort, blødhæret Krabat med lange, silkebløde Drelapper, en velformet Snude, og et Par brune Dine, af hvilke — uagtet hans spæde Alder — baade Kløgt og Gavtyvestreger lyfte frem. Føi dertil en Hale, der næstefter hans smukke Hoved, i Tidernes Løb blev en

sand Brydelse — og et Skind, der var saa stort til at voge i, at — naar man i Barndomsdagene undertiden tog og rustede ham i det — hvad stundom skeete for adskillige barnlige Uopdragenheder — saa var det, som om hele Hvalpen blev borte i et eller andet Hjørne af Beltsen; — og slutteligen 4 Poter — han havde dog med alle sine Fuldkommenheder ikke flere end 4 — der syntes at være bestemte for en Bjørn, saa kan De maaskee danne Dem et Billede af Dyret. — At see denne lille Fyr, der trods de store Fodder, han levede paa, i sin tidligste Alder slingre afsted over Gulvet, naar han vovede sig bort fra Bæggen, og efter adskillige Anstrængelser omsider falde paa Snabelen ned i sit Mælkefad — han blev ikke flasket op — var et høist comiskt Syn. Nu kan De da nok tænke Dem Hans Herlighed paa det Stadium, da Undersaatterne ikke tilberlig kunde støtte Overhuset!?

Uncas, født af en glubst Vænkehund, var naturligvis bestemt til Vænkehund; — ja, han blev saamæn en deilig Vænkehund, for han bar aldrig nogen Vænke! — Gud bevares! det feiler ikke, at der strax blev gjort de fornødne Anstalter for at danne ham til sin Fremtidsbestemmelse; — i et blodt Halsbaand blev han de allerførste Aftener tvoret med et Seilgarn til et Bordbeen; men da Halsen maaskee var tykkere end hele Kroppen, eller han maaskee paa Grund af sit store Skind kunde forlægge hele Kroppen andetsteds hen i det, saa havde ung Uncas hver Nat smøget

hele Historien af sig og befandt sig den paafølgende Morgen med sine Productioner paa alle mulige Steder, hvor han ikke skulde have været, og saa blev disse Forsøg opgivne, til han blev større og forstandigere, og skulde tiltræde sin Tjeneste i Gaarden, hvilket naturligviis aldrig skeete, og hvilket jeg lige fra hans første Indtræden i Huset havde forudseet, aldrig vilde skee, skjøndt hans voksende Dimensioner og naturlige Tilbøieligheder forhindrede, at han blev en væmmelig Skjodehund.

Han savnede ikke Opdragere og Læremestre — jeg mener, at vi vare ialt 5 — og saa er det jo tydeligt, at det maatte gaae ligesaa godt, som naar en Bedstemoder med et Par gamle Tanter og et Par forfløine Dnkler i Forening, om end ikke i Enighed, skulde bringe en Laban ind paa den rette Bei. Det Bidrag, jeg ydede til hans Oplærelse var, foruden et tilfældigt, lille, — omt Spark, naar han gjorde sig skyldig i altfor haandgribelige Unoder — at lære ham at kjende Raart, ved hvilken Leilighed, der jo ogsaa af og til vankede et lille Dnck i det tykke Hoved; men — det var ingen slemme Dnck. — Tingen var den, at da det var henimod Bintertiden, da Uncas flyttede ind, saa deeltog han i den Underviisning, som jeg i enkelte Aftentimer efter Theetid gav min Kone og et Par unge Pensionnairer i det ædle O'hombrespil. — Uncas var ved den Tid ikke større, end at han kunde sidde indenfor min Vest og stikke Hovedet ud gennem Sammes Aabning

og more sig paa bedste Maade ved at see paa Kortene. Hver Gang jeg fik Spadille paa Haanden, viste jeg ham den, gav ham en lille En paa Hovedet, som han besvarede med et „Bov“, og det varede ikke længe, førend jeg kunde vise han alle 9 Kort, imedens han bevarede Tausgheden, indtil han muligens opdagede Spader-Gs, som han da tilsidst, uden noget Dunk, hilste med sit „Bov“, og derved stundom røbede min Velstand for mine Medspillere. Naar Slubberten faldt isovn, som jo ikke sjeldent fandt Sted, saa knappede jeg blot Besten op, og saa saavat han ned paa Gulvet og forsoiede sig til sit Tæppe.

(Fortsættes.)

Th. Olivarius.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Metaldreier J. E. Gall.

— Slagtermester G. C. Hille.

Johanne Wilhelmine Haase, Datter af Bogbinder-
mester Haase.

Borger-Vennen.

Syv og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 32.

Løverdagen den 12te August 1865.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Uncas.

(Fortsat.)

At han, da han begyndte at faae nogen Stivelse i Lemmerne ved de unge Menneskers velvillige Assistance lærte at sidde, ligge død, springe over en Stol og deslige andre almindelige Hundekunster, er maaskee overflodigt at bemærke; men som et Exempel paa hans medfødt aandelige Anlæg og hans Snildhed i at opfatte Situationen, skal jeg dog tillade mig at anføre: at han, naar han havde fortjent en Luvsing, som jo oftere indtraf, og der blot sagdes: Sy, Uncas! — saa reiste Bamsen sig i siddende Stilling med et bedende Blik i sine trofaste Dine og Potebevægelses, som maatte afvæbne enhver straffende fungerende

Mentor. — Vi bleve iøvrigt Alle snart vænte fra med at slaae ham, da han, ligesom han blev ældre, og hans Synaaletænder afløstes af ordentlige Bide- og Hugtænder, gav utvetydigt at forstaae, at han ikke godvillig ønskede at modtage Prygl; — naar man derimod tog ham med det Gode, som af ovennævnte Anskuelse fra hans Side omsider blev den eneste Opdragelsesvei, saa kunde man i Reglen faae ham til alle mulige — ja fast umulige Ting. Jeg blev saaledes betydeligt overrasket ved en Festsforestilling en Aften, hvor han paa Commandoordet: „Uncas, læg sig ned!“ — oieblikkelig fastede sig paa Bugen; — „Uncas, Poterne frem!“ — oieblikkelig skjød sine mægtige Forlabber hen ad Gulvet; — „Uncas, Snuden ned!“ — oieblikkelig, rigtignok med et Suk, placerede sit store Hoved henad Gulvet mellem begge Poterne. — Nu blev der lagt et Stykke hvidt Sukker paa hver Pote og et Ditto paa hans brede Snude. Bæstet snøstede lidt, og skelede til hver Pote, men rørte sig ikke, førend det atter lod: „Uncas maa ta'et!“ for saa forsvandt alle 3 Stykker i et Nu. — Senere behøvedes der ikke denne Exercits paa Tælling; naar blot man spurgte ham: „Bil Uncas ha'e Sukker?“ saa placerede han sig strax i den beskrevne Stilling og ventede i den Grad taalmodig paa Tilladelse til at tage sin Belønning, at vi mangengang have seet ham falde isøvn, uden at nogen Sukkerstump faldt fra sin Plads. Et andet Beviis paa hans Intelligentis var maaskee hans Kjærlighed

for Mønt, især store Gnesteskillinger; — naar han blev begavet med en Saadan, kunde han bære den hele Timer i Glaben, og vel paa Forespørgslen: „Uncas, hvor er Skillingen?“ — lade den høre rasle mellem Tænderne; og saa med et polidist Hovedfast stoltsero Etuen rundt; men han udleverede den saare sjeldent, naar han ikke folte sig overbeviist om, at man vilde lege med ham og lade ham faae den igjen. — Man kunde i hans modnere Alder vise ham Skillingen og lægge den, hvor man vilde; — var der blot Mulighed derfor, skulde Uncas nok faae fat i den. Jeg har seet ham med største Væthed passere 8 Trin op ad en Stige, der var sat til en Dværbjælke over et Tørringsapparat og hente sin Skillig; — i Begyndelsen hvinede han jo rigtignok over Nedstigningen; men vænnede sig snart til med et summariskt Spring at gaae uden om alle Mellemlid. Jeg er med Hensyn til Hvide just ikke nogen Eskimoer eller anden Dværgadmiral, men naar jeg anbragte en af de elskede Skillinger paa mit allerede dengang temmeligt blanke Hoved, og gav ham Lov til at tage den, saa folte jeg blot et let Slag paa hver Skulder af hans Poter, en varm Aande og en blod Tunge henover Hovedet og — Skillingen var borte. — Jeg stod naturligviis opreist, for Bæstet blev saa stort, at naar jeg sad ned, kunde det med sine Forbeen paa Stoleryggen, sliffe mig over det hele Hoved og Ansigt. — At vise Uncas Skillingen, og saa lægge den i en Beste- Buxe- eller Frakkelomme

med Tilladelse til at tage den, var langt fra sundt for Ens Habit, naar man ikke var paaflædt derefter. — Hvorledes Herren havde faaet denne Bengebegjærlighed, skal jeg ikke godt kunne afgjøre, medmindre det skulde være ved at gaae i Byen med Pigen, der elskede ham endnu mere ubeagtigt end vi Andre. — „Uf! han er ekel, sikken Nese den har;“ sagde hun, den første Dag, da hun havde baaret den sorte Klump hjem; — men der var ikke gaaet 3 Dage førend det stadigt heed: „Madam, maa jeg tage Uncas med?“ saasnart hun skulde et eller andet Bpærinde: Hun bar ham troligt paa Armen langt længere, end det behøvedes for hans Gudsferdigheds Skyld, og det var virkelig et latterligt Syn, da han maaskee var et heelt Aar gammel, at see ham tvedeelt hængende over den lille Piges Skulder som et slagtet Sviin.

(Fortsættes.)

Th. Olivarius.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:
 Hr. Skiferdækker V. Besche.

Extract

af

andet Quartals Regnskab 1865,

for

det forenede Understøttelses-Selskab.

Indtægt.

A. Raadsekskolningen fra 1ste Dvartal b. \mathcal{K}	190 $\mathcal{R}b.$ 44 \mathcal{S} .	1717	38
B. Salsbaartig Contingent: Refsance fra forrige Dvartal.....	2,235 — 26 -		
ansliff for dette Dvartal.....	2,425 $\mathcal{R}b.$ 70 \mathcal{S} .		
berof er indkommen	1,953 — 52 -	1953	52
Refsancer ult. Juni 1865	472 $\mathcal{R}b.$ 18 \mathcal{S} .		
C. Igentlige Indtægter for Skabet "Bergemeensd" 77de Afgang, $\mathcal{R}r.$ 13—25.....		1147	64
D. Stenter af 100,000 $\mathcal{R}b.$ i Statsgjældsbeviser for $\frac{1}{2}$ Aar.....	2,000 $\mathcal{R}b.$ " \mathcal{S} .		
af 400 $\mathcal{R}b.$ i Commune-Dblig. ligel.	8 — "		
af 200 $\mathcal{R}b.$ Seimannste Legat.....	3 — 88 -		
af \mathcal{L} 7,100 3 pGt. banff-engelste			
Dblig. for $\frac{1}{2}$ Aar.....	957 — 38 -	2969	30
E. Kaans-Åfttag: Refsancer fra forrige Dvartal. 1,188 $\mathcal{R}b.$ 29 \mathcal{S} . ansliffe for dette Dvartal.....	2,132 — " -		
berof er indkommen	3,320 $\mathcal{R}b.$ 29 \mathcal{S} .		
Refsancer ult. Juni 1865.....	1,998 — " -	1998	"
F. Ånsviffte Stenfoner til 2 Genter, som ere beboe.....	1,322 $\mathcal{R}b.$ 29 \mathcal{S} .	15	"
	$\mathcal{R}b.$	9800	88

Sjelenbaan, den 30te Juni 1865.

Overensstemmende med Raads-Controllen.

J. G. Bøndrup.

G. W. Laurrup

G. Røbbe.

D. Borger,
Elskbelied Raadsfæder.

Udgift.

1. Stenfoner: uaffordbrede fra forrige Dvartal ansliffe for 2de Dvartal	18 $\mathcal{R}b.$ 72 \mathcal{S} . 1,312 — 72 -	1,331 $\mathcal{R}b.$ 48 \mathcal{S} .	1817	72
heri afsaaer for modfaaende 2de Stenfonffer	15 $\mathcal{R}b.$ " \mathcal{S} .			
udbetaal.....	1,302 — 72 -			
uaffordbrede ult. Juni b. \mathcal{K}	1,317 — 72 -			
uaffordbrede ult. Juni b. \mathcal{K}	13 $\mathcal{R}b.$ 72 \mathcal{S} .			
2. Gratificationer: uaffordbrede fra forrige Dv. berof udbetaalt	165 $\mathcal{R}b.$ " \mathcal{S} . 165 — " -			
uaffordbrede ult. Juni b. \mathcal{K}	" $\mathcal{R}b.$ " \mathcal{S} .			
3. Rønninger.....		505	"	
4. Ugeblads Eftyrning.....		218	24	
5. Generelle Omftøffninger.....		57	20	
6. Stentfiffe Kaan: uaffordbrede fra forrige Dv. ansliff i 2de Dvartal	400 $\mathcal{R}b.$ " \mathcal{S} . 900 — " -	1300	"	
7. Åfttag paa Kaanet i Skanten.....		3000	"	
8. Stenter af samme.....		58	48	
9. Åftgang paa uerholbelige Contingenter		47	72	
Raadssekskolning ult. Juni b. \mathcal{K}		3131	44	
	$\mathcal{R}b.$	9800	88	

G. Minge,
Bogholber.

Borger-Vennen.

Syv og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 33.

Løverdagen den 19de August 1865.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-Selskabs Medlemmer, som i indeværende Aar agte at ansøge om Laan, Gratification eller Pension, underrettes herved om, at Ansøgninger desangaaende modtages fra den 15de til den 30te September d. A. hver Sognedag fra Kl. 10 til 11 $\frac{1}{2}$ Formiddag og Kl. 3 $\frac{1}{2}$ til 5 Eftermiddag af Selskabets Bogholder, Winge, Rosengaarden Nr. 13, 3die Sal. Det bemærkes, at det Schema, som forinden til ovennævnte Tid kan afhentes imod Lovbogens Foreviisning, kan træde istedetfor Ansøgning, forsaavidt angaaer Andragende om Gratification eller Pension. Schemaet bliver at udfylde efter de forskjellige Rubrikkers Ind-

hold, attesteres af troværdige Mænd og bilægges med Bedkommendes Lovbog, samt iøvrigt under Jagttagelse af Bestemmelserne i Lovens § 16.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 15de August 1865.

J. C. Boudrop. C. N. Lantrop. C. Nothe.

C. Winge.

Uncas.

(Fortsat.)

Uncas har maaskee raisonneret som saa: „Naar man kan faae det mageligt, hvorfor skulde man saa gjøre sig Livet besværligt fortidligt.“ — Da hun omsider blev kjed af at høre de idelige Bemærkninger: „Naa, er De der igjen med en Bjørn paa?“ — saa vilde hun jo nok gjøre Ende paa Befordringsmaaden, og skjøndt den, da Uncas's Uressfølelse vaagnede, omsider faldt bort af sig selv, saa maatte hun dog mange Gange, naar hun ved de første Forsøg satte ham ned paa Landeveien, efter de yufeligste Hyl og hviin læsse ham paa Skulderen igjen; — at føre ham hjem igjen en Dag fra Urtekammeren i et Stykke Seilgarn viste sig aldeles ugjorligt, da han

bestandigt gif i den forkeerte Direction og var omtrent ligesaa stærk som hun. Naa, det rettede sig med Tiden; men jeg antager, at han paa disse Vandringer har dannet sig et Begreb om Skillingers Nytte. At han uden Skillingen i Flaben ogsaa nok vilde leve godt uden at betale, fik jeg en Dag tydeligt Beviis paa, da der en Aften i Sommerens Løb kom Bud fra en Høkerkone i en nærliggende Kjælder, om jeg ikke vilde være saa god at hente Uncas; — han blev snart altforgodt bekendt paa Strøget; — han havde fundet sig foranlediget til at gaae ind af det aabentstaaende Vindue, tomme et Fad Fløde og dernæst lægge sig til Hvile paa Sophaen, da der ingen havde været tilstede i Stuen, — og naar Rogen nu tog i Døren og forstyrrede hans No, saa knurrede han og viste Tænder, saa at de ikke turde gaae ind. Jeg maatte afsted, og Dyret kom, rigtignok lidt trevent, ud af den samme Bei, det var kommet ind, — jeg betalte Floden, Uncas fik en Tvebak af Konen i Tilgift paa Handelen, og saaledes endtes den første puniske Krig. Uagtet han var de Omboendes Favorit i høi Maade, og navnlig Børnenes i den Grad, at de hyppigen kom til Døren og bad om, at den store Uncas maatte komme ud og lege med dem, saa begif han adskillige Ungdomsdaarskaber, som de ikke syntes om. — Engang havde han besøgt sin gode Ven, vor Nabo, Gartneren; men da denne kastede en Steen, som Hunden skulde bringe igjen, saa stød den den korteste Bei over adskillige Mistbænkvinduer, som naturligviis gif Pokker

ivold, og som jeg maatte betale, og kom hjem forfærdeligt forblødt og forskaaet. — Medens vi ere ved hans Bedrifter som Glarmester, saa maa jeg endnu fortælle en lille Begivenhed: En Aften skulde vi i et Besøg paa et Sted, hvor vi jævnlig pleiede at komme, men hvor vi den Aften ikke ønskede Hundens Geleide. Trods alle Bønner, Hviin og Hyl lukkede vi ham med blødende Hjerter inde og gif, efterat have seet, at han i stum Fortvivlelse slængte sig paa Gulvet. — Da vi kom til vort Bestemmelsessted bleve vi modtagne med: „Naa, ere I der? Ja Uncas er kommen!“ — Dette var os gaadefuldt. — Da vi kom hjem om Aftenen, var den Gaade imidlertid let at raade. — Af sin stumme Fortvivlelse, som vi saae ham hængsunket i ved vor Afsted, havde naturligviis Uncas reist sig efter at have samlet sine Concepter, og er det sandt, at —

„Reiser Du Dig først med Bælde,

„Læt rystes Aaget da af Rakke;

— — saa har det neppe kostet ham megen Anstrængelse at kaste et Blomsterbord med 6—8 Urtepotter midt ind i sit Detentionslocale, medens han med samme Hov havde kastet 2 store Ruder, og den mellem dem værende Sprosse midt ud i Gaarden. — Gaaden var tilfredsstillende — idetmindste uegentlig talt — løst. — Væstet var sluppet uden mindste Rift ved denne Leilighed, og Risterne i Urtepotterne og Binduet, som befandt sig i en temmelig trostesløs Tilstand, bleve ogsaa hjulpne, og jeg skulde feile sær-

deles, om ikke Uncas, den Laban, alligevel til Slutning fik lidt Suffer eller andet Godtgodt.

Jeg er her kommen til en af hans mærkværdigste Begavelser — hans Springeevne. Hvad den Hund kunde præstere i den Retning er utroligt; — ved en systematisk Oplærelse maatte han være bleven til en Beundringsgjenstand og Kjæledægge for Damerne, paa hvetsomhelst Heste- Hunde- eller Abetheater. Som det nu ved privat Omsorg skeete, lærte han ved sine naturlige Anlæg de curieuseste Manoevrer, Rækker af Spring med Forhindringer af Brædder, Tæpper og Gud veed hvad, i det inkrænkede Gaardsrum. — Hans naturlige Anlæg bragte ham imidlertid ogsaa her paa Afveie; thi uagtet Gaarden var begrændset af et over 3 Alen høit Plankeværk, saa — naar Jngen legede med ham — svippede han over det og gik paa Eventyr, der kan have været meget morsomme for ham, men som stundom gik ud over mig. — Jeg vilde i Forstningen forpurre disse Desertioner og lod Plankeværket beslaae med $\frac{1}{2}$ Alen lange tilspidsede Lægstestykker; men det generede ikke Uncas snyderligt, — et Hop — en Bote paa to af disse Palisader, — og saa laae de i Gaarden — og Uncas nikkede venligt, idet han stak af forbi Binduerne; — stode disse aabne, naar han behagede at komme hjem, — nuvel — saa gik han den Bei, som den nemmeste, og fik formodentlig atter lidt Suffer, som han holdt meget af. — Han har engang som stor Hvalp ædt 2 Pund Budder-

sukker paa eengang af en Kruffe, og da hans sukker-søde Hoved rebede hans Bedrift, saa troer jeg saamæn, at han fik Løfte om en Dragt Prygl, dersom han gjorde Sligt nok engang.

Underligt nok var det, at han — efter Kjendtegnene at domme en Bastard af en Nysundlænder — idetmindste havde han den deiligste Svømmehud imellem Tærne paa sine vældige Poter — aldrig skjottede stort om at gaae i Bandet. Sjøkke lidt om ved Bredden med fast Bund under Fodderne, det gad han vel nok i den varme Sommertid, men jeg troer aldrig, at jeg har seet ham svømme. — (Jeg har en Formodning om, at han, som meget ung, af en eller anden af mine unge Benner er bleven kastet hovedfuls i Bandet, hvilket stred mod alle Opdragelsesregler.) — Kaldte jeg derimod paa ham og sagde: Uncas! lad mig føle, om han ikke er en Andrif?; — saa kom han i stolt Bevidsthed om sin medfødt Guldkommenhed og lagde sin Pote med de udspilede Tæer og Svømmehude paa mit Knæ og tillod velbehagelig, at jeg undersøgte den for Tusinde Gang. — Var der derimod Jis paa Søerne, ved hvilke vi boede, saa frygtede han ingenlunde for at begive sig ud paa den og holdt sig da med et underligt Instinct ved de aabne Baager, ligesom for at være rede til, hvis en eller anden af de omsværmende Børn skulde dumpe i, at yde dem en Haandsræfning. Det er mig imidlertid ikke vitterligt, at han nogenfinde har gjort sig værdig til Medaillen

for Druknedes Redning; men jeg troer bestemt, at hans Hensigter vare gode.

Han boede endnu hos os under l'ancien régime, hvad Brandvæsenet angaaer, — og en paalideligere Brandvægter har virkelig aldrig eksisteret. Naar Uncas ved Nattetid — han sov stedse i vort Sovekammer — kom, og stødte til mig med sin store Snude, eller — naar jeg ikke strax vaagnede — trak Tæppet af mig med sin brede Pote, saa vidste jeg, efter et Par Ganges Erfaring, at der var Ildløs, som i det stedmoderligt behandlede Qvarteer ikke annonceredes paa anden Maade, end ved Lænkehundenes Hysten, (de Stafler have vel en Fornemmelse af, at den gamle Lænkehund undertiden kan faae Lov til at blive levende stegt i sin Lænke). — Jeg undlod aldrig at staae op, flappe Dyret, kigge efter den røde Himmel og saa sige: Tak, min gamle Uncas! — skal vi saa gaae ind og sove igjen?

Jeg er saaledes ved denne Brandvæsenberetning kommen til vore Sovekammerhistorier, og kan ligesaagodt meddele endnu et Par med det Samme. — Foruden hans nyssnævnte Anlæg til at have fundet Ansættelse ved det reorganiserede Brandvæsen, saa var han uvurdeerlig, som henhørende til Betryggelsespolitiet; — Folk, der ville gjøre Fortræd kjende i Reglen Localiteterne, og jeg mener, at naar jeg, som i 6 Aar boede, — hvad Kjobenhavnske Polititilsyn angaaer — ligesaagodt som en Nybygger i Nordamerika, — ikke i nogen Maade blev for-

ulempet i min affondrede Bopæl, saa har jeg min gamle Uncas at takke derfor. Hans deilige Mundfuld Tænder, hans fysiske Styrke vare vidt og bredt bekjendte, — og naar en syngende Bande, eller en eenlig slingrende Vandrer forstyrrede Nattens Ro, saa bragtes den Første til Taushed og den Sidste til lidt Omhyggelighed i Marschen, naar Uncas følte sig ubehageligt berørt; thi hans Gjoen lød som en Række af tolvpundige Kanoner, der bleve affyrede. —

(Fortsættes.)

Th. Olivarius.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:
 Hr. Typograph H. Holst.

Borger-Vennen.

Syv og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 34.

Løverdagen den 26de August 1865.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-Selskabs Medlemmer, som i indeværende Aar agte at ansøge om Laan, Gratification eller Pension, underrettes herved om, at Ansøgninger desangaaende modtages fra den 15de til den 30te September d. A. hver Søndag fra Kl. 10 til 11^{1/2} Formiddag og Kl. 3^{1/2} til 5 Eftermiddag af Selskabets Bogholder, Winge, Rosengaarden Nr. 13, 3die Sal. Det bemærkes, at det Schema, som forinden til ovennævnte Tid kan afhentes imod Lovbogens Foreviisning, kan træde istedetfor Ansøgning, forsaavidt angaaer Andragende om Gratification eller Pension. Schemaet bliver at udfylde efter de forskjellige Rubrikkers Ind-

hold, attesteres af troværdige Mænd og bilægges med Bedkommendes Lovbog, samt iøvrigt under Jagttagelse af Bestemmelserne i Lovens § 16.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 15de August 1865.

J. C. Bondrop. C. N. Lautreup. C. Nothe.

C. Winge.

Den Døendes Tilbageblik.

(Indsendt af Hr. Edvard Bentzen.)

Jeg husker engang, men naar — ei bestemt,
Jeg veed kun, det er længe siden, —
Mit Hjerte det blev saa svært beklemmt,
Og Tanken løb langt foran Tiden.
Alt var mig saa lyst, Alt var mig saa godt;
Jeg intet af Slet vilde vide;
Jeg tænkte paa Get og det Gene blot, —
Derfor jeg endnu maa lide.
Jeg elskede trofast, jeg elskede ømt,
Jeg elsked' og gjorde ei Andet;
Jeg elsked', men ak! — Jeg havde kun drømt;
Den Drøm være evig forbandet!

Jeg elsked' saa høit en Villiebånd
 Med Dine som funklende Stene;
 Jeg elsked' saa trofast som nogen Mand
 Med Tanker saa blye og saa rene.
 Jeg elsked' en Ungmø, saa huld og skjøn
 Med Haar saa fagre og bløde,
 Jeg elskede hende kun i Løn
 Og svæved' i Tanker saa søde.
 Jeg elsked' en Pige saa yndig skabt!
 Med Barm — ja — og Arme saa hvide;
 Jeg elsker endnu, men Alt har jeg tabt,
 Min Gud, hvor jeg endnu maa lide!
 — Hun var mig ei tro, hun flygtede, Af! —
 Med en Anden for Mammons Skatte.
 — O Gud, lad mig døe, og hav inderlig Tak!
 Kun Du kan min Smerte ret fatte. —
 Nu ligger jeg her med de sneehvide Haar
 Og skuer tilbage paa Tiden;
 Og endnu bløder mit Hjerteskaar,
 Skjøndt det er saa længe siden.
 Kun Døden kan jage mit Tungfind bort
 Og lindre min ukjendte Smerte;
 Jeg føler den kommer forinden kort:
 „Dit Billed boer end i mit Hjerte!“

Uncas.

(Fortsat.)

Kun een eneste Gang har jeg været nødt til at stige ud af Sengen for at bringe 2 Svenskere til Raisen, som bankede paa Døren og ydmyggt bade om, at jeg vilde forsyne dem med en Kaskjet, da den Ene af dem i et Sammenstød med andre Vandrerere i disse Stræder var bleven „ryøblig“ forslaaet og havde forloret sin Hat, — deres Blyhatte antager jeg rigtignok de havde begge To, og det maaskee endogsaa med bred Skygge, — thi efterat jeg paa den høfligste Maade af Verden igjennem Døren havde beklaget deres Uheld og gjort dem bekjendte med, at jeg ingen overflodige Kaskjetter havde, og bad dem fjerne sig, saa bleve de nærgaaende og vilde sparke Døren ind, og truøde mine Binduesruder; — Uncas, der ærbodigt havde holdt sin Mund, da han saae, at Fatter selv var paa Tærne, begyndte at snøste paa en uhyggelig Maade, og under en indtraadt Pause i Bearbejdelsen af Døren, gjorde jeg Beleirerne bekjendt med, at med det næste Spark paa Døren, saa lukkede jeg den op, men med det Samme en Svend ud, som de vel skulde vogte sig for, og da jeg samtidigt sagde til Hunden, idet jeg slog paa Dørgrebet: „Kom min Uncas, tag dem!“ — saa brød Saluten løs med en Tordenstemme og en Skraben paa Døren og Riven i Laasen, der vel kunde have skræmmet et halvt

Duſin drukne Svenskere. Et Par Minutter efter aabnede jeg det indre Skod og Vinduet for at ſee efter de bortdragne Frænder, men der var ikke Spor af dem, og kun med Møie holdt jeg Uncas fra at foretage videre Underſøgelſer til Betyggelſe for Landeveiſfreden. — — Medens vi ere ved Sovekammer-historier tør jeg maafkee endnu tillade mig at anføre en Manoeuver, ſom ſaa at ſige hver Aften fandt Sted. Naar vi gif tilſengs og vare komne under Dynen, ſaa havde den logrende Uncas ſtedſe gjemt en Steen i Flaben og med Fare for at vælte mit lille Bord med et Lys, en Bog og et Glas Vand paa — det kapseilede da ogſaa mere end een Gang, kan jeg troe — kom den luſkende hen til mig og kaſtede Stenen op i Sengen, ſatte ſig ned, og ſaae bedende til mig — undertiden med lidt Mumlen, naar den ikke ſtrax fandt Gehør — og det endte da med, at jeg maatte tage Stenen, kaſte den hen i den anden Ende af Stuen og ſige: „Uncas bær Stenen om til ſin Frue;“ — dette ſkeete naturligtviis med behørigt Bulder, i ſtorſte Fart og med ſtorſte Beredvillighed, og denne Trafik med at bære Stenen fra Herren til Fruen, og om igjen, varede ſtundom halve Timer og fik ſjelden Ende før jeg maatte ſlukke Lyſet og vi Begge lode, ſom om vi ſov. Da kom egentlig det Vatterligſte af hele Historien: ved Natlampens Skin at ſee det ſtore, ſorte Uhyre kravle op paa en Stol, der neppe kunde rumme ham og hans ſvære Halepryd, — betragte os for at ſee, om det virkelig ſkulde være Alvor, at vi ſov, — der-

paa stige stille ned, og saa sagteligen, som det var Skabningen muligt, faste sig ved Sengenes Fodder med et dybt Aandedræt, som om han vilde sige: Herregud! nu er Dagen og hele Commertsen forbi; — ja saadan forgaaer Verdens Herlighed.

Førend jeg berettede om denne Aftenørcits, burde jeg maaskee have meddeelt, at Uncas i en modnere Alder syntes at nære nok saa stor en Kjærlighed til større og mindre Stene, som til Gnesteskillinger. Denne Tilboielighed er maaskee væsentligst bleven vaft hos ham derved, at der tæt i Nabolaget var en Steenhuggerplads, hvor han hos Arbejderne søgte og fandt mange Timers Tidsfordriv. Hvad den Hund kunde paatage sig at slæbe i sin Flab, maa for den, der ikke har seet det, grændse til det Utrolige. — Vi bleve imidlertid af en ung Veterinair, vor Fætter, der med Forbauselse betragtede hans Præstationer i denne Retning, advarede om, ikke at byde ham større Stene end han kunde orke, og navnlig faae Greb i; for jeg troer saamæn, at han havde slæbt af med Dovrefjeld, dersom han blot havde kunnet faaet fat i en Smule Hank at trække det overende med. Hvorfor vi ikke burde byde Bæstet overdrevne Kraftprøver var nok, fordi han i sin Iver over at løfte den Steen, som han tilsidst dog maatte lade ligge, oversavlede denne i den utroligste Grad, hvilket bemeldte Veterinair meente, omsider kunde paadrage ham Brystsyge eller Tæring og gjøre ham til en Vandskrælskandidat. Uagtet jeg, som Læserne vil have seet, — (er der vel

Nogen, der har sagt „Stop“ endnu?) — holder meget af Omstændelighed, saa skal jeg dog ikke nøiere beskrive alle de Stene, han har havt under Behandling, men ifkun for at give et anskueligt Billede af hans Bæreevne fortælle Følgende: En Vinter var det i Gaarden staaende Brandkar, af $1\frac{1}{2}$ Alens Diameter med omtrent 1 Fods Vand i, bundfrosset; — jeg vendte det om, og Jisfagen gif tversover; — jeg sparkede til den ene Halvdeel, og sagde til min opmærksomme Jagttager: „Kan Uncas høre den Steen?“ — efter et Par forgjæves Forsøg fik han boret sine Tænder i Jisklumpen, og nu gif det Gaarden op og ned, saalænge vi gad seet paa ham og animerede ham med et: „Uncas! ta'en igjen!“ — Jeg bedrev den Tid lidt Bindebuggeri, og flækkede, deels til Besparelse for vor lille Tjenestepiges Arme, og deels til nyttig Motion for mig selv, alt vort Brænde, baade til Kjøkken og Kaffelovn. Uncas kunde sove den sødeste Søvn paa sit Tæppe, og jeg kunde liste mig saa sagte jeg vilde ud af Stuen, — ved det første Dregslag i Brændeskuret, spidsede Gubben Dren — reiste sig og rystede sig, og forlangte — først med et ydmygtbedende Blik og andre forlokkende Gebærder at blive lukket ud „til sin Herre“. Gif det ikke med Gebærderne, saa begyndte han Argumenteringen med Klynken og Gvinen i alle Tonearter, og naar de i Stuen Værende — for at faae den vante Forestilling heelt opført — endnu ikke gav efter, saa tog Uncas fat paa Generalbassen; — spadserede

med den buffede Hale høit iveiret og de stride Børster reiste heelt langsmed Nygraden under en i en Stue fast uudholdelig Gjoen fra den ene Dør til den anden, ret som om han ved denne martialske Optræden vilde si: „Jeg skal saamæn nok faae Jericos Mure til at falde. — Og de faldt da ogsaa stadigt, kan jeg troe, undertiden længe forend Uthdsket kom til de høie Toner. Stuedøren sprang op, og ofte ledsaget af et venligt Spark af en af mine unge Benner, tumlede Bæstet gjennem Gaarddøren ud i Nærheden af Brændeskuret, hvor jeg påsede min Bedrift.

(Fortsættes.)

Th. Olivarius.

Borger-Vennen.

Syv og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 35.

Løverdagen den 2^{den} September 1865.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-Selskabs Medlemmer, som i indeværende Aar agte at ansøge om Laan, Gratification eller Pension, underrettes herved om, at Ansøgninger desangaaende modtages fra den 15de til den 30te September d. A. hver Sogne- dag fra Kl. 10 til 11^{1/2} Formiddag og Kl. 3^{1/2} til 5 Eftermiddag af Selskabets Bogholder, Winge, Rosengaarden Nr. 13, 3die Sal. Det bemærkes, at det Schema, som forinden til ovennævnte Tid kan afhentes imod Lovbogens Foreviisning, kan træde istedetfor Ansøgning, forsaavidt angaaer Andragende om Gratification eller Pension. Schemaet bliver at udfylde efter de forskjellige Rubrikkers Ind-

hold, attesteres af troværdige Mænd og bilægges med Bedkommendes Lovbog, samt iøvrigt under Jagttagelse af Bestemmelserne i Lovenes § 16.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 15de August 1865.

J. C. Bondrop. C. N. Laurrup. C. Nothe.

C. Winge.

Uncas.

(Fortsat.)

Hvis jeg skulde oversætte den følgende simple lille Ballet i et Program, saa vilde jeg affatte det saaledes: „Scenen er i et Brændeskuur med tilstødende Gaard; — Mester staaer i Skuret med en gammel Faldehat paa Hovedet, Træsko paa Benene, en lille Pibe i Munden og hugger Pindebrænde, der enten fastes i en for ham staaende Vidiekurv, eller omhyggelig opstables langs Bæggen; — hans tankefulde, men dog tilfredse og fattede Ansyn synes at udtrykke: Ja, Brødet skal ikke alene tjenes, men ogsaa skjæres, og Brændet, — ja det skal ikke alene kjøbes og betales, men — det skal ogsaa skjæres og hugges; — han seer paa Brændestabelen, — spytter i Ræven, — eller

ogsaa ved Siden af den, — det kan nu være ganske det Samme — og er ifærd med at hamre videre. — Helten Uncas, der ved velvillig Bistand hovedfuld er kommen ind paa Skuepladsen, har faaet sig reist op og nærmer sig Brændeskuursdøren, lægger Hovedet paa Siden, seer med sine brune, trofaste Dine paa Mester, logrer med Halen, og udtrykker derved: Her er jeg! — Mester seer paa ham med et spørgende Blik, medens han er tæt ved at fløve sine Fingre istedetfor det dødsdømte Brændestykke, og Uncas læser i hans Dine: „Hvad vil Du, Slubbert?“ — Den Sorte seer endnu engang bønligt til Mester, udstøder et lille Hvin, skraber i Jorden for at spørge: „Skulle vi saa snart begynde?“ — Ligesom det hidtil er gaaet i Stykket, der 100 Gange tilforn er opført, tager Brændehuggeren Piben af Munden, peger med den ud i Gaarden og siger med et venligt Nik: „Ja, saa kom da med den!“ — Med et Entrechot og forskjellige Hundepirouetter, der udtrykke et Overmaal af Glæde, forsvinder Dyret og vender efter faae Secunder tilbage med en Steen, som han enten — ligesom Humeuret er til — gnadssker paa, for at Brændehuggeren skal give ham et godt Ord for at faae den udleveret, — eller trodsig kaster ind paa Gulvet, — eller næsviis lægger paa Huggeblokken, — eller underfundig begraver i Brændekurven. — — De seer jo nok kjæreste Læserinder og Læsere! at jeg maa forlade Balletprogramstilen og gaae over til den naturhistoriskberettende? — — At faae Stenen

udleveret brod jeg mig aldrig om, for medens Hunden tyggede paa den, havde jeg Fred til min Gjerning; men det varede da i Reglen ikke længe, førend han paa den trodsige, næsvise eller underfundige Maade lettede sig for den, og saa hjalp der ingen „kjære Mutter“, saa maatte jeg tage den og kaste den hen i den anden Ende af Gaarden, hvorfra den et Par Secunder efter var i Brændeskuret. — I halvanden Time har han over 100 Gange med største Ufortrodenhed bragt mig Stenen, uagtet der anvendtes adskillige af de 90 Minutter til frugtesløse Formaninger om, ikke at lægge den sorte Snude paa Huggeblokken. Slutningstableauet paa Forestillingen bestod sædvanlig deri, at han kastede sin Steen i Brændekurven saa behændigt, at jeg ikke kunde finde den; naar jeg saa veemodigt sagde til ham: „Uncas, jeg kan ikke finde Stenen, — han maa selv lede den op;“ — saa behøvedes denne Opfordring aldrig to Gange, men Pindebrændet fløi til alle Sider, som en Raketboufet paa Tivoli, indtil Kurven var tom og Stenen funden. Jeg flappede ham med Tak for hans Tjenstvillighed, samlede Brændet sammen og saa luffede vi Boutikken for den Aften.

Jeg har fra hans tidligere Ungdomsalder endnu kun eet Træk tilbage at meddele, som geraader ham til megen Ære, og som har indbragt hans Oplærer megen og fortjent Roes, og det var hans Reenlighedsfands. — Naar Rødtørstighedernes Time kom over ham, saa meldte han sig ved lidt Skraben paa Døren

og med et Bink: „Uncas! om i sin Smøge — saa forulempede han os aldrig paa andre Steder, end den ham anviste Plads. — Det synes maaskee smaaligt at omtale ogsaa denne Fuldkommenhed hos Bæstet; men for den, der fjender de fjøbenhavnste Hundes Udfærd i denne Henseende paa Gader, Stræder, Trapper o. s. v., vil det være let at forstaae, at vi paa Uncas's Begne med Stolthed modtog det Bidnesbyrd af en gammel Jægersmand og Hundeven: „Nei, det har jeg dog aldrig havt Begreb om, at man kunde lære en Hund til det.

Uncas — (Jeg har endnu ikke modtaget noget „Stop“) — har hidtil staaet, gaaet og sprunget med Palmer i Hænderne. Medaillen maa vendes, og saa kommer den skyggefulde Side frem. — Han var i Sandhed et glubskt Bæst, og har, naar Naturen gif over den lemsældige Optugtelse, mærket os næsten Alle med sine Tænder; — naar f. Ex. jeg her nedskriver nærværende Levnetsbeskrivelse med en skjæv Mellemfinger, saa er det saamæn, fordi Sieur Uncas engang i et daarligt Humeur har gjort Forsøg paa at nappe det yderste Led af den, — jeg troer uden nogen Skyld fra min Side. — En anden Gang har han villet bide Struben over paa mig. Det var en Binterdag, da jeg fastede Snee ud af Gaarden; jeg blev fjed af at lede efter Stenen, som han strax mødte med, i den alendybe Snee, og smækkede efter ham med Skovlen; men da jeg fjendte min Bens Natur, saa

fældede jeg strax Gevær og sparede mig vistnok derved mit hele Ansigt, thi Bæstet faldt i Rendestenen og Hidsiggheden var forbi, og da jeg sagde til ham: „Fy, Uncas! vilde han bide sin Herre!“ — ja — saa satte Sorte sig paa Delen, logrede med Halen, saa der blev en Extrasneebygge, bad med Poterne, og saa — ja saa — saa maatte jeg jo klappe ham lidt, det Skarn!

Tiderne gif Uncas imod; — der udbrød Hundesyge, og foruden de reglementerede Hundetegn blev der ogsaa paabudt forsvarlige Mundkurve, og jeg skal naturligviis være den Første til at prise denne priselige Foranstaltning, naar den ikke kunde føres saa vidt, som efter min Anskuelse var det ene Rigtige, at lade ihjelslaae hver eneste Hund, der ikke paa Kjøbenhavns Grund tjener som Vænehund. — („Gud!“ sagde en Dame, der sad med en fed Moppe paa Skjodet, — „hvor De er blodtørstig“, da jeg kom til at udtale denne Anskuelse aldeles usforvarende; jeg troer, ærligt talt, at jeg ved den Leilighed hverken tænkte paa den sømme, fede Dame, eller den fede, sømme Moppe; — men noget skulde der jo maaskee siges.) — Naa, for at komme tilbage til Uncas, saa fik han da ogsaa Mundkurv, — ja han fik saagar to — for han maatte have Noget at stifte med; — thi uagtet de seneste Exemplarer af disse Indretninger vare sande Hjelme af Jernboiler af en Barnefingers Tykkelse, saa holdt de sjelden en Uge ud; hvordan det end gif, saa mødte Uncas hyppigt med sønderbrudt

Hjelm og maatte ned til sin Ben, Gjortleren, for at faae den loddet sammen. Dette skeete tvende Gange under Ledfagelse; men senere kunde Fatter Uncas sørge for sig selv, og naar han mærkede, at der var noget mere end sædvanligt Muggent ved Mundkurven, saa forsøiede han sig uden Opfordring til Gjortleren i Bimmelkasket, fik Lækkagen istandsat, og kom saa nok saa stolt hjem med en Seddel i Halsbaandet fra hans og vor Ben — bemeldte Gjortler.

Den frigeriske Brydelse plagede ham forøvrigt forfærdeligt, og havde Uncas havt Dispositioner til Hundegalskab, i dette Ord's frygtelige Betydning, da maatte den letteligen være bleven udviklet paa en høist farlig Maade, naar han ikke var bleven passet med Mad, og især Drikke paa den omhyggeligste Maade; — men det blev han, og dog kunde Skjalmen i den Tid være utilbørlig gnaven, hvilket vel har ligget i den Tids Hundelust.

„Uncas! kom — saa skal han faae sin Hjelm af!“ — hed det om Aftenen, naar alle Binduer og Døre vare tæt tillukkede, — og saa kom Gamle slentrende, lagde sit uhyre Hoved paa dens Skjød, der havde Nøglen til Hængelaasen for Maskineriet i sin Haand.

(Fortsættes.)

Lh. Olivarius.

Correspondance.

Til Hugin & Munin, samt Ludstiphus Brage: Jeg takker meget for de tilsendte Sager, som jeg imidlertid ikke seer mig istand til at benytte; deels fordi Alt, hvad jeg har ifinde at levere til Borgervennen, allerede skal være sat; — deels fordi jeg ikke troer at turde byde det lille Blads Læsere altfor store Portioner i bunden Stiil. — Hvad Hugins & Munins Anmodning angaaer, at jeg med min Mesterhaand skulde puble paa deres Svendearbejde, saa takker jeg overordentlig for Complimenten, og skal kun bemærke, at mit hele Mesterskab i den Retning bestaaer i, at jeg har skrevet nogle — som man har været saa god at sige mig — læselige og syngelige Viser. — Hvis Manuscripterne ikke fordres tilbage, skal jeg tillade mig at aflevere dem til det Medlem af Skriftcommitteen, som efter mig maatte overtage Besørgelsen af Bladet, hvis han muligen maatte have Brug for dem.

Erhødigst
Th. Olivarius.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Skomager L. F. G. Nielsen.

— Skomagermester S. N. Knap.

Borger-Vennen.

Syv og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 36.

Løverdagen den 9de September 1865.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schults.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-Selskabs Medlemmer, som i indeværende Aar agte at ansøge om Aaan, Gratification eller Pension, underrettes herved om, at Ansøgninger desangaaende modtages fra den 15de til den 30te September d. A. hver Sogndag fra Kl. 10 til 11 $\frac{1}{2}$ Formiddag og Kl. 3 $\frac{1}{2}$ til 5 Eftermiddag af Selskabets Bogholder, Winge, Rosengaarden Nr. 13, 3die Sal. Det bemærkes, at det Schema, som forinden til ovennævnte Tid kan afhentes imod Lovbogens Foreviisning, kan træde istedetfor Ansøgning, forsaavidt angaaer Andragende om Gratification eller Pension. Schemaet bliver at udfylde efter de forskjellige Rubrikkers Ind-

hold, attesteres af troværdige Mænd og bilægges med Bedkommendes Lovbog, samt isøvrigt under Jagttagelse af Bestemmelserne i Lovenes § 16.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 15de August 1865.

J. C. Bondrop. C. N. Pautrup. C. Nothe.

C. Winge.

Uncas.

(Fortfat.)

Rustningen faldt af ham, og efter lidt Skraben i Hovedet — for han syntes naturligtvis at han manglede Noget, ligesom Mølleren, der vaagnede af sin Sovn, naar han ikke hørte Møllens, for Andre, gruelige Allarm — blev som ellevild af Glæde, — gjorde uopfordret alle sine gamle Kunster og blev rigeligen fjælet for. — Men — som tidligere bemærket — det maa have ligget i Luften; thi hans sædvanlige, trofskyldige Elskværdighed blev undertiden pludseligen afløst af en Gnavenhed, Pirrelighed og Bidesyge, der under de forhaandenværende Omstændigheder ligesom var farlig. — Som jeg før har meddeelt, havde han alt længe før Mundkurvetiden nær skilt mig ved

Iderledet af en Finger; men det regnedes dengang ikke saa noie; — anderledes vare Forholdene nu, thi ethvert Hundebid skulde — som man maaskee nok erindrer — anmeldes for Lægen, og gjennem ham til Politiet, og Maleficienten derefter afleveres til en Detentionsanstalt paa Veterinairskolen paa Christianshavn, hvorfra han imidlertid løslødes, naar det efter nogle Dages Forløb viste sig, at han ingen Sygdom havde. — Uncas bed første Gang vor Tjenestepige i Armen; vor Huuslæge, der ikke holdt saa lidet af Sorte, skaanede ham dennegang for Angivelse. — Faae Dage efter bed han et af de unge Mennesker temmelig slemt; men ogsaa dengang benaadedes han; — det var neppe rigtigt, men hvad gjør man ikke for sine Benneres Skyld. Endelig syndede han tredje Gang, og nu kunde han ikke længer skaanes. — I et afholdt Krigsraad af Lægen, der paa ingen Maade længere turde opsætte at gjøre den fornødne Anmeldelse, og Familiens Medlemmer, der begyndte at føle sig lidt ubyggelige ved Samlivet med Staffelen, blev da endelig Dødsdommen affagt over ham, hvormed alle Historier vilde være tilende. Et af de unge Mennesker bragte ham til Veterinairskolen med Begjæring om at faae ham dræbt, og han lovede mig at blive der, indtil det var overstaaet — for at Uncas kunde komme rasft og ærligt ud af denne Verden; — som Historien vil vise, gjorde han det ikke — for — han kunde det vist ikke, ligesaaalidet som jeg troer, at jeg eller Nogen af de Andre havde

kunnet gjøre det. — Vi meente imidlertid, at det var forbi.

Jeg faaer at finde mig i, at man maaskee smiler af mig, naar jeg endnu iasten, vel 8 Aar efter, bejender, at jeg med en vis Benaelse, — idet jeg leverer dette Dyremaleri —, føres tilbage til en levende Grindring om den Tids Qvide; — men Sandheden maa frem. — Jeg har sagt, at jeg har fældet Taarer over den amerikanske Uncas's Skjæbne; men jeg har fældet flere over min egen, gamle danske Uncas. — Hvad jeg ikke besorgede i den Retning, det besorgede da Husets øvrige Personale, og de paafølgende 8—10 Dage var der virkelig overmaade trist i vor lille Kreds, der ellers var saa munter — og saa — saa — var den hele Sorg omsonst!

Lægen var tilfredsstillet; Politiet havde faaet Erklæringen fra Skolen, at Hunden der var afleveret; vi begyndte at vænne os til at leve uden vor gamle sorte Kammerat, og saaledes syntes Alt i sin Orden. — Men, hvad har Fanden ikke stundom at bestille?!

I Middagsstunden den 23de December, — jeg husker Datummet, da vi især for de unge Menneskers Skyld pleiede at holde vor Juleaften paa lille Juleaften, — just som jeg skulde forlade Skolen, saa møder den tidligere nævnte unge Fætter og Veterinair mig paa Trappen. „Hør, hvorfor vil Du dog have den stolte Uncas slaaet ihjel?“ — Jeg, som forlængst ansaae ham for vel forvaret, fik en ikke ubetydelig Rystelse, for jeg er saa nervøs som den aller-

fineste Dame: „Herregud! han er jo dog vel
 dræbt for meer end 8 Dage siden?“ — „Jungen-
 lunde! — vi tør ikke dræbe nogen Hund, som
 har bidt, før efter nogle Dages Forløb, for
 at det kan blive afgjort, om den har Hunde-
 syge eller ei; thi i første Fald, saa stilles
 ogsaa den Bidte under Politiets Opsyn; —
 men Uncas er aldeles sund og rask, og her er
 Beviis fra Politihundecontoiret, at Du kan
 faae den udleveret, hvad Dieblif Du vil,
 mod at betale Kost og Logi for 10 Dage.“ —
 Det var egentlig det Mindste af det; — men der
 stod jeg som en meget svag Hercules paa Kors-
 veien; — hvad skulde jeg dog gjøre?! — Min
 Kjærlighed til Dyret traf mig ad Hjertets Side til
 at skjænke Uncas Liv og Frihed; — lidt Efter-
 tanke: at nu efter 8 Dages Forløb var Sorgen i
 Hjemmet ved Resignation i det, som man der troede
 allerede forlængst var skeet — tildeels overstaaet,
 traf mig ad Forstandens Side, til at lade det
 Uskeete skee, og derved faae Fred for megen Uro.
 Jeg var isærd med at gaae til den rette Side og lade
 Forstanden seire, da Uncas's gode Genius i Skikkelse
 af min elskelige Collega ved Skolen og Uncas's Ven,
 en daværende Catechet i Kjøbenhavn, kom ned af
 Trappen og traf os midt i Raadslagningen. — Sagen
 blev ham forelagt, og han deciderede diebliffeligt:
 „Saamæn skal De lade Uncas komme hjem,
 og saaledes berede Deres Kone og Deres

unge Benner en rigtig glædelig lille Juleaften." — Sagen var afgjort. Fætteren hentede Hunden paa Veterinair-skolen, og jeg troede pligtskyldigst at gjøre hvad jeg burde, da jeg med det Samme gik ud til den daværende Politiaſſiſtent paa Nørrebro for at melde ham, at jeg med hans Overordnedes Tilladelse atter havde modtaget vor Hund. — „Saa, — gid Fanden havde den! — for jeg er, Gud straffe mig! kjed af det Hundevrov!“ — var hans venlige Udtalelse i denne glædelige Anledning og det med en Mine og en Røst, der maaskee endogsaa havde bragt Uncas til at logre med Halen. — Dette laae jeg mig imidlertid ikke iſtand til af Mangel paa denne Prydelse; jeg bukkede mig derfor allerærbødigst, idet jeg ſtammede: „Ja, det er jeg ſaa mæn ogsaa, Hr. Aſſiſtent!“ — og fjernede mig forſigtigt ned ad Trappen, ikke uden Frygt for et velmeent Spark paa Beien med hjem, ſom Julegave til Uncas.

Han kom da ogsaa hjem om Eſtermiddagen med Fætteren, og havde Huſet lignet en almindelig Daareliſte i ſin Sorg ved Hundens Tab, — ſaa lignede det viſtnok en Daareliſte i Oprør ved Jublen over dens hjemkomſt. — Ingen fik Mad og Drikke undtagen Uncas; men der var heller Ingen, der i Dieblikkets Salighedsruus trængte dertil, undtagen Stafken, der i 10 Dage havde holdt Diæt i Anſtalten paa Chriſtianshavn paa raat og raadent Kjød og Vand. Den aad ſandelig ſamtlige Gble-

skiver, hvormed Samfundet skulde have været tracteret paa den lille Helligaften, og et nyt Forraad maatte skaffes tilveie; thi vi kunde jo dog i Længden ikke alle leve af det, som Uncas med sin overvattede Appetit fortærede. Han var yderlig aimabel Juleuover, og var i Sandhed vor bedste verdslige Juleglæde i den søde Juletid.

Men, — det maa siges — enten var Uncas bleven fordærvet i den høiere Dannelseanstalt — og det har man jo seet før, — eller hans medfødt Perverthed udviklede sig meer og meer med Alderen; — nok er det — der indtraadte lidt efter lidt nogen Kjølighed i det tidligere saa omme Forhold. Han bedrev vel ingen egentlige Skarnsstykker saasom at bide, eller at stjæle; dette forhindrede desuden Mundkurven, som han nu bar Nat og Dag; men han gjorde dog Brævl: snart væltede eller skræmmede han en gammel Kone, — snart besudlede han i al Benflabelighed en forbigaaende Herres Klæder med et velmeent Poteslag, — snart fik han Bornene til at skrig ved sin voldsomme Gjøen, — snart slæbte han tjenstfærdig af med en Gulvmaatte, som hans smaae Legekammerater i Forstuedørrerne gav ham Anviisning paa, — kort sagt: der var Kjævl og Jævl i Evighed, til hvilke Politiet bidrog Sit, ved saagodt som ugentligt at bede mig passe paa Uncas. — Smagen for Huuslivets, deels stille, deels støiende Glæder, havde han ogsaa tabt i Straffeanstalten, og der kunde gaae hele Dage, i hvilke vi ikke saa

noget til Herren, og naar han saa efter disse Excurtioner kom hjem, var han fordetmeste tilsmudstet og treven i høieste Grad. — Vi begyndte aabenbart at blive gjensidigt kjede af hinanden. Sælge ham — vilde jeg ikke, — der er budt mig 25 Rd. for ham til Skibshund; — lade ham flaae ihjel for anden Gang kunde Jungen af os give sit Samtykke til; — men endelig fandtes en gylden Middelvei for at stilles paa en honnet Maade.

(Sluttes.)

Th. Olivarius.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Musiklærer A. Hartmann.

— Hoboist ved Garden A. M. Høyberg.

— Skomager H. C. J. Smith.

— Blikkenslager H. W. V. Kjølstad.

— Billedskjærer A. A. Nielsen.

— Kunstdreiermester C. J. Tulinius.

Assistent E. C. Poulsens Hustru, Emma Poulsen.

Hr. Snedker A. Ericksen.

— Handelsbetjent T. F. W. Gundersen.

Jda Hjøldsted, Datter af Skibstømrer Hjøldsted.

Borger-Vennen.

Syv og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 37.

Løverdagen den 16de September 1865.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schultz.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-Selskabs Medlemmer, som i indeværende Aar agte at ansøge om Laan, Gratification eller Pension, underrettes herved om, at Ansøgninger desangaaende modtages fra den 15de til den 30te September d. A. hver Sogndag fra Kl. 10 til 11 $\frac{1}{2}$ Formiddag og Kl. 3 $\frac{1}{2}$ til 5 Eftermiddag af Selskabets Bogholder, Winge, Rosengaarden Nr. 13, 3die Sal. Det bemærkes, at det Schema, som forinden til ovennævnte Tid kan afhentes imod Lovbogens Foreviisning, kan træde istedetfor Ansøgning, forsaavidt angaaer Andragende om Gratification eller Pension. Schemaet bliver at udfylde efter de forskjellige Rubrikkers Ind-

hold, attesteres af troværdige Mænd og bilægges med Bedkommendes Lovbog, samt iøvrigt under Jagttagelse af Bestemmelserne i Lovens § 16.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 15de August 1865.

J. C. Bondrop. C. N. Laurrup. C. Nothe.

C. Winge.

Uncas.

(Sluttet.)

En af Lærerne paa Veterinairskolen havde under deres korte Sammenværen paa Anstalten forelsket sig saaledes i ham, at han intet Bedre ønskede, end at modtage ham til Foræring, og dette skeete, for at jeg idetmindste kunde slippe for Ansvar ligeoverfor Politiet, da jeg i bedste Form kunde tilmelde det: at Uncas havde skiftet Condition, medtagende Tegn, Hjelme og det Hele.

Afskedens Smerte mildnedes betydeligt ved det fjedelige Forhold, der var indtraadt paa begge Sider, og ved Udsigten til, at Uncas jo nok vilde besøge os. — Det undlod han da heller ikke; først dagligt, senere sparsommere og sparsommere, uagtet det aldrig

manglede paa den venligste og galanteste Modtagelse, naar han meldte sig enten ved sin umaadelige Gjøen, eller sin meget hørlige Skraben paa Døren. Omsider blev han ganske borte, og vi formodede i vort stille Sind, at enten maatte han have endt paa Retterstedet, eller ogsaa maatte han være bleven solgt som Slave. Vi mødte imidlertid i den paafølgende Tid aldrig nogen Krabat, der i nogen Maade kunde ligne Sorte, uden at sætte ham paa Prøve med: „Vil Uncas ha'e en Skilling?“ — thi vi vare visse paa, at hans gamle Tilboielighed for Enestefillinger vilde have robet ham øieblikkeligt; — men de rystede alle med Hovedet, og vi sloge os da omsider tiltaals ved den Tanke, at nu var Uncas død og borte. — Men det var han slet ikke; — thi for halvandet Aar siden modtog vi en tilfældig, men aldeles paalidelig Efterretning om, at Uncas levede og lever som en sjelden anseet Lønkehund paa en Herregaard i Nabolaget af Odense. — Efterretningen er fra en aldeles paalidelig Kilde, da den skriver sig fra den lille Pige, der slæbte af med Klumpen i Barndomsalderen, og nu som nygift Kone havde besøgt sine Svigerforældre i Odense. — Ikke alene havde hun gjenkjendt Bennen med „den ekle Nese“, men den havde ogsaa gjenkjendt sin fordums Goldamme, der med Fryd bragte os Bished om Uncas's Tilstedeværelse i Berden og hans nærværende Stilling i Livet. — Denne er jo hæderlig og svarer aldeles til de Krav, han i Berden turde gjøre. Født af en

anseet Vænkehund, og nu selv en beundret Vænkehund — hvad vil Skabningen mere? — Mellemleddene: Forkjælelse, Optugtelse over sin Stand, Unoder, Uheld paa Livets Reglebane, Straffeanstalt o. s. v., o. s. v. — ja det er jo Altsammen i sin Orden; — thi, hvad kan ikke hændes et Menneske fra Buggen til Graven, — og hvad kan ikke hændes en Hund paa sin Vandring fra sit Fødehundehuus paa Nørrebro til et Hul i en Mødding ved en fynsk Herregaard.

Hermed er dette Hundelivs Beskrivelse for mit Bedkommende for Diebliffet endt; — skulde hans nærværende Herskab tilstille mig yderligere Oplysninger om hans „Leven og Driven“ skal jeg ikke undlade at bringe dem til Læserens Kundskab, saavel som hvad jeg underhaanden maatte kunne indsamle; — det vil neppe kunne blive store Sager, med mindre han skulde finde Leilighed til at opæde en eller anden af Herregaardens Piger, naar han i et balstyrigt Lune sønderbrød sin Vænke. — Om hans Elskovshandler har jeg med Flid Intet talt; thi deels ere de af liden Betydning i et saadant hundskt Sodomia, som Kjøbenhavn, deels troer jeg, at han som en usædvanlig kjøbenhavnsk Løve, i denne Henseende har havt saare liden Modgang.

Hermed siger Uncas og jeg Enhver, som har fulgt os hidtil, vort venligste Farvel og dermed Punktum. —

Nogle temmeligt forældede Smaa- fortællinger.

Ferdinand den 1stes Tænkemaade.

Man raadede den spanske Konge Ferdinand den 1ste at paalægge nye Afgifter for at kunne føre Krigen mod Maurerne desto eftertryffeliger. Men han svarede: „Forsynet vil nok hjælpe mig paa anden Maade; jeg frygter en fattig Qvindes Forbandelser mere end en heel fjendtlig Hær.“

„Det sagteste Suk af et beflemt Bryst er for Gud ligesaa godt en Verdensbegivenhed, som den Storm, der adspredte Philip den 2dens Flaade.“

Forsonlighed.

Før Slaget ved Jvry bad den franske Konge Henrik IV sin General, Schomberg, som han engang havde fornærmet, om at glemme den ham tilføiede Uret. Generalen svarede: „Dengang saarede, idag dræber Deres Majestæt mig; thi den Gte, De beviser mig, tvinger mig til at døe for Dem.“

Ludvig XIV.

Brindsen af Montberry fremlagde engang for Ludvig XIV, Konge af Frankrig, en Liste over de unge Mænd, som ønskede at optages i Militairskolen. Flere blandt disse vare anbefalede af meget høit-

staaende Mænd af deres Bekjendtskab, medens Andre, der besad større Dygtighed end hine, ikke havde kunnet tilveiebringe saadanne Ubefalinger. Da Kongen saae det, sagde han: Siden disse ikke have nogen Belynder, vil jeg være deres Talsmand, og de fik saaledes Fortrinnet.

En Soldats Trostak.

Medens Englænderne under Cromwell satte sig op imod deres retmæssige Konge, blev Fæstningen Glochester strengt beleiret. Fæstningens Commandant, Cappeln, blev opfordret til at overgive den. Det Nærmere skulde bestemmes ved en Underhandling i den fjendtlige Leir, hvor Cappelns Søn befandt sig som Fange. Man forlangte nu af denne, at han skulde søge at formaae Faderen til at rømme Staden. „Min Fader er for klog, til at han skulde lade sig raade af mig,“ svarede denne med Bærdighed. — „Saa maa Du døe!“ sagde den fjendtlige General, lod ham med blottet Bryst binde til en Pæl, og nogle Soldater maatte sætte ham deres Kaarder og Pistoler for Brystet. Dog kunde man ikke formaae den unge Cappeln til at overtage det skammelige Wrende. I dette Dieblik kom hans Fader til Leiren. Strax tilraabte Generalen ham i Raseri: „De maa overgive Staden, eller Deres Søn er Dødsens!“ — Et Dieblik var den gamle Cappeln nærved at falde i Afmagt; men han fattede sig strax igjen og tilraabte Sønnen tre Gange med behjertet Stemme: „Betænk, min Søn, hvad Du er

Gud og Kongen skyldig!" Derpaa vendte han rask tilbage i Fæstningen og forsvarede sig haardnakket, indtil Cromwells Overmagt umuliggjorde et længere Forsvar.

Arnold von Winkelried.

I Aaret 1386 kjæmpede Hertug Leopold af Østerrig mod Sveitserne. Ved Morgarten kom det til Slag. Østerrigerne vare Sveitserne langt overlegne i Antal og bedre bevæbnede. De faae Sveitsere vare opstillede i Kileform og vilde gjennembryde den fjendtlige Slagorden, men kunde ikke trænge ind imellem Fjenderne, fordi utallige Spyd vendte imod dem. Faren blev stor, da Østerrigerne agtede at omringe dem. Da raabte Arnold von Winkelried: „Jeg vil bane Eder en Vej; sørg for min Kone og mine Børn!“ Han omfavnede nu saamange østerrigske Landsknechte som muligt, trykkede dem i sit Bryst, og de sank med hans Legeme til Jorden. Hans Landsknecht trængte over hans Liig ind i den Åbning, som derved var opstaaet, dræbte utallige og adspredte de Øvrige i vild Flugt. Hertug Leopold selv faldt. Et Capel byggedes paa Stedet, og Winkelrieds Navn ihukommes endnu hvert Aar af en taknemmelig Efterverden.

Capellet.

Kong Ludvig af Frankrig, kaldt den Hellige, besøgte ofte det simple Capel i Poissy, i hvilket han

havde modtaget den hellige Daab. En fortrolig Ven spurgte ham, hvorfor dette Capel var ham mere kjær, end selv den prægtige Domkirke i Rheims. „I denne,“ svarede Kongen, „har jeg kun modtaget mine Fædres forgyængelige Krone, men hist en uforgyængelig, og Gud i Himmelen selv blev der min Fader, idet han antog mig i Barns Sted.“

Cornelia.

Da man engang ønskede at see en fornem Romerindes Guldsmykker og Edelstene, pegede hun paa sine velopdragne Børn og sagde: „Disse ere mine Klenodier.“

Th. Olivarius.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Barbeer M. J. Skabelund.

— Arbeidsmand ved det kongelige Baredepot M. Nielsen.

Borger-Vennen.

Syv og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 38.

Løverdagen den 23de September 1865.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schults.

Han var for smuk til at blive
til Noget.

(Efter det Engelske ved Th. D.)

Hr. Ferdinand Figroy var et af disse Mønstre paa Fuldkommenhed, af hvilke en jordisk Fader og Moder ikkun kunne frembringe eet Exemplar; — han var saaledes naturligviis eneste Søn; — og han var selvsølgelig et saadant Pragteexemplar af et Barn, at de søde Forældre letteligen bleve enige om: aldeles at fordærve ham. — Det falder af sig selv — han blev virkelig en meget uartig Knægt, som aldrig blev plaget ved Synet af en UGC, men til Erstatning fik ligesaamange Sodekager, han ikkun kunde putte i sig. Det vilde have været saare lykkeligt

for Hr. Ferdinand, hvis han sit hele Liv kunde have blevet ved at være Barn og moret sig med at spise Rager. — En gammel Græker har engang sagt: at Ingen tør ansee sig lykkelig, før han sover i sin Grav; — og dette Udsagn vil holde Stik med den smukke Hr. Figroy.

Hr. Ferdinand var virkelig en Skjønhed! — Saadanne Dine; — saadant Haar; — saadanne Tænder; — saadan en Figur; — dertil saadanne Manerer og saa ovenikjobet den uimodstaaelige Maade, paa hvilken han forstod at binde sit Halstørflæde!

Da han var bleven henimod 16 Aar gammel, saa gjorde en gammel, brostfældig Onkel hans Forældre opmærksomme paa det Hensigtsmæssige i, at Labanen dog maatte lære at læse og skrive. — Det kostede nogen Banskælighed at skaffe denne Anstuelse Indgang, men det gik dog tilsidst; — thi gamle Onkel var overordentlig riig, og Rigdomme hos en gammel, barnløs Onkel ere slaaende Argumenter med Hensyn til Neveuernes Opdragelse, især naar Forældrene, som Tilfældet var med den unge Figroy, Intet kunne efterlade dem.

Bor Helt kom da ogsaa omsider i Skole, og — dette er ikke Spøg — da han af Naturen var en fløgtig, opvakt Dreng, saa gjorde han mærkværdige Fremskridt. — Skolelærerens Kone holdt særdeles meget af smukke Dreng. „Hvilket Genie Hr. Ferdi-

nand Figroy vil blive, hvis Du gør Dig Umage med ham!" — sagde hun til sin Mand.

„Uah! sagde han, „det hjælper saamæn ikke, at gjøre sig Umage med ham.“

„Og hvorfor ikke, min Kjære?“ —

„Fordi han er altfor smuk til nogensinde at blive Student.“

„Det har Du Ret i min Søde!“ sagde Skolelærerens Kone.

Saaledes gif det til, at vor velbegavede Ben ikke bragte det videre, end til at blive Sinke eller Zug i fjerde Glasse. — Han blev tagen ud af Skolen.

„Hvad skulle vi nu anbringe ham til?“ spurgte hans Moder. —

„Du veed“, svarede Faderen, „at min kjædelige Fætter er Overdommer, vi ville see til at faae ham ind i Juristeriet:

Overdommeren spiste samme Dag til Middag hos Figroy's; og Hr. Ferdinand blev forestillet for ham. — Hans Herlighed var en lille Mand med et haardt Hverdagsansigt og sammentrukne Dienbryn, og som meente, at personlig Skjønhed var det Samme som Dovenskab, og at en Hudfarve, der lignede gammelt Pergament, var den bedste Anbefaling for en Jurist.

„Gjøre en Jurist af ham!“ — udbrød Hans Herlighed, „det kan der aldrig blive Noget af; —

lad ham træde ind i Armeen; — han er altfor smuk til at blive Jurist.“

„Ja det er sandt nok, Hr. Fætter!“ sagde hans Moder, og saa blev der da kjøbt en Fændrikspost i et Dragonregiment til Hr. Ferdinand.

Man lærer meget faae Ting af sig selv, eller ved Inspiration. — Den unge Officeer havde i Skolen aldrig været oppe at ride, undtagen naar han fik Strambug, og var saaledes en kummerlig Rytter. Han blev sendt til en Rideskole, hvor han blev til almindelig Griin.

„Han er et Bæst!“ — sagde Fændrik H., som var meget styg; og nærede sig af Hestestaldsluft — — „ja en gruelig Hvalp!“ — søiede Lieutenant S. til, der var endnu styggere, og skelede paa den forfærdeligste Maade. —

„Dersom han ikke lærer at ride bedre, saa vil han gjøre Regimentet Skam“, meente Capitainen, der var en Mand, der saae godt ud, men som i den nybagte smukke, unge Officeer allerede saae en farlig Rival. —

„Ja, hvis han ikke kan lære at ride bedre, saa maae vi fure ham“ var Oberstens Formening; thi han var en rigtig Einzweidreiofficeer og Stovletmester. — „Maa jeg bede Dem“ raabte han til Hr. B.“ (som var Regimentets Skoleofficeer, og vel bekendt for at faae de unge Recrutter og Ridelærlinge vel gennemrystede og gennemstedte) — „maa jeg bede Dem, at De faaer den nye, unge Herre der til at

sidde lidt anderledes paa sin Hest, end en Jldtang, der skræver over en So, eller en Sæk, som et Æsel bærer til Mølle!"

"Hr. Oberst! han lærer aldrig at ride," —

"Og hvorfor ikke det, for Satan!?" —

"Gud velsigne Dem, Hr. Oberst! han er veed Gud! altfor smuk til at blive en dygtig Cavalleri-officer."

"Ganske vist," — sagde den grimme Fændrif S. —

"Aldeles vist," — bekræftede den endnu grimere, skelende Lieutenant S.

"Vi maa fure ham!" — var Oberstens afgjørende Erklæring.

Naturligviis blev vor Ven, Hr. Ferdinand Fjoroy efter denne Krigsraadsbeslutning virkelig furet; — men han var voget op til en Yngling med megen Pirrelighed og en Deel Uresfølelse, — og — forlod Regimentet — udfordrede Obersten — og — skjød ham. —

"Det er dog en forfærdelig Slyngel, den Fjoroy", istemmede Oberstens Slægtninge. —

"Det er ganske vist," sagde Alverden.

Førældrene vare nær ved at fortvivle. De vare, som tidligere meldt, ikke rige, og de klemmede derfor atter den gamle, skrøbelige Onkel dygtigt.

"Han er sandelig en rask Fyr, og kan nok bane sig en Vej endnu", meente de Begge. —

De laante altsaa nogle Tusind Daler af Onkelen,

og kjøbte paa den Maade en Plads i Parlamentet for hans smukke Neveu.

Hr. Ferdinand var ærgjærrig og vilde gjerne gjenoprette sit tabte Renomme. — Han sled og stred, som et Arbejdsdyr, — læste alle mulige Stridskrifter og Parlamentsberetninger, — ja, lærte dem tildeels udenad, — og samlede endog saa critiske Bemærkninger til Englands Forfatningsforhandlinger. Omsider reiste han sig for at tale.

„Det er en rigtig smuk Karl,“ hviskede et af Medlemmerne.

„Na, det er jo en Laps,“ sagde hans Nabo.

„Han bliver aldrig til en Taler“, erklærede et tredie Medlem høit og tydeligt.

Herrerne paa Bænkene ligeoverfor snisede, skar Ansigter og raabte „Hør ham!“ — — Ufor- skammethed — og det maa der til i enhver parla- mentarisk Forsamling i vore Dage — er ikke altid medfødt, og man bliver da heller ikke til Taler paa den første Dag; — altsaa, vor Ben kom lidt ud af Concepterne. —

„Det sagde jeg jo nok“, sagde Een.

„Det slog Sludder“, sagde en Anden.

„Hans Haar er for smukt til, at der skulde findes Forstand i hans Hoved,“ søiede et skaldet Medlem til, som blev anseet for en vittig Mand. —

„Hør ham! — Hør ham!“ — brølte Herrerne fra Bænkene ligeoverfor.

Hr. Ferdinand satte sig ned; — ganske vist havde

han ikke glimret; men Ret skal være Ret, — han var heller ikke gaaet aldeles bag af Dandsen. — Mungen en høibaaren Parlamentstaler af første Skuffe har begyndt daarligere, end Hr. Figgroy, — og mangt et Medlem fra Landdistricterne, der havde gjort sine Sager blot halvt saa godt, vilde været blevet hilset som en lovende Fugl Phønix.

Saaledes tænkte nu ikke Dagens Helte, der behandlede Kornlovs-spørgsmaalet.

„Disse Skjønheder blive aldrig Talere;“ bemærkede et Medlem med en skjæv Næse, men som ansaaes for en øvet Snakkemester.

„Og heller aldrig Forretningsmand“, søiede en Mand til med et sandt Kænguruhansigt der havde bragt det til at blive Ordfører i en Committee. —

„Stakkels Fyr!“ sagde de hosligste af Banden, „han er en Poffers Deel for smuk til at blive Taler. — Bed Gud! — han vil tale igjen! — Det gaaer aldrig an! — Vi maae hoste ham til No.“ — Det skeete ogsaa saaledes, — vor Ben blev ved hosten og Trampen bragt til Taushed.

Han var nu syv og tyve Aar gammel, — smukkere end nogensinde og en Gjenstand for alle unge Dammers Tilbedelse. —

„Vi kunne Intet efterlade Dig,“ sagde Forældrene, som forlængesiden havde sat deres Formue overstyr, og nu væsentligst levede af den Gære, engang at have været velhavende. — „Du er den smukkeste Mand i London; Du maa ægte en riig Pige.“

„Godt, det skal jeg;“ svarede Sønnen.

Froken Helene Convolvulus var en henrivende ung Dame med et Hareskaar i Overlæben og et halvt Hundrede Tusinde om Aaret. — Til hende begyndte han altsaa sit Courmageri.

Gud bevares! hvilket Oprør der blev blandt hendes Slægtninge i den Anledning. „Det er da let at see hans Hensigter“, sagde Een, „han er en Lykkejæger, der vil bringe det meest mulige ud af sin smukke Person.“ — — „Den er smuk, som handler smukt,“ sagde en Anden, „han blev stødt ud af Armeen og dræbte sin Oberst.“ — — „Gift Dig aldrig med en Skjønhed“, sagde en Tredie, „han kan Ingen beundre uden sig selv“. — — „Han vil faae altformange Elskerinder“, sagde en Fjerde. — — „Idelig gjøre Dig jaloux“, sagde en Femte. — — „Odelægge Din Formue“, sagde en Sjette. — — „Og knuse Dit Hjerter“, sagde en Syvende.

(Sluttes.)

Lh. Olivarius.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:
 Hr. Kunstdreier A. V. Stieler.

Borger-Vennen.

Syv og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 39.

Løverdagen den 30te September 1865.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Han var for smuk til at blive
til Noget.

(Efter det Engelske ved Th. D.)

(Sluttet.)

Froken Helene var i høi Grad forstandig og forsigtig, og saae nok, at der var en stor Deel Sandhed, i, hvad man sagde. Hun var dertil saa vel tilfreds med sin Frihed og sine 50,000 om Aaret, at hun ikke var synderlig utaalmodig efter at faae sig en Ægteherre. Imidlertid havde hun ingen Modbydelighed for en Elsker, og ovenikjøbet saa smuk en Elsker, som Hr. Ferdinand Fikroy. Følgen blev, at hun hverken egentlig modtog eller afviste ham, men lod ham blive i Haabet og tillod ham at styrte

sig i Gjæld hos sin Skrædder, Skærmager og Andre, i det glade Haab, at han snart skulde hedde Hr. Figrøys Convolutus

Tiden gik imidlertid, thi Paaskud til Udsættelse af det lykkelige Dieblif vare let fundne. — Vor Helt var bestandig ved godt Mod, og saa vare hans Forældre. — En smitsom Forraadnelsesfeber bortrev dem Begge i Lobet af en Uge; — dog ikke forend de havde givet Hr. Ferdinand deres Belsignelse, og følt inderlig Glæde ved at vide ham saa vel forsoget. —

Nu havde vor Ben ikke Andre at stole paa, end den gamle skrøbelige Dufel og Frøken Helene. — Dufelen, der var Baronet og en stor Satiriker, var tillige en dygtig Bøxelmægler og Forretningsmand, og betragtede Ferdinand Figrøys yppige Skrøller og hvide Tænder med alt andet end Velbehag.

„Dersom jeg gjør Dig til min Arving,“ sagde han en Dag til ham, „saa antager jeg, at Du fortsætter Forretningen!“

„Ganske vist, Dufel!“ svarede Neveuen.

„Ja, Du er saamæn ogsaa en net Fyr til at blive Bøxelmægler,“ mumlede Dufelen ved sig selv.

Hr. Ferdinands Creditorer begyndte imidlertid at trænge paa ham, og han begyndte at trænge paa Frøken Helene Convolutus. — „Det er en farlig Sag, at ægte en saa beundret Mand,“ svarede hun frygtssom, „vil Du ogsaa altid være mig tro?“

„Bed Gud i Himlen!“ — raabte Elskeren. —

„Af!“ sukede Helene, — da i det Samme Lord

Rufus Pumilion traadte ind, og Samtalen maatte tage en anden Bending. —

Omsider blev Bryllupsdagen da bestemt. — Hr. Ferdinand kjøbte sig et nyt elegant Kjøretoi. — Gud! hvor han dog saae smuk ud, naar han i det holdt for Døren. — En Maaned før den bestemte Bryllupsdag døde den gamle Dufel. — Fruen Helene condolerede Hr. Ferdinand paa den ommeste og fjærligste Maade. — „Bær ved godt Mod, min Elskede,“ sagde hun, „for Din Skyld har jeg afviist Lord Rufus Pumilion!“ — „O, Du Indige!“ udbrød vor Helt, „men Lord Rufus Pumilion er heller ikke mere end 50 Tommer hoi, og har et Haar saa stridt, som en skotsk Hest.“

„Alle Mænd ere ikke heller saa smukke, som Hr. Ferdinand Figgroy,“ var det galante Svar.

Han forlod hende for at være tilstede ved Aabningen af Dufelens Testamente.

„Jeg skjænker,“ udtrykte Testator sig, der, som tidligere bemærket, var noget satirisk, — „jeg skjænker min Anpart i Begelsforretningen og min hele Formue — Legater undtagne — til“ — (her tog Hr. Ferdinand Figgroy sit udmærkede fine og smukt broderede Lomme-torflæde frem og tørrede sine smukke Dine) — „til min naturlige Søn, John Spriggs, en flittig og forstandig Yngling, som vil vide, at gjøre Forretningen Vre. — Jeg havde engang tænkt paa at gjøre min Neveu, Ferdinand, til min Arving; men en Mand med et saa smukt krollet Haar kan umuligt have

Talent for de tørre Børgelmæglerforretninger. — Min Arving maa være Forretningsmand og ingen Skjønhed. Jeg tvivler ikke om, at jo han med sit smukke Ansigt maa erobre en af Byens rigeste Pigeres Hjerte. — Jeg skænker ham alligevel et Tusind Pund til at købe sig en Toiletkasse for." —

„Sig heller et Tusind Djævlé!“ sagde Hr. Ferdinand, idet han smældede Døren i efter sig. — Han ilede til sin Elskede. — Hun var ikke hjemme. — Et italiensk Ordsprog siger: at Løgne have korte Been; men Sandheder af en ubehagelig Natur løbe paa forkræffelig lange. — Den følgende Dag modtog Hr. Ferdinand i en høflig Billet sin Afskedigelse.

„Jeg onsker Dig al mulig Lykke“, saaledes sluttede Froken Helene, „men mine Benner havde Ret: Du er altfor smuk til en Høgtemand.“ — Den følgende Uge var Froken Helene Convolvulus hendes Naade Fru Nusus Pumilion.

„Ak, Herre!“ sagde Underfogden, da han en Dag eller to efter Parlamentets Slutning i en Hylrefareth fjorte med Hr. Ferdinand Fikroy til Gjældsængslet, — „ak, hvor det er traurigt, at skulle bringe saa smuk en Herre i Gachotten.“

Juvelerne.

En Juveleer i Wien kom engang til en Adelsmand og salbod sine Juveler. Denne bad ham, om han maatte beholde Juvelerne en Dags Tid hos sig, for at han kunde søge dem ud, som han syntes bedst om. Juveleren havde slet ingen Mistanke med Hensyn til Adelsmandens Redelighed og lod ham derfor beholde en heel Kasse med Juveler. Den næste Dag kom han igjen for at afhente sine Juveler og tillige for at høre, om Adelsmanden saa vilde kjøbe nogle af dem. Men denne anstillede sig ganske fremmed og uvidende og negtede reent ud, at han nogensinde havde modtaget Juveler af ham. Juveleren forsikrede hoit og helligt, at han havde leveret ham Kassen; han nævnedde endog hver Steen, som havde været deri; men Alt var forgjeves, — Adelsmanden blev ved at negte det med Bestemthed. — Da nu Juveleren ikke havde noget Beviis i Hænderne, saa vidste han intet andet Raad end at henvende sig til den ædle Keiser Joseph II; thi han haabede af denne Monarks bekjendte Retfærdighed, at han vilde forskaffe ham sin Eiendom igjen, og med Taarer i Øinene flagede han sin store Nød for Keiseren.

Denne blev meget opbragt over Adelsmandens Nederdrægtighed og tænkte strax paa et Middel til at overbevise Bedrageren. Han lod Juveleren gaae ind i et Sideværelse og sendte Bud efter Adelsmanden.

Denne indfandt sig strax. Keiseren spurgte ham om Juvelerne; men Adelsmanden forsikkrede, at han aldrig havde seet hverken Juveleren eller hans Juveler før. — Keiseren lod derpaa Juveleren træde ud af Sideværelset og stillede ham og Adelsmanden ligeoverfor hinanden. Men Adelsmanden blev ved det, han før havde sagt, og kaldte Juveleren en Bedrager og Uærlig, fordi han krævede Noget af ham, som han aldrig havde givet ham.

Keiseren havde imidlertid udtænkt et andet Middel, hvorved han haabede at skulle bringe Sandheden for Lyset. Han lod Juveleren gaae bort igjen og befalede Adelsmanden at sætte sig ned og skrive følgende Brev til sin Kone:

„Kjære Kone! Hvis Du vil have, at Din Mand skal beholde sin Frihed og sit Liv, saa giv strax Overbringeren af disse Linier den Kasse med Juveler, som Juveleren igaar overlod mig, o. s. v.“

Keiseren sendte strax dette Brev til Adelsmandens Frue, og han maatte imidlertid blive i Keiserens Bærelse. Hvorledes den arme Synder her var tilmode, kan man nok forestille sig. Da Konen fik Brevet, kjendte hun sin Mand's Haand og tvivlede altsaa ikke om, at Sagen havde sin Rigtighed. Hun gav Overbringeren af Brevet Kassen med Juvelerne, og denne bragte dem til Keiseren, som kort efter gav Eiermanden dem tilbage. Inderlig glad over dette Udfald, fastede Juveleren sig ned for den retfærdige Regents Gødder og takkede ham, fordi han saa naadigen havde hjulpet ham til at faae

sin Eiendom igjen. Adelsmanden derimod fik sin vel-
fortjente Straf.

De to Benner.

Damon og Phintias, to sicilianske Ynglinger, vare hinanden inderligt hengivne. Den ene af dem blev af Tyrannen Dionysius i Syracus dømt til Døden. Dagen til Dødsdommens Fuldbgyrdelse var allerede bestemt. Dog ønskede den Dødsdømte endnu at ordne sine Familieanliggender og fik Tilladelse til at besøge sit Hjem, da een af hans Benner tilbød at gaae i Fængsel og døe i hans Sted, dersom han udeblev. Bennen var den Gæste, som ikke tvivlede om hans Tilbagekomst. Han vendte ogsaa virkelig tilbage, om end først i det sidste Dieblif, og dette rørte Tyrannen saaledes, at han skjænkede Begge Livet og bad om at maatte være den Tredie i deres Pagt.

Slutningsord.

Af Mangel paa nogenlunde velvævet Stof, og af Mangel paa Tid til i Diebliffet at drive dette Bæveri, saa maa jeg her, idetmindste for en Stund, tage Afsked med mine mange velvillige Læsere; jeg siger „mange, — thi jeg har endnu intet „Stop“ hørt, og tør altsaa formode, at enten har Folk ikke

læst Bladet, — og saa har de heller ingen Anledning havt til at raabe: *Gevalt!* — eller, at de har læst det, og saa har tænkt: *Na ja, lad gaae lidt endnu!* — I begge Tilfælde er jeg meget taknemlig, thi at blive afbrudt med et „*Dg*“ paa Læberne er mindre behageligt.

Har jeg med min Luntevagtspassiar forskaffet Dem, mine Damer mine Herrer! en taabelig*) „ $1/2$ Times Læsning“, (Bladet er forovrigt accurat dobbelt saa stort som salig Tønderss Blad, der har denne Titel) — saa skal det være mig saare kjært; — ere De faldne i søvn derover, saa vil jeg ogsaa regne mig det til Fortjeneste, — og er der Nogen, der slet ikke har læst det, saa er saamæn Skammen og Skaden, — hvis der er skeet nogen — deres egen.

*) Sætteren har virkelig, naagtet et ret læseligt Manuscript, sat „*taabelig*“, isiedesfor „*taalelig*“ —; det maa gjerne blive staaende; thi maastee har Skjelman i sit satiriske Lune aldeles Ret.

Th. D.

Erbødigt

Th. Olivarius.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

- Hr. Sadelmagermester N. Hallager.
- Sporemagermester G. F. Riise.
- Skomager G. Flachsbarth.
- Politibetjent P. S. Mortensen.
- Studiosus J. F. J. B. Norager.

Borger-Dennen.

Syv og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 40.

Løverdagen den 7de October 1865.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schultz.

Skibscaptainen.

(En Fortælling af Gerstäcker).

Det var i Slutningen af Fyrgerne i April Maaned, at Barkskibet Mary Burton seilede ud fra New-York. Den var fragtet til Liverpool, havde et lille Antal Passagerer ombord og styrede nu, fort af en svag men gunstig Vind, ud imod det aabne Hav.

Derude gif Lodsen fraborde, og Captainen, der hidtil havde spadseret op og ned ad Dækket og kun passet paa, at Lodsens Ordre bleve hurtigt og noiagtigt udforte, overtog nu igjen Commandoen over Skibet.

Captain Powell var en Mand i sine bedste Aar, høi, slank og kraftig bygget, med brune, krusede Haar

og blaae Dine; han var Skotte af Fødsel og en dygtig Sømand, der hidtil havde tumlet sig om paa Jordflodens forskjellige Have; men nu havde han ligesom flaaet sig til No ved Paketsfarterne mellem New-York og Liverpool og gjorde ene og alene sine regelmæssige Toure mellem disse to Havne. Matroserne ynde ikke synderlig denne Seilads med Passagerer, især naar Veiret er daarligt. Der er da ingen Ende paa den evige Spulen og Badken op efter de stakkels søsyge Mennesker, og det bliver tilsidst en complet Umulighed at holde Skibet reent og pænt. Men Captainen, der ikke er generet af saadanne Biarbejder, har derimod altid den Behagelighed at have Selskab paa Reisen, og naar denne er overstaaet, har han ikke Andet at bestille end at aflevere sine Papirer til Rhederen, — alt det Andet besørger Overstyrmanden.

Saa fulde af Passagerer imidlertid Fartøierne — og navnlig da i den Tid — vare paa Reisen til Amerika, saa saa førte de i Reglen ogsaa tilbage til Europa igjen. Disse vare da i Almindelighed Forretningsfolk, sjelden Familier, der ikke havde faaet deres Forventninger om det nye Hjem opfyldte, — Arbeidere eller i det Hele Mellemdeelspassagerer saae man saa godt som aldrig noget til.

Ogsaa dennegang var der kun saa Passagerer ombord i Mary Burton, i det Hele sex: en tydsk Læge, en Handelsmand Mr. Levison, en amerikansk Landeiendomspeculant, der vilde over til Liverpool for at faae sine store, værdiløse Landstrækninger i Westen

befolkede med flittige Arbeidere, en amerikansk Missionær, der havde sat sig for at omvende malayiske Hedninger til Christendommen, og tvende Damer, en ældre og en yngre. Disse vare Englænderinder, der reiste tilbage til deres Hjemstavn, og med hvilke Captainen uden Tvivl maatte have stiftet Bekjendtskab i New-York, thi da de kom ombord, havde han i længere Tid underholdt sig med den ældre Dame og derefter overladt dem sin egen Kabyt, der var meget rummeligere og bekvemmere end de andre, — Noget der maa betragtes som en stor Begunstigelse ombord.

Den unge Dame, der var en af disse blomstrende elskelige Skjønheder, der saa hyppigt findes i det lykkelige England, vilde aldeles ikke modtage dette Tilbud. Hun holdt med Bestemthed paa, at de skulde lade sig nøie med den dem tilkommende Damekabyt, den var særdeles nydelig indrettet, selv om den ogsaa var noget indskrænket. Moderen derimod, der satte Priis paa at pleie sin Bekvemmelighed, brød sig ikke om Datterens Indvendinger og modtog Tilbudet.

Den første Dag vare Damerne aldeles optagne af de nye Forhold, og selv om de ikke vare rigtig søsyge mere, undlod dog ikke Fartøiets gængende Bevægelse at udøve den noget ubehagelige Indflydelse, som kun saa lykkelige Natureer efter et længere Ophold i Land fuldstændig ere frie for. De vare ikke egentlig syge, men de havde ingen Appetit, og de viste sig derfor heller ikke i Spisefalen, saa at Captainen

maatte fortære sit første Maaltid alene med Land-agenten og Overstyrmanden.

Om Natten blev Brisen friskere, men Søen vedblev at være rolig. Den havde antaget denne forunderlige mørkeblaae Farve, og de let krusede Bølgers Toppe blinkede som Solvskum, idet de bleve til og i næste Dieblif atter forsvandt i deres uendelige Beglen. Og imellem dem skjød Fartøiet, let frænget over til den ene Side af Binden, sin jævne Fart, medens de hurtige Maager ligesom i en dristig Leg snart ved den ene Side berørte Vandfladen med deres spidse Binger, snart skjød forbi Skibets Bøug, snart svævede over dets Kjolvand, idet de med deres flogte Dine speidede efter, om ikke en uforsigtig Fisk eller en lækker Bid Flæsk, udkastet fra Skibet, kunde blive deres Bytte.

Bevægelsen af Skibet var paa Grund af den friskere Brise blevet noget livligere, men Fartøiet holdt sig dog temmelig stot paa Bagbordsiden, og henimod Aften vare samtlige Passagerer, selv Damerne, saavidt kommet sig, at de kunde vise sig paa Dækket. Kun Mr. Levison holdt endnu Sengen og var nærved at bringe Kabysdrengen til Fortvivlelse ved hele Dagen igjennem afvejlende at raabe paa Spytbækken og paa Grog.

„Naada, Mrs. Ellis“, sagde Captainen til Damerne, der viste sig, „det er ret, at De kommer op i den friske Luft — og ligesaa De, Miss Kate. De gjør fuldstændig den Herre tilskamme, der endnu stadig ligger og stønner og giver sig nede i sin Kvie. Men det er

da ogsaa et forunderligt deiligt Beir, og vil denne Bind holde sig, skulde jeg næsten troe, at vi kunne være i Liverpool i Løbet af en fjorten Dags Tid."

"Ja Gud give, vi kunde", suffede den gamle Dame, "men Havet er ikke til at stole paa, og hvem veed, hvorledes det seer ud imorgen."

"Saa ville vi da ialtfald glæde os ved Diebliffet", sagde Somanden smilende; "Mary Burton er et ypperligt Skib, og jeg tænker, jeg kan love Dem en hurtig Reise. Hidtil har da Mary altid haft Lykken med sig."

"Ja lad os nu ikke glæde os for tidligt," sagde den gamle Dame og gjorde en afværgende Bevægelse med Haanden, "men Gud give, det maatte blive ved at være saadant."

"Og har De nu ogsaa faaet Dem indrettet nogenlunde hyggeligt og bekvemt dernede, Miss Kate?"

"Langt bekvemmere end vi kunde have ventet det", sagde den unge Dame rødrende, "kun Skade, at vor Bekvommelighed i dette Tilfælde er erhvervet ved Opoffrelse af Deres egen."

"Tal bare ikke om det", raabte Somanden, idet en let Rødme traf sig hen over hans blege Ansigt, "Gud i Himlen veed, hvor taknemlig jeg vilde være ham, naar jeg turde troe, at De havde følt Dem en lille Smule hjemme ombord i mit Skib."

"De er saa mageløs venlig, kjære Captain," vedblev Moderen, medens Kate ængstelig traf sig tilbage og søgte at afbryde Samtalen, "men Skotlænderne ere

sædvanlig meget galante imod Damer — det er en af de smukkeste Dyder —, og jeg kunde derfor heller ikke lade den gode Leilighed gaae bort, uden at benytte Deres Skib til vor Overtagelse."

"Jeg er Dem taknemlig derfor, Frue," sagde Captain Powell og søgte Kates Blik, men denne havde vendt sig til den anden Side for at see efter Maagerne, der netop med skurrende Skrig strøg saa tæt hen forbi Skibet, at man kunde have naaet dem med en Stok. Tæt bag ved Roret styrtede de sig paany ned i Vandet for at slaaes om en Spand Affald, som Koffen netop havde kastet overbord.

Landagenten var imidlertid traadt hen til Captainen og havde indledet en Samtale med ham, og Kate traf sig kort efter, uagtet det smukke Veir, tilbage til sin Kabyt for den Dag ikke mere at vise sig. Heller ikke den næste Dag kom hun op paa Dækket, uagtet Veiret vedblev at være smukt. Hun undskyldte sig med, at hun havde Hovedpine og maatte have Ro.

Først paa den tredie Dag viste hun sig igjen, og Captain Powell, der adskillige Gange havde spurgt om hende, gik rasht hen til hende, rakte hende sin Haand og sagde i en næsten bebreidende Tone:

"Men Miss Kate, hvor har De dog kunnet bære det over Deres Hjerte i saa lang Tid ikke at vise Deres kjære Ansigt? De veed ikke, hvor Tiden er falden mig lang."

"Jeg følte mig ikke vel", sagde Kate sagte, "og —

i dette Dieblif er jeg egentlig kun kommen op forat trække lidt frisk Luft."

Den agterste Deel af Dækket var netop i Diebliffet tomt, og ved Rattet stod kun den styrende Matros foran Compasset med Dinene heftede snart paa dette, snart paa Skibets Forende for diebliffeligt at kunne møde enhver afvigende Bevægelse med en lille Dreining af Roret.

"Og vil De da virkelig saadan hele Reisen igjennem indeslutte Dem i Kabytten, Miss?" sagde Sømanden, idet han rystede paa Hovedet, „og jeg, som netop havde glædet mig til ret mange Gange at påsiare en lille Smule heroppe med Dem —"

"Der er jo meget tilbage af Reisen endnu", sagde Kate langsomt.

"Hvor snart gaae disse faa Dage ikke!" suffede Powell, „og hvem indestaaer os for, hvor længe vi faae Lov til at beholde dette stille Veir? Storm og Regn skræmmer Dem ned i Kabytten, medens mine Pligter byde mig at blive heroppe. — Vær nu ikke grusom, Miss!" vedblev Captainen efter en lille Pause, medens Kate taug stille, „De veed ikke —" han brød her kort af, og Kate saae ganske forstræffet hen paa ham, thi han havde udtalt de sidste Ord med en underlig heftig og klangløs Stemme. — Ogsaa hans Udseende var forandret, — hans Ansigt var blevet dødblegt, og Dinene syntes ligesom underløbne med Blod; og ligesom om han var sig denne Forandring

bevidst, vendte han sig rask om fra hende og gik over paa den anden Side af Dækket.

Under alt dette følte Kate sig altfor uhyggelig til at være alene paa Dækket med denne underlige Mand, og rystende af Skræk gik hun ned i sin Kabyt for at søge Beskyttelse hos sin Moder, inden Captainen kunde tiltale hende paany.

„Hvad er der iveien med Dig, mit Barn?“ sagde Moderen, der ikke kunde undlade at lægge Mærke til Datterens forandrede Udseende. „Hvor Du er bleg! kan Du endnu ikke vænne Dig til den gyngende Bevægelse?“

(Fortætttes.)

G. P. J. Krebs.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

S. B. A. Sonderhausen, Enke efter Kunstdreier
Sonderhausen.

G. A. Dimpfer, Enke efter Partikulier Dimpfer.

Hr. Handelsbetjent P. J. Wandall.

Borger-Vennen.

Syv og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 41.

Løverdagen den 14de October 1865.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Skibscaptainen.

(Fortsat.)

„Af, Moder,“ sukkede Kate, „hvor jeg vilde ønske, at Du havde givet efter for mine Bonner i New-York og ventet paa et andet Skib. Jeg har altid været saa bange for dette her.“

„Du taabelige Barn“, smilede Moderen, — „ethvert andet vilde jo have gnyget fuldkommen saa meget som dette.“

„Ja, men jeg er ikke søsyg, Moder —“

„Ikke søsyg? men hvad i al Verden feiler Du da?“

„Du veed“, sagde Kate sagte, „at Captain Powell

allerede i New-York, hvor han ofte besøgte min Onkel, halvt om halvt har anholdt om min Haand."

"Men han traf sig jo tilbage," sagde Moderen, "da han hørte, at Du var forlovet. — Han vil dog vel ikke nu —" vedblev hun næsten forskrækket."

"Nei," sagde Kate, beroligende hende, — "men hans Opførsel er saa forunderlig, at jeg ikke kan lade være at være bange for ham. — Gjør mig den Tjeneste, fjære, lille Moder! lad mig aldrig være alene med ham paa Dækket, bliv bestandig hos mig — saa faaer dog vel Reisen med Guds Hjælp engang en Ende."

"Du er dog et taabeligt Barn", sagde Moderen smilende; "Captain Powell er en Gentleman, og at han godt kan lide Dig, Herregud det er da ikke saa løierligt. Et fjont Ansigt er nu engang den bedste anbefaling, som Vorherre kan give en ung Pige med gjennem Berden. Alle Menneſker respektere den, og Captainen her har allerede givet os et Bevis derpaa, ved at afstaae os sin egen Kabyt."

"Ja, men vi skulde ikke have modtaget den."

"Hvorfor ikke?"

"Fordi vi derfor ere forpligtede til at være ham Tak skyldige."

"Na Pyt med det", sagde Moderen, idet hun rystede paa Hovedet, "det er ham jo selv en stor Glæde at have Bevidstheden om, at Du har det saa godt som muligt, det er saamænd al den Tak, han forlanger. Desuden ere vi jo ikke de eneste Passagerer ombord; vi befinde os her ligesom i et Selskab,

der varer et Par Uger, og han er da den sidste, der vil vove at være Dig til Besvær."

Kate svarede ikke noget. Med Armene støttede paa Koiens høie Mand saae hun drømmende ud af det lille runde Hul, der i Kabytten spillede et Bindues Rolle; men for hendes Tanker stod endnu stadig Billedet af den blege, stærkt bevægede Mand, med hans ligesom af Blod underløbne Dine, og hun kunde aldeles ikke faae dette Billede ud af sine Tanker.

Fra den Tid af holdt hun sig med Uengstelighed i sin Moders Nærhed og gik aldrig op paa Dækket, uden at hun var med. Desuden forandrede Beiret sig ogsaa: den gunstige Bind blev svagere og svagere, en Nat indtraadte der et fuldstændigt Bindstille, der atter maatte vige Pladsen for en nordostlig Bind. Omtrent Klokken 9 blev Himlen overtrukket af mørke Skyer, og henimod Klokken 10 begyndte en kold Regn at pidske ned over Passagererne, der bleve nødsagede til at tye ned i Kabytten. I Salonen forslog man Tiden med at spille Whist — det vil sige Mr. Levison, der endelig nogenlunde var kommen sig efter sin Søsøge, Landagenten og Tydskeren, medens Missionairen med stille, uforklarlig Taalmodighed sad ved Siden af dem i Sophaen og hele Dagen igjennem dels læste i sin Bonnebog, dels studerede i en malayisk Ordboek.

Damerne holdt sig saagodtsom stadig inde sluttede i Captainens lyse og rummelige Kabyt, og Captainen selv spadserede hele Dagen igjennem tiltrods for den

skyllende Regn op og ned ad Dækket med mørke Miner og uden at mæle et Ord.

Mary Burton havde allerede i nogen Tid ikke kunnet holde sin Cours, men styrede næsten Sydøst, idet den holdt sig saa tæt op imod den ugunstige Bind som muliat, og de stadig vokgende Bolger væltede sig ind imod Skibets Bøug, saa at det knagede og bragede i alle sine Sammenføjninger.

Og mere og mere mørkt og truende sammenhobede Skyerne sig og gjorde Horizonen mere og mere indskrænket, som om de tilsidst vilde knuse Skibet med deres Bægt; Binden tudede stærkere og stærkere, og Overstyrmanden begyndte særdeles at interessere sig for Barometret, hvis langsomme, men stadige Falden ikke i ringeste Maade lod til at more ham.

Mr. Levison maatte opgive at spille Kort; Bevægelsen blev saa heftig, at han igjen begyndte at føle sig ilde og søgte Koien. Tydskeren og Landagenten vare herved reducerede til at spille Pifet, som de imidlertid ogsaa troligt holdt paa med, uagtet Missionairen bønligt bad dem om at holde op med deres yndige Tidsfordriv og vende deres Sjæle til Gud.

Men hvad brod de sig om Elementernes Rasen og Barometrets Falden; begge havde de gjort adskillige Søreiser og vidste ret vel, at der ude paa den aabne Sø i et godt, tæt Skib ikke truede dem en Smule mere Fare, end naar de hjemme kjørte i en Jernbaucoupee eller en Vogn.

Missionairen blev endelig ogsaa syg og traf sig

tilbage til sin Koie, og begge Spillerne, der efterhaanden bleve fjede af Kortene, skaffede sig med nogen Betværlighed varmt Vand hos Koffen, og glemte snart det daarlige Beir ved en rigtig stiv Grog, hvoraf Overstyrmanden ikke undlod, hver Gang han var nede at see efter Barometret, i al Hastighed at tage sig en ordentlig Slurk.

Dg om Natten gik det alvorligt løs, Seilene vare allerede forlængst beslaaede, og for et enkelt flodsrebet Seil lændede Mary Burton hen over det oprørte Hav.

Den næste Morgen brød frem raa og stormfuld, Binden var vexet op til en rigtig Nordoststorm, Søen lignede et Landskab med veglende Dale og Bjerge, hen over Bolgernes Toppe drev Maagerne deres vilde Leg, men Skibet, denne svage Bygning, udført af Menneſkchaand, holdt flinkt Stand imod Elementerne.

Selv Sofolkene, der i godt eller bare taaleligt Beir ikke have en ledig Time paa Dækket, idet de ogsaa i deres Frivagt, naar det ikke netop er Sovetid, snart have et, snart et andet Arbeide, sode i Læ af Storbaaden, tyggede deres Skraa eller roge af deres smaa Piber og fortalte Historier. En Storm, naar først alt muligt er gjort tilbørligt fast og ordnet paa den rigtige Maade, er for dem den bedste og roligste Tid. Da pincer Jugen dem med Spulen og Budsen, med at flikke Seil, tjære Tongværk eller nogen af alle disse utallige Ting, der til dagligdags gjøre dem Livet suurt. „Jack“ har No, og naar han har „taget sin

Tørn" ved Rattet, kan han i al Magelighed faae sig sin Pibe og sin Pæsfiar.

Overstyrmanden havde netop Frivagt og sad nede i sin Kabyt for at indføre Farten og sine øvrige Bemærkninger i Logbogen, og anden Styrmand, der havde Vagt med Captainen, stod med Hænderne i Lommen og røg af en Cigar, som Blæsten fuldstændig havde forfullet paa den ene Side, medens den anden Side var aldeles urørt.

Bed Siden af ham sad Seilmageren Tom og et lille Stykke fra ham hele de øvrige Vagt, alle ovre i Læ eller bagved Storbaaden. Der var ikke en Seiler i Sigte, Land var langt borte — hvorfor behøve de da at holde Udfik og lade sig overskylle af Søvand?

„Pøkker maa da vide, Styrmand,“ sagde Seilmageren efter en længere Pause i Underholdningen, under hvilken han med den brede haarde Haand havde dækket over Kridtpiben og udelukkende hengivet sig til sine egne Tanker og Nydelsen ved at røge, „hvad der er gaaet den Gamle imod; han er siden denne Reises Begyndelse blevet et helt andet Menneske.“

„Det har Du Ret i, Tom,“ nikkede Understyrmanden, „og hvor han dog seer jammerlig ud. For struttede hans Kinder af Sundhed, og nu ere de jo indfaldne og gule, som jeg veed ikke hvad. Og mange Gange, naar han seer paa En med sine store Dine saa underligt stivt, saa kunde man ordentlig blive ganske bange for ham.“

„Ja,“ knurrede Seilmageren efter et lille Ophold,

„og saa har han aldrig nogen No paa sig mere — han er Dag og Nat paa Dækket, løber stadig frem og tilbage, som om han blev betalt i Milevis. Jeg gad dog vidst, naar han gaaer tilkøis.“

„Og spise gjør han heller ikke; han tager saamænd ikke mere Føde til sig, end hvad en Fugl kan holde i sit Næb. Det Eneste, han endnu ikke har glemt, er hans Aftengrog, den forsømmer han dog ikke.“

„Naa, ja saa har det ikke saa forfærfelig meget at sige,“ sagde Matrosen med en noget beroliget Stemme, — „det er dog altid et godt Tegn.“

„Og muffen er han da som Djævelen,“ sagde Styrmanden, idet han rystede paa Hovedet, — „nu har vi, siden vi seilede fra New-York, passeret tre Fartøier, en Amerikaner, en Hollænder og en Franskmand, og alle tre have de tonet Flag; men troer Du, det kunde falde ham ind at svare? Gud bevare! da jeg spurgte ham derom, før han løs paa mig som en Bindehund.“

„Ja jeg troer nu,“ sagde Seilmageren, „at han er gal i Hovedet over, at han har overladt sin Kabyt til disse Kvindfolk. Han kan ikke rigtig finde sig tilrette med at have det ombord ligesom en anden lumpen Passager.“

„Na paa det Lag! Frokenen skal han nok være helvedes skudt i — det er et gammelt Bekjendtskab fra New-York, saavidt jeg veed. — Nei, der maa være noget Andet iveien.“

„Har J ikke lirket ved Overstyrmanden, for at faae lidt at vide; hvad, Styrmand?“

„Na han veed ligesaa lidt som vi Andre. Med ham taler han jo heller ikke. Men det bliver ellers bandsat ubyggeligt her ombord, naar man saadan skal gaae omkring imellem hverandre uden saameget som at aabne Munden for at sige Godmorgen.“

„Ja, Gud skal vide, hvad der kan være iveien? — Uregreiser har han jo slet ikke havt, — ombord er der da ialtfald ikke foresaldet noget.“

(Fortsættes.)

C. P. J. Krebs.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Skrædermester C. J. Ulrichsen.

— Dreier J. H. Lindhard.

Borger-Vennen.

Syv og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 42.

Løverdagen den 21de October 1865.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Skibscaptainen.

(Fortsat.)

„Bevares vel,” sagde Understyrmanden, — „han tager sig det jo ikke engang nær, selv om der virkelig var noget iveien. Han gloer bare paa En og gaaer sin Vej. — Men for Djævlén! hvor det tager paa at blæse! — det er snart saadant, at fjorten gamle Kjørlinger ikke kunne holde et Ratteskind.“

„Ja, hvis vi strøg Bovenbramræerne, var det vist ingen Skade til.“

„Ja, jeg har sagt det til Overstyrmanden, og han havde allerede mindet den Gamle om det; men han vil ikke vide noget af det.“

„Naa, lad dem saa blæse ad Helvede til,” sagde

Somanden tørt og fradsede sin Pibe ud, „det kommer ikke mig ved.“

Hele Dagen igjennem holdt imidlertid Captain Powell Bagt paa Dækket, — hele Natten derefter vandrede han som en hvileløs Mand op og ned over de smalle Planker, uden at komme i Berøring med Andre end Overstyrmanden, uden at tale med Noget, uden at svare Noget.

Endelig holdt Stormen op; men Søen var endnu høi, endnu pøb Vinden mellem Lougværket og pidskede Bølgerne henimod det stakkels Fartoi, Barometret steg atter hurtigt, og for første Gang skilte Skyerne sig og lod Solen skinne igjennem.

„Styrmand,“ sagde Captainen, da den første Solstraale faldt paa Dækket — „stiger Barometret endnu?“

„Dygtigt, Captain,“ svarede Overstyrmanden fornøiet; — „nu har det raset ud, og jeg tænker snart, vi kunne sætte vore Merseil, naar vi beholde et Reb i dem.“

„Nu gaaer jeg tilføis, Styrmand,“ svarede Captainen, „skulde der arrivere noget af Bigtighed, saa væk mig; ellers ikke. Forstaaer De mig?“

„Vel, Hr. Captain!“ svarede Styrmanden, „det er sandelig ogsaa paa Tiden, at De engang lægger Dem. Jeg troer ikke, De har luffet et Die de sidste otte og fyrgetyve Timer.“

„God Bagt, Styrmand,“ sagde Captainen, vendte sig om og gik ned i sin Kabyt.

De regelmæssige Arbejder ombord toge nu deres Begyndelse. Eftersom Solen kom høiere og høiere op paa Himmelen, løiede Binden af; Mersseilene bleve først satte, derefter Fof og Klyver, og efterhaanden udfoldedes en ret anselig Seilmasse. Søen antog temmelig hurtigt et nogenlunde roligt Udseende, og Bolgerne, hvis hvide Toppe Stormen ikke længer spredte hen over Vandets Overflade som en Støvregn, frembøde et eiendommeligt Udseende, naar de svulmede op til en ret anselig Høide og Diebliffet efter atter styrtede sammen, og naar der paa det Sted, hvor de havde været, saaes en dyb, ligesom med blaaligfarvet Mælk overhældt Dal.

Ogsaa Passagererne kom nu lidt efter lidt op paa Dækket til stor Uergrelse for Søfolkene, som de idelig stode iveien, medens Seilene bleve satte, idet de stadig paa en eller anden Maade kom i Berøring med de løsnede Louge, — men ogsaa dette blev overstaaet, og endelig var Dækket igjen frit.

Binden dreiede imidlertid mere og mere om mod Ost, og Styrmanden, der dog ikke lige strax vilde vække Captainen, lod endelig vende, for at de ikke skulde blive drevne for meget ud af deres Cours mod Syd.

Fra nu af syntes det, som om Veiret vel vilde blive gunstigere, thi Himlen vedblev at være blaa og reen, og Søen var nu blevet fuldstændig rolig, men Binden var stedse ugunstig og blæste idelig fra den Kant, hvorhen de skulde, saa at Mary Burton mere og mere blev forsat i sin Cours imod Nord.

Captainen kom igjen op paa Dækket, men han var taus og omgiffes kun lidet med sine Passagerer. Især Damerne søgte han at undgaae istedetfor som tidligere at søge deres Selskab, medens han dog stadig hilste dem med Høflighed og i al Stilhed omhyggelig vaagede over, at de ikke manglede noget, og at deres ubetydeligste Ønsker øieblikkelig bleve opfyldte, — naturligviis saavidt Skibets smaa Midler tillode det.

Men selv Passagererne kunde ikke undlade at lægge Mærke til, at Sømanden Dag for Dag forandrede sig. Hans Ansigt antog en uhyggelig bleg Farve, og hans Dine sunkede ofte med en ganske forunderlig Ild — og dog kom der aldrig et haardt eller raat Ord over hans Læber.

Om det saa var Kate, havde hun tabt enhver Frygt for ham og angrede oprigtigt, at hun havde gjort ham Uret. Hun kom ofte alene op paa Dækket og satte sig til at læse eller lænede sig ud over Rælingen for at betragte Bølgernes vrelende Leg.

Captainen talte saa godt som aldrig mere til hende, og naar han gjorde det, var det kun om ganske ligegyldige, Skibet eller hendes egen Befvemmelighed vedkommende Ting; og dog kunde det ikke undgaae hendes Opmærksomhed, at han hver Gang ligesom maatte gjøre Bold paa sig, afbrød Samtalen kort og derpaa gif ned i sin egen Kabyt.

Omtrent paa dette Tidspunct af Reisen blev Overstyrmanden syg af en heftig Feber og maatte flere

Dage og Nætter holde Sengen. Captainen og Understyrmanden deelte derfor Bagterne.

Mary Burton havde nu, opholdt af det vedholdende daarlige Veir, været 21 Dage underveis, og Passagererne begyndte, som det sædvanligt gaaer under saadanne Forhold, at blive utaalmodige og havde særdeles Lust til at faae at vide, hvor paa Kortet de egentlig befandt sig. Anden Styrmand kunde ikke give dem nogen Oplysning derom, thi Captainen var ene om at tage sine Observationer, og saa villig han iøvrigt var til at give enhver Oplysning, saa vanffelig var han at komme nær i dette Punct. Paa Compasfæt kunde de ikke see Andet, end at de styrede Nordost, ofte en halv eller en heel Streg til Nord, thi Skibet laa tæt op mod Binden, og Manden ved Rattet havde ikke andet at gjøre end at passe paa, at de stærkt brasede Seil lige netop kunde fatte Binden.

Der var kun een Udvei tilbage. Mod den unge Dame havde Captain Powell stedsse viist sig saa elskværdig, og opfyldt selv hendes ringeste Onske, saa det var rimeligt at antage, at han ikke for hende vilde gjøre nogen Hemmelighed af deres Plads paa Kortet, naar hun engang bestemt vilde spørge ham derom, og da samtlige Passagerer vare enige herom, trængte man snart ind paa hende for at faae hende til at gjøre et Forsøg.

Kate gjorde det ikke gjerne, thi hvis Captain Powell ikke villigt gav hende Svar paa hendes Spørgs-

maal, var hun den, der mindst af Alle havde Lust til at trænge ind paa ham for at faae det at vide. Men det laa hende selv paa Hjerte at erfare, hvor længe det vilde vare, inden hun kunde naae det saa længe ventede Land, og da hun næste Morgen kom op paa Dækket, og Captain Powell som sædvanlig med langsomme Skridt vandrede op og ned paa Styrbordsiden af Dækket, gif hun henimod ham og sagde venligt:

„Naa, hvordan gaaer det, Captain Powell? — faae vi snart lidt Land isigte eller er der for det Første intet Haab derom?“

Landagenten lænede sig ikke langt derfra paa Rælingen af Skibet og røg sin Cigar, men da han ret godt vidste, at Sømanden i hans Nærværelse allermindst vilde give nogen Oplysning, reiste han sig langsomt op og gif forud for derfra at see paa en Flok Marsvin, der netop i dette Dieblif skraaede henimod Skibet. Disse Dyr holde sig gjerne nogen Tid legende og springende efter hinanden foran Bougen paa de Skibe, som de møde.

„Er De allerede træt af at være ombord, Miss,“ afbrød Sømanden hende, medens et vemodigt Smil spillede om hans Læber; — „De lider dog vel ikke Mangel paa Noget.“

„Nei, vist ikke!“ svarede Kate hjerteligt — „De har jo sørget for, at vi ikke i nogensombhelst Henseende skulde komme til at savne vore sædvanlige Bekvemme-

ligheder, saavidt som — ja egentlig langt mere end Rummet herombord tillod det; —

„Men De havde dog alligevel Lyst til snarest muligt at forlade dette stakkels Stib.“

„Og kan De egentlig fortænke en Passager deri,“ sagde Kate smilende; „det salte Hav, hvorpaa Sømanden befinder sig vel, er nu engang ikke vort Element. Om det saa er disse små, pladskende Bølger, saa er jeg bange for dem; thi jeg veed, hvor kort Tid de behøve til at vove op til frygtelige Ræmper, og den Følelse gaaer ikke over, førend jeg igjen faaer fast Land under mine Fødder.“

Captainen stod ligesom i sine egne Tanker og nikkede med Hovedet uden at svare Kate, hvorfor denne efter nogen Tøven smilende vedblev:

„Men hvor ere vi egentlig nu, Captain Powell? — Eller er det en Hemmelighed, som vi ikke maae faae at vide? — Jeg vilde saa gjerne have det at vide, thi her paa Vandet kunne vi stakkels Landsfolk ikke rigtig finde os tilrette: den ene Bølge ligner fuldstændigt den anden, omkring os altid kun Himmel og Hav, og selv Stjernerne staae, saavidt jeg forstaaer mig derpaa, aldeles paa samme Maade paa Himlen, som da vi forlode New-York.“

„Ja, Miss,“ sagde Captainen sukkende, „De veed bedst selv, hvor gjerne jeg er til Deres Tjeneste i alt muligt, som staaer til min Raadighed, men Binden kan jeg nu engang ikke forandre, og den blæser lige

fra den Kant, hvorhen vi skulle. De maa see at overtale Dem til endnu en Stund at finde Dem i vor Skibskost. Jeg kan ikke hjælpe Dem, Miss."

„Men hvorhen seile vi da egentlig?“ sagde Kate temmelig utaalmodig.

„Op mod Nord.“

(Fortsættes.)

C. P. J. Krebs.

Trykfeil i Nr. 41.

S. 336. L. 8 f. n. yndige læs syndige.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:
Flora Hindsberg, Datter af Skomagermester Hindsberg.

Borger-Vennen.

Syv og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 43.

Løverdagen den 28de October 1865.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Skibscaptainen.

(Fortsat.)

„Men saa komme vi jo op i Ishavet,“ sagde den unge Pige smilende, — „besynderligt nok, som Barn var det et af mine høieste Duffer engang at komme til at besøge disse fjerne, kolde Egne, hvor Solen om Sommeren aldrig gaaer ned og selv ved Midnat staaer høit paa Himlen; det maa dog see underligt ud. Har De nogensinde været deroppe, Captain Powell?“

„Ja, Miss,“ sagde Sømanden og saae drømmende hen for sig — „det er i Sandhed underligt med denne lange, lange Dag; og saa Nætterne, disse frygtelige Nætter, er man ganske fri for. — Jeg vilde ønske, at

jeg var deroppe, — og at De var med —“ lagde han sagte, næsten uhorligt til.

„Ja vi ere da godt paa Veien dertil,“ sagde Kate forlegent og begyndte allerede at angre, at hun havde talt til Captainen, thi de sidste, halvhoit mumlede Ord vare ikke undgaaede hendes skarpe Drer.

„Kate,“ sagde pludselig Captainen med blod Stemme og greb den unge Dames Haand, som hun i Diebliffet ikke var istand til at unddrage ham, — „svar mig paa et Spørgsmaal. De vilde for have at vide af mig, hvor vi ere — lad mig da først faae at vide af Dem, hvor jeg er, og om jeg har det ringeste Haab tilbage om nogensinde igjen at see mine Seil fylde af en gunstig Vind, og at blive fort henimod mit Livs Maal.“

„Jeg forstaaer Dem ikke, Captain,“ sagde nu Kate forskrækket og søgte at faae sin Haand fri, men Captainen lod hende ikke slippe og vedblev med en bevæget og indtrængende Tone:

„Undvig mig ikke længere — idetmindste ikke nu — og vær forsikkert om, at jeg fra dette Dieblif af aldrig nogensinde mere skal besvare Dem med noget Ord eller Spørgsmaal — det skal være det sidste, jeg retter til Dem.“

„Captain Powell,“ bad Kate og saae sig forskrækket om paa Dækket — men de vare alene. Kun ved Rattet stod Roergængereren og holdt sit Blik fæstet paa det store Bramseil, der, naar det begyndte at

slagre, gav ham det første Bink om, at han gif for tæet op til Binden.

„Sig mig kun den ene Ting,“ vedblev Sømanden, „er det virkelig sandt, at De nu iler tilbage til England i Deres Brudgoms Arme? Er det sandt, at han utaalmodig venter Dem paa Strandbredden, og at dette Skib —“

„Det er altsammen sandt, Captain Powell,“ sagde Kate alvorligt og følte i samme Dieblif, at Sømanden gav slip paa hendes Haand, som han ligesom frampagtigt havde trykket. „Jeg er Deres Vens, Mr. Dttfen's Forlovede, og saa Dage efter min Hjemkomst skulle vi have Bryllup. Men alt dette har jo allerede min Moder fortalt Dem i New-York; troede De da ikke hende?“

„Nei,“ sagde Sømanden, og Ordet kom ligesom et Suf over hans Læber, „nei, jeg kunde ikke tænke mig, at De kunde komme til at holde af denne tørre, alvorlige Forretningsmand, denne Dttfen, — jeg kunde ikke tænke mig, at jeg havde staaet ved Paradisets Porte kun for der at faae at vide, at de for evig vare lukkede for mig.“

„Captain Powell,“ bad Kate.

„Det er godt, Miss,“ sagde Captainen rolig og knappede sin Overfrakke sammen om sig, som om han frøs; — „jeg takker Dem dog i det mindste, fordi De har været oprigtig imod mig. De behøver ikke at være bange for, at jeg oftere skal genere Dem med mine Spørgsmaal.“

„Og vil De nu svare mig paa mit Spørgsmaal, Captain?“ sagde den unge Pige smilende, idet hun gjorde BOLD paa sig for at bringe Samtalen ind paa noget Andet. — „Naar troer De saa, at vi kunne naae vort Maal?“

„Snart, Miss, snart,“ sagde Captain Powell hurtigt, — „De skal faae at see, at vi ikke skulle forsomme at fremskynde Farten. Jeg har selv Hastværk — forlad Dem kun rolig paa mig!“ og medens hans Nie med et underlig stivt Blik fæstede sig paa hende, lettede han lidt paa sin blanke Hat og vendte sig om for at gaae ned i Kabytten.

Dermed blev han omtrent en halv Times Tid, medens han gjorde sine Beregninger paa Kortet; derpaa gik han atter op paa Dækket og gav Ordre til at sætte flere Seil.

Dette skete hurtigt, men Mary Burton kunde med den større Seilmasse ikke længere holde den tidligere Cours, og Manden ved Rattet fik Ordre til at holde Seilene fulde. Saaledes kom de til at styre nøiagtigt Nord-Nord-Vst. Denne Forandring var ikke undgaaet den amerikanske Vandagent, der ikke alene havde gjort mange Søreiser, men endog selv engang havde ført en Skonnert, der havde været i Kystfart mellem New-Orleans og de nordligere Yankeestater; og da han kom tilbage til Ugterdækket, overbeviste et eneste Blik paa Compasset ham om, at Binden aldeles ikke var blevet ugunstigere, men at en forsætlig Forandring i Coursen havde fundet Sted. Dette mente han maatte

betragtes som et Tegn paa, at de befandt sig saa nær ved den irske Kyst, at Captainen, for ikke at spille for megen Tid med Krydsen, vilde foretrække „Nordpassagen“, det vil sige seile norden om Irland. Istedetfor at gaae igjennem St. Georgskanalen, seilede de nu gjennem Nordkanalen og kunde altsaa haabe snart at see deres Reises Maal.

Herover blev der stor Glæde i Kahytten, og adskillige Flasker Vin bleve hentede op fra de medbragte Forraad for at feire den glade Efterretning. Men hvorfor i al Verden satte dog Captainen saadant et mørkt gnavent Ansigt op? Uagtet den venligste Indbydelse var han ikke at formaae til at tage nogen Deel i deres selskabelige Glæder og indesluttede sig, naar han ikke havde Bagt, i sin Kahyt.

Understyrmanden rystede imidlertid paa Hovedet over denne nye Cours. Siden Overstyrmanden sidste Gang havde gjort sine Observationer, havde Skibet jo rigtignok ligget tæt op til Binden og som saadant kun gjort liden Fart, men hvorfor Captainen saaledes vedholdende vilde ligge Nord an, var ham ikke rigtig klart. Men hvad brød han sig derom. „Jo flere Dage, des flere Dalere,“ er et gammelt Somandsordsprog. Jo længere det varer med Reisen, paa hvilken de ikke kunne fortære noget, destomere fortjene de undervejs, og desto flere Penge faae de at gjøre sig lystige for, naar de komme i Havn. Understyrmanden var derfor den sidste til at ærgre sig over, om Reisen skulde vare lidt længere end sædvanligt.

Med Overstyrmandens Bedring gif det kun smaat. I Lobet af de følgende Dage tog Feberen jo rigtignok noget af, men han var blevet saa svag, at han knap kunde holde sig opreist paa Benene, og selv om han ogsaa engang imellem kunde krybe lidt op paa Dækket for at trække frisk Luft, blev han hurtig saa udmattet, at han igjen maatte søge ned i sin Køje. Førelsen af Skibet bekymrede han sig aldeles ikke om, thi Captain Powell var en dygtig Sømand, og under hans Styrelse vidste han Skibet i de bedste Hænder.

Den ene Dag gif efter den anden. Binden forandrede sig godt og vel halvanden Streg, men Coursen blev alligevel ved at være den samme — ja Captainen lod endda rette lidt paa Ræernes Stilling, for at Seilene kunde tage Binden endnu mere fuldt.

Mary Burton løb nu, med alle Seil satte, rigelig sine 8 Mil i Bagten, og Tiden begyndte at falde Landagenten noget lang. Skulde de da virkelig være slaaede saameget ud af deres Cours mod Syd, siden de maatte seile en saadan Strækning op mod Nord? — Han spurgte endelig ligesvem Captainen, men fik et kort, afvisende Svar, som han maatte lade sig nøie med, thi hvad behøvede han, en Passager, at blande sig i Skibets Navigation?

Og Binden blev mere og mere gunstig. De kunde allerede nu overmaade godt have styret Øst, men i Stedet derfor bleve Ræerne brasede næsten firfautet, og Mary Burton holdt fast ved sin Cours

Nord-Nord-Vst, saa at ogsaa de øvrige Passagerer begyndte at blive underlige ved det.

Klokken var 10 om Aftenen, og Solen var først for et Dieblif siden gaaet ned, da Tydskeren og Landagenten stode sammen oppe paa Dækket. Understyrmanden havde Vagt, Captainen sov, og begge Passagererne saae ud over Rælingen ned i Vandet. Skibet laa endnu stadig Nord-Nord-Vst an.

„Det bliver da ogsaa en fordømt lang Reise,“ afbrød endelig Tydskeren Tausgheden — „vi have nu allerede været otte og tredive Dage undervejs, og endnu er der ikke Spor af Land at see.“

„Poffer maa da vide, om vi nogensinde faae det at see i den Retning,“ brummede Amerikaneren, idet han efter sine Landsmænds Sædvane sproitede en heel Straale Tobaksrøg ud i Soen. „Jeg for min Deel kan ikke blive flog paa Captainen, og hvis vi paa den Maade nogensinde komme til Liverpool, vil jeg hele mit Liv hugge Brænde.“

„Men Captainen maa dog strengt taget vide, hvor han seiler hen,“ sagde Tydskeren, „han har jo sit Compas at holde sig til.“

„Ja han skulde idetmindste vide det; men hele Historien bliver mig efterhaanden noget uhyggelig, og jeg vilde ønske, jeg aldrig havde sat min Fod paa dette fordømte Skib.“

Begge stode temmelig længe tause og saae ned i Vandet, indtil det endelig var blevet ganske mørkt, og Stjernerne skinnede klart paa den lyse Himmel.

Amerikaneren begyndte nu at gaae op og ned ad Dækket; Lydskeren saae op imod Stjernerne, og da hans Reisekammerat paa sin Vandring kom henimod ham, sagde han, idet han rystede paa Hovedet:

„Men sig mig engang, er den Stjerne deroppe ikke Nordstjernen?“

„Hvad for en?“ spurgte Amerikaneren.

„Den deroppe, omtrent lige over Hovedet paa os.“

(Fortsættes.)

C. P. J. Krebs.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Politibetjent W. M. Gundersen.

— Capitain, Skibsreheder C. F. G. Stage, N. af D. og D. M.

Ida Emilie Thæter, Datter af afdøde Skrædermester Thæter.

Borger-Vennen.

Syv og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 44.

Løverdagen den 4de November 1865.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Print hos Universitetsbogtrykker J. H. Schultz

Skibscaptainen.

(Fortsat.)

„Bevares vel — Nordstjernen staaer jo meget lavere,” lod Svaret, — „men vi kunne jo let finde den; naar vi drage en Linie igjennem de bageste Stjerner i Carlsvognen — men for Djævelen!” — afbrød han sig selv pludselig, — „De har jo Ret, det er Nordstjernen; du store Himmel! hvorledes har dette sig egentlig? Saa høit har jeg aldrig i mit Liv seet den staae, selv ikke paa Kysten af Canada.”

„Saa maae vi være rykkede forfærdelig høit op mod Nord,” raabte hans Medpassager, „og seile for hver Time, der gaaer, endnu videre. Seer De ikke, at vi næsten styre lige op imod Nord.”

„Ja nu kan jeg da forstaae, hvorfor jeg har frosset saa meget de sidste Nætter, og hvorfor der næsten ingen Ende er paa Dagene mere. Jeg troer sandelig, at Captainen først vil gjøre sig en lille Tour med os op til Jøland.“

„Eller maaskee forbi Jøland, Mr. Kolten,“ sagde Lydsteren, „Sagen begynder at blive mig noget mistænkelig; — og hvor Captainen har været stille og ordknapp i de sidste Uger, og hvor han seer bleg ud. Men jeg forstaaer bare ikke, hvad i al Verden der har kunnet bevæge ham til saaledes at holde ud af sin Cours. Han maa jo kun føde os saa meget des længere.“

„Ja, jeg forstaaer det heller ikke,“ sagde Amerikaneren, „men saameget er sikkert, at det ikke er, som det skulde være, og imorgen den Dag vil jeg tale med Overstyrmanden, som aabenbart ingen Anelse har om alt dette.“

„Men Understyrmanden har jo sagt nu.“

„Byt med ham,“ sagde Yankeen, „det Saarehoved er jo ikke stort andet end en almindelig Matros, og har jo ikke Spor af Interesse for Sagen.“

„Naar vi Passagerer nu traadte sammen?“

„Passagererne have aldeles ingen Ret ligeoverfor Captainen, — lad kun mig raade“.

„Og imidlertid løbe vi op i Ishavet.“

„Saa rask gaaer det da heller ikke — nu idag lader der sig ikke gjøre mere — men imorgen.“

Amerikaneren greb i Sandhed Sagen praktisk an.

For den Dag lod der sig virkelig ikke gjøre mere, thi Understyrmanden havde ikke turdet forandre paa Cour- sen, selv om han havde villet. Men den næste Morgen, da Captainen havde Bagt paa Dækket, gif han ind til Overstyrmanden, der laa i sin Køie, og sagde med dæmpet Stemme:

„Hr. Styrmand, et Ord i Fortrolighed — veed De, under hvilken Bredegrad vi seile?“

„Det er saa længe siden, at jeg tog nogen Ob- servation, at jeg fuldstændig er ude af Beregningen,“ brummede Sømanden, — „hvad ligge vi an?“

„Nord-Nord-Vst.“

„Tæt op til Binden?“

„Med Seilene næsten brasede firkant og Læseilene satte om Bagbord.“

„Læseil? Død og Pine, saa gaae vi jo op langs den irske Kyst og gennem Nordkanalen.“

„Ja, Gud maa vide, hvor Irland er?“ sagde Amerikaneren, „vi have nu allerede holdt den Cours i elleve Dage.“

„Elleve Dage?“ raabte Sømanden og foer for- strækket med Benene ud af Køien.

„Ja det staaer sig neppe rigtig med Captainen.“ vedblev Amerikaneren — „men lad Dem ikke mærke med Noget; gaa bare Klokken 12 op paa Dækket og se, hvad De kan faae ud af Solhøiden. Efter min Beregning skulde vi være nærmere den 70de end den 60de Bredegrad.“

„Det er da ikke muligt?“ raabte Styrmanden og

blev ligbleg; — „Du forbarmende Gud, vi have jo ikke ret meget Proviant ombord.“

„Overbevis Dem nu selv om det, og sig mig saa bagefter, om jeg ikke har havt Ret. Istedetfor at blive varmere, bliver det foldere med hver Dag, som gaaer, og Nordstjernen staaer om Natten hoit oppe paa Himlen, naesten lige over Hovedet paa os.“

Styrmanden var endnu meget svag, men han frob dog ud af sin Koe, fladte sig paa og gif over til Understyrmanden, for hos denne at faae Logbogen at see. Men han havde den ikke; Captainen havde, siden Overstyrmanden begyndte at blive syg, foert den selv, og Understyrmanden vidste lige saa lidt om Laengde og Brede som nogen af alle de Andre.

Overstyrmanden rystede paa Hovedet — det var ikke, som det skulde vaere; han gif over til Captainens Kabyt for selv at soege efter Logbogen, men Kabytten var tilluffet og Røglen taget af.

Dajaa dette var noget usaedvanligt; — men der lod sig aldeles ikke gjøre noget, for Kloffen blev 12, og den syge Sømand sogte atter hen til sin Koe for at udhvile sig efter denne uvante Anstrengelse.

Kloffen blev 12, — Solen stod klar paa Himlen, der ikke var daekket af nogen Sky, og Styrmanden tog, uden at sige noget til nogen, sin Sextant og gif hen til Forenden af Skibet. Captainen, der ikke havde lagt Mærke til ham, stod paa Agterdaekket, gjorde derfra sine Observationer og, da Solen havde naaet sin største Hoide, og han havde givet Manden

ved Roret Ordre til at slaa „8 Glas“, gif han atter ned i sin Kabyt.

Styrmanden gjorde det samme, og medens han sad og gjorde sin Beregning, kom Rokken ind til ham, saae sig lidt forlegent om og sagde med sagte Stemme:

„Hr. Styrmand! Jeg er rigtig glad over, at De igjen er kommet paa Benene og kan fikke gjennem Deres Instrumenter igjen. Hvorhen vi seile, veed jeg rigtignok ikke, men saameget veed jeg, at meget længe kan det ikke vare, inden vi faae de første Isbjørne at se; og vi kunne ogsaa nok have dem nødvendig til Proviant, for vor egen er der snart ikke mere tilbage af.“

„Hvad mener Du?“ spurgte Sømanden i en ligegyldig Tone, men ligbleg i Ansigtet — „Isbjørne?“

„Ja den Cours, vi have styret i de sidste 10 Dage, kan da snart bringe os op til dem. Igaar passerede vi de første Grønlandsfarere, som vist ikke bleve lidt forundrede ved at træffe os her.“

„Og det staaer kun smaat til med Provianten?“

„Endnu kan det da endda gaae an, men bliver det saaledes længe ved, maa den jo slippe op. Jeg har ogsaa meldt det til Captainen, men han svarede mig ikke engang, han stod og gloede paa mig med et Par Dine saa stive, som han vilde æde mig selv. Fanden maa vide, hvad der er gaaet af ham.“

„Har Du talt med Mandslabet derom, Rok?“

„De ryste paa Hovedet og mene, at jeg skulde

prøve paa at tætte de gamle Brødsfade, til de skulle til at fuge Tran; for de kunne jo ikke forstaae andet, end at Captainen vil paa Hvalfangst."

"Det er godt, Kof!" sagde Styrmanden, "inddel nu bare Provianten ordentligt. Hvorledes staaer det til med Bandet?"

"Ja jeg veed snart ikke, men ret meget er der vel ikke igjen."

Styrmanden nikkede langsomt med Hovedet. Han havde fuldendt sin simple Beregning og tog Kortet frem.

"Hvor ere vi egentlig, Hr. Styrmand?"

"Nu kan jeg ikke sige Dig det, Kof — imorgen skulle I faae det at vide," sagde Styrmanden afværgende — "gaa nu bare til Dit Arbeide og sørg for, at Folkene faae noget at spise. Siden kunne vi vende."

"Ja, Gud give, vi maatte komme til det," brummede Manden og forlod Kabytten, medens Styrmanden skubbede sine Bøger og sin Table tilside og endnu et Dieblif sad og rugede over Kortet. Derpaa reiste han sig og gif op paa Dækket, hvor Captainen som sædvanlig med langsomme Skridt gif op og ned.

"Naa, hvorledes staaer det til, Styrmand," sagde han, idet han blev staaende stille, da han saae sin Næstcommanderende, — "lidt bedre? — Ja men De seer dog endnu jammerlig ud."

"Ja, Hr. Captain," sagde Styrmanden, idet hans

Dine uvilkaarlig søgte op til Seilene, — „jeg er endnu fordømt svag. Hvad ligge vi an, John?“

„Nord=Nord=Øst,“ svarede Manden ved Rattet, til hvem Spørgsmaalet var henvendt.

„Nord=Nord=Øst,“ sagde Sømanden forbausset, og hans Blik faldt igjen paa Væseilene om Bagbord. Da traadte han hen til Captainen og sagde med dæmpet Stemme: „Men i Himlens Navn, Hr. Captain, hvor seile vi egentlig hen?“

„Bryd Dem bare ikke om det, Styrmand,“ svarede Captainen, medens hans Bryn rynkede sig; — „Skibet er i gode Hænder. Vi ere blevne meget forsatte i vor Cours mod Syd.“

„Mod Syd? — vi havde i Middags 64 Graders nordlig Brede og maae i Aften komme til at passere Høiden af Nordkap paa Island. Hvor vil De hen?“

„Mr. Olbridge,“ sagde Captainen koldt, „det er mig, der er Fører af Skibet, og det er mig, der skal bestemme Coursen. Maa jeg derfor udbede mig, at De ikke blander Dem i Ting, som ikke vedkomme Dem.“

„Men Captain Powell,“ sagde Styrmanden bønlig, — „Koffen var for lidt siden nede hos mig; vore Forraad gaae med, og paa denne Maade seile vi jo ved den levende Gud helt op i Ishavet. Tænk dog paa, at vi have Passagerer ombord, og at vi skulle see at komme til Liverpool til rette Tid.“

„Naar jeg maa give Dem et godt Raad, Mr. Olbridge,“ sagde Captainen, „saa gaaer De igjen ned

i Deres Køje og lægger Dem tilfængs; — Ansvaret for Skibet skal jeg nok tage paa mig. Har De forstaaet mig?"

„Vel, Hr. Captain," sagde Sømanden bestyrtet, thi det kunde ikke undgaae ham, hvormeget hans Foresattes hele Væsen og Udortes havde forandret sig i den korte Tid. Manden var bleven dødbleg, hans Dine vare urolige og glødede af en uhyggelig Ild. Men hvad skulde han gjøre? Imod sin Foresattes Villie turde han ikke handle, thi ombord besidder Captainen uindskrænket Myndighed og maa have den.

(Fortsættes.)

C. P. J. Krebs.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Urtekrammer Julius Meyer.

— Sadelmagermester H. C. Olsen.

— Bogbindermester A. F. Jürs.

Borger-Vennen.

Syv og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 45.

Løverdagen den 11te November 1865.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schultz.

Skibscaptainen.

(Fortsat.)

„Paa hvilken Længde befinde vi os, Captain Powell?“ sagde han efter en lille Pause.

„Overlad De kun Bestikket til mig,“ sagde Captainen undvigende — „til De er fuldkommen raff igjen.“

„Saa maa jeg idetmindste bede Dem om Logbogen.“

„Ja, naar Tiden kommer.“

„Captain Powell,“ sagde Styrmanden bevæget, „efter Skibsreglementet og ligeover for Rhederne skal Styrmanden føre Logbogen. — Jeg erklærer herved, at jeg er raff nok dertil.“

„Naar Tiden kommer,“ gjentog Captainen, „jeg har allerede engang sagt, at jeg overtager Ansvaret.“

Styrmanden rystede paa Hovedet — men hvad skulde han gjøre? Han vendte sig om og gik igjen ned i sin Kabyt.

Derved blev det; Skibet holdt sin Cours, selv da Vinden gik endnu mere om mod Syd, og Læseilene bleve satte paa begge Sider, saa at det ikke længere kunde være nogen Tvivl underkastet, at Captainen vilde op mod Nord — men hvorhen? det kunde ingen levende Sjæl gjætte?

Imidlertid blev ogsaa Mandskabet uroligt. Fra Manden ved Rattet udbredte det sig hurtigt mellem Folkene, at Overstyrmanden havde gjort Indvendinger, at Alt ikke var, som det skulde være. Matroserne brøde sig ikke videre om, at Reisen blev en Smule længere, men en Tour til Ishavet uden at være indrettede derpaa med Baaklædningen o. s. v. havde de dog ikke synderlig Lust til. Og hvad skulde de saa deroppe? Fange Fisk eller slaae Robber ihjel kunde de jo ikke, da de ikke havde et eneste Fad ombord til at tage Tran i, ingen Harpuner eller Geværer — det vilde jo være Vanvid. Og hvor underligt opførte Captainen sig ikke efter Samtalen med Styrmanden! Hele Timer igjennem gik han paa Dækket med mørke Miner, sægtende med Armene og af og til mumlende uforstaaelige Ord i Skjægget.

Med Damerne havde han aldeles ikke talt siden sin sidste Samtale med Kate. Han hilste imidlertid

stedse med yderlig Høflighed paa dem, og undertiden, naar han troede sig ubemærket, dvælede hans mørke Blik paa Pigens ungdommelige Skikkelse, men sænkede sig øieblikkeligt sky ned mod Jorden, naar Noget vendte sig om imod ham.

Landagenten havde om Aftenen en lang Conference med Overstyrmanden, men syntes ikke at have udrettet noget. Mary Burton holdt stadig sin Cours, og da Mr. Olbridge næste Middag tog sin Breddeobservation — Længdegraden kunde han ikke beregne, da Captainen havde lukket Chronometret inde i sin Kabyt — viste det sig, at de vare seilede $2\frac{1}{2}$ Grad op imod Nord. Men Kortet viste ham, at de under denne Breddegrad allerede maatte have Jøland langt bagved sig, og at de vare ved at løbe lige ind i Jøshavet.

Mr. Olbridge var ikke nogen ung Mand mere, ellers havde han maaskee taget Sagen noget lettere; men hans Kone og Børn boede i Liverpool, og, hvor meget han end længtes efter at see dem, var dog denne Følelse ikke ubetydeligt forøget ved hans Sygdom. Og havde han Udfigt dertil med denne Seilads? Sandelig nei. Skibet ilede længere og længere henimod et ubekjendt Hav, til hvilket de ikke engang havde Søfort ombord, og hver Time, de vedbleve med denne Cours, kunde faste dem ind imod en ubekjendt Kyst eller en eller anden D. Som Næstkommanderende paa Skibet havde han endvidere den Pligt at sørge for det anbetroede Skibs Sikkerhed. Men saaledes

som det nu gif, seilede det utvivlsomt sin Undergang imøde, og det kunde han dog ikke med Rolighed see paa.

Endnu engang opsogte han Captainen og bad ham om at lade vende. Men Captain Powell blev heftig og truede ham med at lægge ham i Lænker, hvis han endnu en eneste Gang gjorde Indvendinger mod, hvad han havde anordnet. Han førte Skibet, og først efter Ankomsten til Havnen kunde en af Mandstabet — hvis han troede sig forurettet — søge Opreisning. Tilføes skulde de alle adlyde.

(Fortsættes.)

G. P. J. Krebs.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Snekermester P. A. W. Bau.

— Bærtshuusholder G. J. Fristrup.

Opvartningskone paa Garnisonshospitalet, Madame

G. F. Poulsen.

Hr. Cand. juris, Cancellist H. C. Halkjer.

Extract

af

trede Quartals Regnskab 1865,

for

Det rosenede Underrettelles- Selskab.

Indtægt.

1. Kæstebeholdning fra 2det Kvartal o. fl.	3131	44
2. Forbaarlige Contingent:		
Pensance fra forrige Kvartal	472	18
ansliff for dette Kvartal	21	48
498 Rb. 66 f.		
deraf er indkommet	151	92
Pensancer ult. September 1865	341	70
3. Ilgendige Indtægter for Slædet „Borgervænnens“ 77de Aargang, Nr. 26—38	1149	10
4. Regater:		
Gisebidskæt for 1/2 Aar til Raan.	500	Rb. f.
til Underrettelser	50	"
5. Uffrag paa Raan:		
Pensancer fra forrige Kvartal	1,322	Rb. 29 f.
ansliff for dette Kvartal	1,872	"
3,194 Rb. 29 f.		
deraf er indkommet	1,853	"
Pensancer ult. September 1865	1,341	Rb. 29 f.
6. Til Indtægt ansliff, men ifte udbetalt Pension for 2det Kvartal for Skaffer Sølms Datter	6	24
	Rb.	74
	6841	74

Kjøbenhavn, den 1ste October 1865.

J. G. Bønderup.

C. W. Laurrup.

C. Kothe.

Oversættelse med Raadse-Controllen.

Udgift.

1. Pensioner:	Rb.	f.
naaffordrede fra forrige Kvartal	13	72
ansliff for dette Kvartal	1,284	"
1,297 Rb. 72 f.		
afgaet modstaaende Pension for Raadse- for Sølms Datter for 2det Kvartal	6	24
udbetalt i Kvartalet .. 1,266 — 48 -		
1,272 — 72 -		
naaffordrede ult. September 1865 ...	25	Rb. f.
2. Kønninger	505	"
3. yndre Administrationssomkostninger	82	77
4. Ilgelæbets Trykning	189	84
5. Stationalbatter: Skaffesag paa Raan. 3,000 Rb. " f.		
6. Menter af samme	16	42
7. Nye Iblaan	3016	42
Kæstebeholdning ult. September 1865	300	"
	1474	87
	Rb.	74
	6841	74

D. Sorgen,
Selskabets Raadsefer.

C. Dings,
Bogholder.

Borger-Vennen.

Syv og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 46.

Løverdagen den 18de November 1865.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Adam Dehlenschläger.*)

I.

Et Lys er slukt, som lued' klart i Norden
Dg lyfte Storhed over den paa Jorden.

To Læber tie, som den Tid, de talte,
En stor og herlig Fortid os afmalte.

Hvor var der vel en Røst, som sang saa smukt,
Som tegned' Høiheden saa stor, saa herligt,
Som tyded' Venskabet saa djærvt, saa ærligt,
Dg Kjærligheden i sin høie Flugt?

*) Dette Digt er mig sendt til Optagelse i Borgervennen, i Anledning af den 14de November, Dehlenschlägers Fødselsdag.

Som viste Trofastheden i sin Styrke,
Dg Usfelheden i sit fule Mørke?

Han meislede' Nordens Old med Aandens Binger,
Dg trende Lande lytted' til hans Røst;
Hvad før var skilt, ved Ordets Kraft han tvinger
Til et Fostbrødreleg i Sorg og Lyst.

Faa fødtes kun med sliig en Digterssjæl!
Ung Idun gav sit Æble ham paa Bugge,
Skjen Freia vugged' ham ved sine Sukke,
Dg Mimer lod ham drikke af sit Væld.

Hans Liv det var en mægtig Kongeeg,
Som hvert et Aar skjød frodig friske Grene;
Det var et Ygdrasil, som mægtig steg
Til Himlen op mod Stjernehæren ene.

II.

Men Skjalden lever — hvad hans Aand har tolket
Af Stort og Herligt, aldrig kan forgaae:
Det har sin Rod, sit Liv i hele Folket,
Dg det i Arv til senest Slægt skal staae.

Sku i hans Blik, hans Aand, læs af hans Ord
Dg mærk, hvad neppe forhen Du har anet!
Solstraalen lig han selv sin Bei sig baned':
Han var den første fronte Skjald i Nord.

For Digterkongen vil vi Krandsen binde —
Held Adam Dehlenschlägers Minde!

Ludv. Bogel.

Skibscaptainen.

(Fortsat.)

Passagererne bleve nu urolige, og for første Gang dukkede den Mistanke op iblandt dem, at Captain Powell kunde være vanvittig og nu førte dem hen imod deres sikke Undergang. Og hvad lod der sig gjøre herved? Overstyrmanden folte sig endnu altfor mat efter sin Sygdom til energisk at kunne træde op imod Captainen, og Mandskabet var altfor vant til Subordinationen, til at de skulde gribe til det yderste Middel, naar der ikke foretaa en bestemt, meget alvorlig Foranledning. Men i Diebliffet seilede deres Skib endnu i aaben Sø, og selv om de, hvad vel Ingen kunde nægte for sig selv, vare ude af deres Cours, var dette ikke Grund nok til at skride ind.

Mr. Levison foreslog, at Damerne igjen engang skulde søge Captainen, prøve paa at gjøre deres Indflydelse gjældende og faae ham til at seile tilbage til England. Men Kate vægrede sig haardnakked ved at henvende, om det saa kun var et eneste Ord, til den Mand, hvem hun siden sin sidste Samtale med ham frygtede mere end alle Havets Rædsler.

Paa Dækket blev der atter slaaet „8 Glas“. Captainen havde Frivagt og kom ned, Understyrmanden tog Vagt paa Dækket. Endnu stadig holdt Skibet sin Cours, der førte det længere og længere op imod de nordlige Egnes øde Strækninger.

Landagenten var gaaet ind i Overstyrmandens Kufas for at gjøre ham Forestillinger. Han fandt allerede Sømanden færdig paaflædt.

„Mr. Olbridge,“ sagde han med fast Stemme, „jeg kommer i samtlige mine Medpassagerers Navn for at gjøre Dem ansvarlig ikke alene for os, men ogsaa for Deres Rhederes Eiendom, ifald De længere rolig seer paa, at en Banvittig fører os i Fordærvelse. Matroserne ere paa vor Side — vi overlade Dem Førelsen af Skibet.“

„Mr. Koltén, De veed ikke, hvad De siger,“ sagde Styrmanden mørk; — „det er en farlig Sag, som De har givet Dem i Lag med.“

„Jeg vilde ogsaa nødig til det,“ sagde Amerikaneren — „men Nøden tvinger mig. Sømermanden var i dette Dieblis oppe tilveirs og paaftaaer, at han deroppe fra har opdaget et Isbjerg forude; — vil De maaskee vente, til vi komme ind mellem Isen?“

„Et Isbjerg?“

„Spørg ham kun selv derom.“ Overstyrmanden svarede ikke et Ord, tog sin Hat paa og gik op paa Dækket. Understyrmanden gik op og ned af Dækket. Han tog Rifferten, gik et Stykke op ad Bantet og saae derfra længe opmærksomt forud. — En halv Time omtrent blev han staaende deroppe; endelig kom han langsomt ned.

„Bill,“ sagde han til Kabysdrengen, „gaa ned i Kabytten og hent Captainen.“

„Captainen sover,“ sagde Drengen.

„Vel; — lad ham saa blive, hvor han er. —
Kald Folkene op paa Dækket.“

Drengen styrtede hurtig som et Lyn forud og raabte:
„Alle Mand paa Dækket — til Styrmanden,“ og
endnu var aldrig en Befaling blevet adlydt med den
Hurtighed, thi Rygtet om Isbjerget havde snart ud-
bredt sig imellem Folkene, og nu vidste de, at skulde
Skibet ikke gaae tabt, maatte der strax gjøres Noget.
Lause flokkede de sig omkring Overstyrmanden, der
bleg men determineret stod imellem dem.

„Folk!“ sagde han sagte, „vi seile nu med en
Nord=Nord=Øst=Cours omtrent under 69 Graders nord-
lig Bredde, og, at vi ikke tidligere have stødt paa Is-
bjerge, er vist den sydlige Vind Skyld i. Nu have
vi dem forude, og, hvad vi kunne vente os fra den
Kant, vide I. Ville I adlyde mig?“

„Mr. Olbridge,“ sagde Styrmanden, „det er paa
høie Tid, at De tager Commandoen i Deres Haand.
Vi ere alle enige.“

„Vel saa, — ned med Læseilene!“ lod Overstyr-
mandens rolige Befaling, „saa lidt Støi som muligt.“

„Og vi staae Fast og Brast med Dem, Mr. Ol-
bridge,“ sagde Landagenten, til hvem Lydskeren havde
sluttet sig, „stol De kun rolig paa os.“

„Men i Guds velsignede Navn, — ingen Voldsom-
heder,“ bad Kate, der med ængstelig Spænding havde
iagttaget Folkenes underlige, hemmelighedsfulde Ud-
færd.

„Miss,“ sagde Sømanden rolig, „gjør mig den

Tjeneste at gaae ned i Deres Kabyt, og forlad den ikke, førend vi have givet Dem Underretning om, at Alt er i Orden — det er for Deres egen Sikkerheds Skyld. Vil De love mig det?"

„Men hvad har De da egentlig for?"

„At føre Mary Burton lykkeligt hjem til Liverpool, forresten ikke noget," sagde Styrmanden, „men jeg maa indstændig bede Dem om at forlade Dækket; thi hvert Dieblif kan her blive det afgjørende."

Kate vilde endnu stride lidt mere imod, men hun forstod dog, at Manden havde Ret, og gif skjælvende ned til sin Moder i sin Kabyt, hvis Dør lukkede sig bagved hende.

Imidlertid havde Søfolkene med en ombord i en Koffardimand ukjendt Hurtighed udført Befalingen. Væseilene kom omtrent samtidig ned, og ligesaa hurtig fulgte Ordren til at vende. Styrmanden traadte selv hen til Rattet, og Manden ved dette fik Ordre til at lade falde saa meget, som Seilene tillode det, forat de, saaner det lod sig gjøre, kunde løbe tilbage mod den Cours, af hvilken de vare komne. Fartøiet laa nu, medens Folkene endnu vare beskæftigede med Bendingen, Syd-Syd-Vst til Vst, og hvor de end maatte befinde sig under den Breddegrad, var der i den Retning ingen Fare for, at de traf Land, inden de naaede den norske Kyst.

Alt dette havde naturligviis ikke kunnet gaae af uden Larm. — Folkenes Stampen i Dækket og Tougenes og Seilenes Raslen høretes ligesaa tydeligt i

Kahytten som paa Dækket, og i dette Dieblif viste Kahytsdrengen sig, ganske bleg i Ansigtet, og hviskede til Styrmanden:

„Den Gamle kommer!“

Landagenten og Lydsfæren stode ikke langt fra Rattet og i Nærheden af den syge Styrmand, der dog ikke veg fra sin Post og roligt imødesaae det frygtede Dieblif.

I det næste Dieblif styrtede Captain Powell op paa Dækket — uden Hat, ligesom han var sprunget op fra sit Leie, kun indhyllet i sin Kappe. Hans første forstyrrede Blik fløi op til Seilene, og med hæst Stemme raabte han:

„Hvor ligge vi an?“

„Syd=Ost, halv Ost, Sir!“ led Matrosens Svar.

„Hvem har givet Ordre dertil?“ raabte Captainen som rasende, idet han sprang op ad de sidste Trin og foer med sin høire Haand ned i sin Brystlomme.

„Jeg, Captain!“ sagde Styrmanden rolig, „forude ere Isbjerge, og vi have Ingenting at gjøre ved 69 Graders Bredde.“

„Mytteri“, brølede den Rasende og uden at vente et Dieblif rev han Pistolen, som han havde holdt i Beredskab, ud af Lommen og trykkede den af imod Styrmanden. Saa hurtigt var det Hele gaaet for sig, at Ingen havde kunnet forhindre det, og Styrmanden veg forstrækket et Skridt tilbage, da han allerede følte en stikkende Smerte i den ene Side.

Samtidig med Knaldet foer imidlertid Amerika-
neren løs paa den Rasende.

„Til Hjælp!“ raabte han, og inden Captain
Powell kunde vende sig om mod ham, tog han ham
fat om Livet og kastede ham til Jorden, medens Tyd-
skeren ligeledes styrtede over ham.

(Sluttes.)

C. P. J. Krebs.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Politibetjent J. A. Hansen.

Anna Marie Foussing, Enke efter Malermester
Foussing.

Hr. Dhandler H. Hansen.

— Kgl. Fuldmægtig C. Borgen.

 Forfatteren af en mig med Posten usfrankeret tilfille
Novelle „Skuespil i en Omnibus“ anmodes om at afhente sit
Manuskript, da Stykket ikke forekommer mig passende til Op-
tagelse i Borgervenuen. R.

Borger-Vennen.

Syv og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 47.

Løverdagen den 24de November 1865.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Skibscaptainen.

(Sluttet.)

„Mytteri!“ raabte Powell og stod det andet Løb af sin Pistol af imod Tydskeren, men Amerikaneren slog hans Arm i Beiret, og nu kom ogsaa flere Matroser til for at hjælpe de to Passagerer.

Captainen rasede, — Graaden stod ham ud af Munden, hans Dine væltede sig næsten ud af deres Huler, men forgjæves; han blev holdt af stærke Hænder, og Understyrmanden, der indtil dette Dieblif ikke havde taget den ringeste Deel i Kampen, men nu mærkede, hvorledes Sagen stod, traadte koldblodig hen til Balpladsen, trak et Stykke Reb op af sin Lomme og bandt hans Hænder sammen paa Ryggen. Captainen

værgede sig endnu med næsten overmenestelig Kraft og sparkede og bed om sig som et fanget, vildt Dyr, men imod Overmagten kunde han Intet udrette, og Arme og Been vare snart saa fast suorede, at han ikke kunde røre et Lem. Nu blev han rolig, luffede Dinene i og laa, som om han var død.

Styrmanden havde imidlertid taget sin Frakke af og revet sin Skjorte itu for at see, hvorledes hans Saar saae ud. Heldigviis havde Kuglen kun streifet ham, og da han var blevet forbundet, syntes enhver Fare borte. Og han hvilede heller ikke, førend han havde bragt Skibet fuldstændig i Orden i dets nye Cours, og Mary Burton kunde nu, liggende tæt op til Binden, holde Syd-Syd-Vst halv Syd. Først da gik han ned i Captainens Kahyt for at sikke sig Chronometrene, Logbogen og Kortene, og befalede nu, at Captainen skulde bringes ned i sin Kahyt og bevogtes paa det strengeste.

Først Kl. 3 om Eftermiddagen kunde han gjøre sit Bestik og saae at vide, paa hvilken Længdegrad de befandt sig, og det viste sig da, at den Cours, paa hvilken de allerede vare slaaede ind, saa noget nær var den rigtige, thi Observationen viste 8 Graders vestlig Længde og 69,13 Graders nordlig Bredde.

Hvad der havde funnet bevæge Captainen til, uden noget bestemt Maal eller Diemed, at seile op i Ishavet, forstod Ingen, med mindre man vilde søge Marsagen i hans forstyrrede Sind. Og han var i den Grad rasende, at man ikke engang kunde lade ham

blive i sin Kabyt. Han forsøgte nemlig at overgaae det Reb, der bandt ham, og Overstyrmanden maatte derfor, for ikke at udsætte Passagererne for Fare, hvis han skulde rive sig løs, lade ham lægge i Jern og bringe ned i Lasten.

Det var forøvrigt paa den høie Tid, at Commandoen over Skibet blev ham frataget, thi allerede den næste Dag blæste der en skarp Nordenvind op, og denne drev Isbjergene mod Syd. Men nu løb Skibet rask fra dem og fik 9 Dage efter Færøerne i Sigte.

Endnu vare deres Besværligheder ikke fuldstændig tilende, thi de maatte under den skotske Kyst ride en dygtig Storm af, men endelig efter 62 Dages Reise naaede de lykkeligt Liverpool, hvor man allerede forlængst havde opgivet at faae Mary Burton mere at see.

Men Captain Powell kom sig aldrig mere; han blev strax bragt til en Sindsygeanstalt, og uagtet han der blev pleiet med den største Omhyggelighed, vedblev dog hans frygtelige Raseri næsten uophørligt, saa at hans Kræfter snart bleve udtømte. Han døde 3 Uger efter, og til Tak for at Overstyrmanden havde bevaret sin Rhederes Eiendom, og frelst Passagerers og Mandskabs Liv, beholdt han det Skib at føre, som han havde reddet fra den visse Undergang.

Om zoologiske Haver.

(Efter Dr. Brehm.)

Man hører tidt og mange Gange paa staae, at de zoologiske Haver, som anlægges rundt omkring i Nærheden af store Byer, kunne takke Moden for deres Tilblivelse. Denne Anskuelse lader sig vel ikke fuldstændig afvise, men saa meget mere staaer det fast, at „denne Mode“ staaer i den allernøieste Forbindelse med vore moderne Anskuelser om Behandlingen af den zoologiske Videnskab.

Chineserne skulle være de første, som have lagt Grunden til og vedligeholdt Anstalter, der have større eller mindre Lighed med vore zoologiske Haver. Om denne Angivelse er rigtig eller falsk, maae vi lade staae hen, saameget mere som den ikke har nogen væsentlig Bærdi for os, efterdi zoologiske Haver i vor Betydning først ere blevne indrettede i de sidste Aar. Dette bevise tydeligt nok alle de Anstalter af lignende Art, som stamme fra tidligere Tider og endnu den Dag idag blive vedligeholdte, men som ikke ere blevne uddannede videre efter Nutidens Fordringer.

Chineserne have rimeligviis holdt Dyrene alene for deres Fornøielses Skyld i Haver, til hvis Prydelse de skulde tjene. De tidligere Aarhundreders Herstere holdt forskjellige Skabninger, navnlig Rovdyr, fangne enten forat prale med dem eller forat pine de stakkels Dyr. Man anstillede efter romersk Skik Dyre-

kampe og havde ved Synet af disse omtrent samme Fornøielse, som Spanierne den Dag idag nyde, naar de betragte deres affhyelige Tyrefampe. Først senere kom man saavidt, at man indrettede Anstalter, der bedst kunde sammenlignes med storartede Menagerier.

Vi gaae nu ud fra andre Anskuelser end tidligere. Det kommer os nuomstunder ingenlunde hovedsagenlig an paa at tilfredsstille en mere eller mindre berettiget Skuelyst; vi have meget mere det Viemed at belære Folk paa en let og behagelig Maade og desforuden saavidt muligt at gjøre Nytte.

Heri ligger Hovedforskjellen mellem hine Menagerier og de zoologiske Haver. De bedste Menagerier kunne paa en middelbar Maade gjøre Nytte, naar tilfældigvis en lærd og aandrig Mand forestaaer dem, en Mand, som senere meddeler sine Anskuelser til den videnskabelige Verden eller endog nedlader sig til at tale om sine Jagttagelser til den store Mængde.

Der har tidligere aldeles ikke været Mangel paa Undervisningsanstalter i Dyrenes Naturhistorie. Aldeles affeet fra Høiskolerne har enhver større By et Museum, hvor Masser af Naturgjenstande af alle Arter paa en mere eller mindre tilfredsstillende Maade ere stillede tilskue. Tidligere vare den Slags Anstalter Karitetssamlinger og bleve meget flittigt besøgte, nu ere de blevne til Videnskabens Skatkamre. Men disse Skatkamre kunne sammenlignes med en Gjerrigs Pengekasse: Skattene glæde egentlig kun rigtigt Ras-

sereren selv, som er ansat til at drage Omsorg for og passe paa det Opsamlede. Den store Mængde drager ikke saa megen Nytte af at besøge et Museum; thi den her opstablede Rigdom er for stor for Massen, den er den uoverkommelig. Man gaaer derhen een, maaskee to Gange, neppe oftere. De udstoppede Dyr staae jo rigtignok i den skjønneste Orden i deres Skabe, men de staae stive, uden Bevægelse foran Beskueren, og derfor tager denne vel et Indtryk af Massen men ikke af Enkelthederne med sig — maaskee enkelte Gjenstande fraregnede, der ere særdeles fremtrædende paa Grund af deres Form, Farve eller Størrelse. Spørg bare dem, som timeviis have spadseret om i et naturvidenskabeligt Museum, hvad der har gjort Indtryk: Svaret gjælder regelmæssigt Gjenstandenes Mængde, ikke Enkelthederne.

I den zoologiske Have finder det modsatte Sted. Her fængsler idag en, imorgen en anden Enkelthed, hver paa sin Maade, og derfor tage Folk ogsaa altid noget med sig fra deres Besøg i Haven. Det er det enkelte Exemplar, der her gjør Fordring paa Folks Opmærksomhed, og det er vedkommende Dyrs Liv, som formaaer at fængsle dem.

Det maa indrømmes, at den Belæring, som Folk faae i den zoologiske Have, mere ligner den, som Børnene faae i deres Lege, end den, der er Resultatet af alvorligt Studium. Det kan nemlig ikke nægtes, at de allerfærreste af de Besøgende ere sig bevidst, at de modtage nogen Belæring eller overhovedet foretage

sig noget Nyttigt. Man gaaer ud forat see paa Folk, forat trække frisk Luft udenfor Porten, forat faae Hast paa en kjedelig Helligdag, forat lade sig see i sine pæne nye Klæder, forat drikke et Glas Ol, forat høre paa Musikken, eller — fordi det er en Modesag. „Man maa tage sig en Abonnementsbillet til Haven; der er man altid sikker paa at træffe Beaumonden“, siger den unge Hr. Petersen, som saa gjerne vil „være med“, naar der er Tale om sine Folk. Og den gamle Hr. Sørensen mener, at det dog i Grunden er den billigste Fornøielse, fordi — „Musikken faaer man jo aldeles gratis.“ Contorchefen er en lidenskabelig Andeven, der regelmæssig hver Eftermiddag fodrer sine snadrende Beuner af med Brodkrummer; det veed hans unge Bolontør, og han veed ogsaa, at Contorchefens kjonne Datter følger med Faderen, og han har jo saaledes Anledning nok til mœisommeligt at sammenskrabe den nødvendige Mont til et Abonnementskort. Bevæggrunde af den Art kunne opregnes i Dusinvis; sand Deeltagelse for Haven er ulige sjeldnere tilstede. Tværtimod ikke faa finde Dyrene ligesvem kjedelige: Løverne sove for meget; der er ikke Tale om Dressur eller Konster, og hundrede andre Mangler fortjene den allerstrengeste Paatale. Jo mere uvidende En er, jo færre Kundskaber han har, desmere føler han sig kaldet til at opframme sin store Viisdom; og Functionairerne ved en zoologisk Have vide ret vel, at visse Besøgendes Brovl er langt mere generende end samtlige de vilde Dyr's Brøl og Skrig tilsammen.

Men uagtet alle disse Misligheder, gaae Folk dog i de zoologiske Haver, de besøge dem gjentagne Gange og tilfidsjt regelmæssigt. Ene og alene deri ligger Betydningen af disse Indretninger: den regelmæssige Besøger maa, enten han vil eller ei, lære Noget. Mange Besøgende seer man staae tæt sammenhobede omkring enkelte Bure eller Indhegninger og dvæle længst her. Det er de meest ubehdbrødelige med Hensyn til Belæringen; de omtalte Bure ere Abernes, Roddyrenes og især Bjørnernes.

(Sluttes.)

C. P. J. Krebs.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:
K. M. Riberholdt, Enke efter Vaterskout Riberholdt.

Borger-Vennen.

Syv og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 48.

Løverdagen den 2^{den} December 1865.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 21de December 1865, Eftermiddag Kl. 6, afholder Selskabet en Repræsentantsforsamling i Efterslægtsselskabets Gaard paa Østergade Nr. 54 for at foretage Valg af:

en Administrator,

en Revisor,

og 3 Repræsentanter til at foretage det lovbefalede Kasseeftersyn,

samt Behandling af Forslag om Forandring i Lovenes § 15, m. m.

Til hvilket Møde Dhr. Repræsentanter herved indbydes.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 28de November 1865.

J. C. Bondrop. C. N. Laurrup. C. Nothe.

C. Winge.

Om zoologiske Haver.

(Sluttet.)

Det er meget let forklarligt. Den store Mængde forlanger stærke Indtryk forat føle sig underholdt og fængslet, og saadanne frembyde Aberne og Rovdyrene i rigere Maal end nogen af Havens andre Fanger. Abernes naragtige Luner, deres eksempellose Frækhed og Uforskammedhed opmuntrer Mange, og opmærksom Jagttagelse af disse Brængebilleder af Mennesket erhverver dem Deltagelse selv hos de mere Dannede. Om Bjørnene kan man sige noget lignende, og Rovdyrene paavirke navnlig de Besøgendes Phantasi ved at gjenkalde i Grindringen alle de grusomme Fortællinger om blodige Handlinger, udøvede af Dyr af samme Art. Først langt senere gaaer den regelmæssige Besøger over til at betragte de i de andre Indbegninger indkvarterede Bæfener, og først til allerfidsst faaer han Diet op for de Dyr, der tidt og mange Gange ere Havens Stolthed, idet de, skjøndt lidet isinesfaldende, i andre Henseender besidde Egenskaber, der give dem langt større Interesse. Men tidligere eller senere kommer Enhver, der virkelig søger Dannelse ved sine Besøg, saavidt, at han ogsaa skænker selv det beskedneste Dyr sin Opmærksomhed, eller med andre Ord, han studerer dem. Derved er det Vigtigste opnaaet af hvad der overhovedet kan opnaaes af en zoologisk Have.

Naturvidensskaben tilbyder ikke fine Dyrkere bestemte Regler for deres Maade at studere paa. Den forlanger fremfor Alt eget Arbeide og egen Forsken. Enhver Læresætning kan ved en eneste modsigende Jagttagelse blive omstridt, og Enhver, den Lærde som den Ikke-Lærde, er berettiget og forpligtet til at gjøre selvstændige Jagttagerer. Jo mere Jagttagerens Kreds udvider sig, desto mere nærmer Vidensskaben sig sit Maal, at blive Alles fælles Eiendom, og derhen rette alle Forskere deres Bestræbelse, naar de agte og elske deres Folk. Det er i Grunden ligegyldigt, hvilken Gren af Naturvidensskaben Begynderen kaster sig over, thi den ene Gren fører ham ligesaa vidt som den anden: enhver indgyder ham i høieste Grad Interesse for de øvrige, og saaledes bliver det Hele fremmet, omendstjøndt der tilsyneladende kun handles om en ringe Deel. Kort sagt, den vigtigste Opgave for en zoologisk Haver er den at fremme Vidensskaben.

Men foruden den Betydning, som de zoologiske Haver have ved at skaffe Vidensskaben Benner og Dyrkere blandt Publikum, have de et andet Maal, der af Mange anses for langt vigtigere. Der er nemlig en Bestræbelse, der i den nyere Tid har vundet megen Interesse, og som gaaer ud paa at skaffe Dyr fra andre Lande og Jordbelter Indfødsret hos os, det vil sige at akklimatisere dem. Enkelte zoologiske Haver ere gaaede saa vidt i denne Bestræbelse, at de have kaldt sig Akklimatisationshaver, og at de have opgivet alle de Dyr, der alene skulde tjene til at tilfredsstille Skue-

lysten, og kun givet Rum for saadanne, om hvilke man havde det Haab, at de kunde overflyttes til og trives i det Land, hvor Haven var. Hvor interessante disse Forsøg end ere, have de dog i de allerfærreste Tilfælde nogen rigtig praktisk Betydning. Thi hvorvel det har vist sig, at de klimatiske Forhold i særdeles mange Tilfælde ikke lægge synderlige Hindringer iveien for Dyrenes Overflyttelse, er der andre Forhold, der langt oftere gjøre sig gjældende, men ikke desmindre hyppigt oversees, og det er de rumlige Forhold. I vore stærkt befolkede Egne, hvor vort eget hjemmefødte Jagtvildt Dag for Dag mere maa give Plads for den stærke Opdyrkning og Cultur, er det vanskeligt at tænke sig, at fremmede Dyrearter skulde faae blivende Sted, og selv hvad Huusdyrene angaaer, hvor Akklimatisationen dog ellers synes mest at være paa sin Plads, kommer man oftere til det Resultat, at Landets egne Dyr dog ere dem, der i enhver Henseende ere bedst skikkede til den Brug, man vil gjøre af dem. Et flaaende Exempel i saa Henseende er det Forsøg, man i sin Tid gjorde med at akklimatisere Lamaet i Europa. Man kom til det Resultat: det var dyrere at fodre, vanskeligere at behandle og kunde kun bære Halvdelen af hvad vedkommende Landes almindelige Lastdyr kunde; det eneste Fortrin, det havde fremfor disse, og som det delte med Mennesket, var at kunne — spytte.

Men affeet fra den Interesse, som Liebhaveere og rige Folk kunne have af at befolke deres Marker og

Skove med saadanne eiendommelige Dyrearter, har Sagen en anden Side, fra hvilken den ogsaa kan betragtes, og det er den videnskabelige. Man har her det skønneste Materiale til Studiet af, hvilke Betingelser der ere nødvendige for de forskjellige Dyrearters Liv, og efterat man her har gjort sine mere specielle Jagttagelser, vil man deraf kunne drage sine Slutninger om Betingelserne for Livet overhovedet. Vi kunne her drøfte Spørgsmaalet om kunstig Opdrætning, om Krydsning af Racerne og om Bastarder, disse eiendommelige Dyreformer, der ere Afkom af Repræsentanter for forskjellige, men nærstaaende Arter.

Og paa denne Maade komme vi atter tilbage til de praktiske Formaal. Thi Culturens Fremskridt stiller den Fordring til os, at vi ikke alene skulle søge at forsøge Jordbundens Productionskraft i Henseende til Frembringelserne af Planteriget, men vi skulle ogsaa stræbe at opdrætte saadanne Dyr, der udvikle sig i den kortest mulige Tid, og af hvilke der i deres Levetid paa forskjellig Maade kunde drages den største Nytte.

Og disse Ting hænge i Birkeligheden nøie sammen med hinanden og med Betingelserne for et Lands materielle Velvære. Thi ligesom man har opfundet en Mængde Creditanstalter og andre Indretninger til at forsøge den tilstedeværende Capital og gjøre den mere frugtbringende ved en forøget Omsætning, saaledes gaaer det ogsaa med Dyr- og Plantelivet. Naar vi kunde opfinde nye Metoder til at dyrke

Jorden paa, saa at vi ikke behøvede at lade den ligge brak, naar vi kunde opelske Planter, der voxede og modnede hurtigere end andre, naar vi kunde opdrætte Dyr, der i Løbet af et Aar fik den samme Størrelse og Fedme som andre i tre, saa havde vi derved forøget den Grundkapital, af hvilke vi leve, og gjort den mere frugtbringende.

Dg at botaniske og zoologiske Haver kunne gjøre væsentlige Tjenester til at bringe os henimod dette Maal, vil vel Ingen kunne nægte.

Der staaer nu blot tilbage at erindre Læseren om, at der, ved disse Betragtninger over zoologiske Haver, i det Væsentlige er tænkt paa Udlandets store Anstalter. Vor egen er endnu saa meget i sin Barn-dom og har i de fleste Henseender saa smaa Midler til sin Raadighed, at man ikke kan stille store For-dringer til den. Men den er altid en Begyndelse. Dg ligesom det er Statens Sag med dens større Hjælpekilder at opmuntre den Slags Foretagender, saaledes er det paa den ene Side Gierens Sag at benytte de Midler, der staae til hans Raadighed, med Dygtighed og Uegennyttighed, men paa den anden Side er det navnlig Publikum's Pligt at vise Sagen Interesse ved hyppige Besøg og vel erindre, at det er denne Interesse, der skal fikre Haven dens fremtidige Be-staaen og Opblomstring.

Polſke Anekdoter.

Da Munkeordenerne bleve oprettede, tilfaldt Skovene Eremiterne, Bjergene Benedictinerne, Dalene Cistercienserne, Engene og Markerne Norbetanerne, o. s. v. Da Alt allerede var uddelt, kom den hellige Franciscus; han fik Befaling til at tigge. Allersidst kom endelig den hellige Ignatius, og man sagde til ham: „Snap, hvad Du kan!“ — og hans Sønner have forstaaet at benytte sig af denne Lære.

Stanislaw Stadnicki, som havde Tilnavnet Djævelen, en stor Spektakelmager og desuden Protestant, havde engang, da han spillede Kort, lutter Herreblade paa Haanden; han sagde da: „Hos mig er der fuldt op af Billeder, som i en katolsk Kirke.“ Herpaa svarede Piotr Smolik, en Hofmand hos Kong Stefan Batory, der spillede med ham: „Men hos mig, skjøndt jeg er Katholik, er der tomt, som i en luthersk Forsamling.“ Saaledes gav han Svar paa Tiltale.

En Polak, som reiste i Italien for at studere, blev der ikke Vinteren over, men kom ganske uventet hjem, da Sommeren var forbi. Da hans Fader spurgte ham om Grunden hertil, sagde han: „Da de i hele Sommeren have fodret mig med Græs, var jeg bange for, at de til Vinteren skulde give mig Hø.“

Kong Stefan Batory sagde, da man raadede ham til at tvinge Dissidenterne til den katholske Confession: „Jeg hersker over Folket, Gud over Samvittighederne; thi tre ere de Ting, som Gud har forbeholdt sig: af Intet at gjøre Noget, at kjende Fremtiden, at herske over Samvittigheden.“

C. P. J. Krebs.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Inspecteur, ved den mosaiske Synagoge, J.
P. Christensen Borum.

Froken Vilhelmine Christiane Stenderup, Datter
af Bogholder R. M. Stenderup.

Hr. Meelhandler Chr. W. Sørensen.

Trykfeil i Nr. 47.

S. 383. Linie 3. faae Hast paa, læs: faae Has paa.

Borger-Vennen.

Syv og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 49.

Løverdagen den 9de December 1865.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Troft hos Universitetsboatrukker J. H. Schultz.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 21de December 1865, Eftermiddag Kl. 6, afholder Selskabet en Repræsentantsforsamling i Efterflægtselskabets Gaard paa Østergade Nr. 54 for at foretage Valg af:

en Administrator,

en Revisor,

og 3 Repræsentanter til at foretage det lovbefalede Kasseeftersyn,

samt Behandling af Forslag om Forandring i Lovenes § 15, m. m.

Til hvilket Møde Dhr. Repræsentanter herved indbydes.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 28de November 1865.

J. C. Bondrop. C. N. Laurrup. C. Nothe.

C. Winge.

Bæverlærlingen Osborne.

(En Fortælling af A. Brechvogel.)

Hin gamle, vidt berømte Bro, der af Schillers Marie Stuart betegnes som alle Oprøreres Skræk, gjorde først i Begyndelsen af vort Aarhundrede Plads for den saakaldte nye Londonnerbro. Man havde fra Begyndelsen af bygget den gamle Bro som et Bolværk mod fjendtlige Overfald tillands og tilvands, og denne Opgave har den til forskjellige Tider løst paa den hæderligste Maade. Den hvilede paa atten store, temmelig lave Buer, der kun tillode Fiskerbaade, Korn- og Kulpramme, samt saadanne Seilskibe, der kunde lægge deres Master ned, fri Passage; større fremmede Fartøier, navnlig Krigsskibene, fandt ved den af Forsvarere besatte Bro en haardnakket Modstand og kom gjerne i en ubehagelig Stilling mellem den og Fæstningen Tower. For imidlertid at kunne gjøre det muligt for indenlandske Transport- og Krigsskibe at lægge til vest for Broen, var dens Længde paa tre Steder afbrudt af saa store Abninger, at de største af Datidens Skibe kunde komme igjennem, naar de kjæmpestore Klapbroer, der forbandt Broens forskjellige Afdelinger, vare trukne op. Foruden denne saakaldte Londonnerbro førte dengang ingen anden over Themsen, og Samkvemmet mellem de forskjellige Dele af Byen holdtes vedlige enten ved Baade paa Floden eller ved den smalle mørke Gjennemgang, som Broen

ydede. Den var nemlig bebygget med høie Stenhuse, der stode i regelmæssige Firkanter, og som, naar Broerne vare trukne op, bleve forvandlede til 9 stærke Fæstninger, af hvilke de to midterste, ligesom Der, alene hvilede paa Bropillerne. Fra Tinderne af disse Mure til Bandspeilet skal der have været en Høide af hundrede Fod.

I Henrik den Ottendes Tid, da Handel, Kunst og Tidustri begyndte at blomstre, Sæder og Skikke bleve mere fredelige og afflebne, ophørte Londonnerbroen at vere Fæstning og afgav istedetfor Bolig for rolige og rkhavende Borgere. Da var den mellemste, største og rigtigste af de omtalte Bygningsfirkanter i Bæveren Sir William Hewets Besiddelse. Hans flanderste Kæverstole, hans Kontorer og Pakhuse opfyldte hele Bygningen; ingen daværende Kjøbmand var hans lige i Rigdom, og hans Skibe krydsede langs hele Kysten fra Dover til Sicilien. Saavel paa Grund f sin Rigdom som formedelst den Trofskab, hvormed an i gode som onde Dage havde understøttet det da egjerende Tudorske Hus, var allerede Sir Williams fader blevet adlet, men det Hewetske Hus syntes nu t skulle til at uddøe, thi dets fremtidige Bestaaen ar alene knyttet til Sir Williams eneste, svagelige barn, den lille, femaarige Kate. At mange gamle delige Slægter rettede deres Blikke mod dette Barn y dets tilkommende fyrstelige Formue, var naturligt of; men Sir William var og blev en jævn Mand,

der mindre satte sin Stolthed i Benge og Baaben-
skjolge end i sit eget og sine Forsædres Arbeide.

I Aaret 1536 var der efter en usædvanlig streng,
snefuld Vinter saa pludseligt indtraadt mildt For-
aarsveir, at Vandet i alle Floder havde naaet en
usædvanlig Høide og rundt om anrettede mange Dæ-
læggelser. Dgsaa Themsen svulmede høit op over sine
sædvanlige Bredder og satte Southwarcks lave, sun-
pede Strækninger, navnlig bagved Lambeth og omkring
Surreyhoiene, under Vand.

Astensen solen begyndte rødmende at synke ned imo-
Horizonten, men endnu fusede den Hewettske Fabriks
femhundrede Bæverstole i fuldt Hastværk, som om
de vilde tage den dobbelte Nytte af Resten af den
svindende Dag, medens Themsens brusende Bølger
styrtede sig gjennem de mørke Brobuer og her mødte
den stigende Flod, der vogede frem fra Havet, standsede
Bølgerne i deres Fart og kastede dem tilbage i saa
vild Hvirvel, at Broen, Husene og alle Ting paa og
i disse rystede i deres Sammensætninger.

Sir William Hewet, der sad i Kontoret nærved
sin Bolig, bekymrede sig kun lidet om Vandets rasende
Lag: han regnede og gjorde sine Spekulationer, og
iøvrigt fløi Bogholderens og de flittige Skrivers
Benne henad de hvide Flader, thi store Forsendelser
forestode i de følgende Dage. Millionærens Hustru
derimod var steget op paa Husets flade Tag eller
rettere den smalle Gang, der i en Bredde af 4 Fod
strakte sig omkring Taget, og som var den eneste

Spadseretour i det Frie, som den rige Frue kunde nyde godt af i de nærmeste Omgivelser af sit Hjem. Hende fulgte Peggy Wilverton, en solid yorkshirsk Tjenestepige, der paa sin Arm bar den lille Miss Kate, Husets Lykke og Haab.

Medens de langsomt gik omkring langs den firantede Gang, idet de nu og da dvælede ved en ny, smuk Udsigt, glædede de sig ved den smukke Solnedgang og mærkede ikke, at de vare Gjenstand for ængstelig Jagttagelse og usædvanlig Bekymring.

I en af de forskjellige Arbejdsale, som dannede Bestanden af Fabrikken, sad nemlig Edmund Osborne ved sin Bæverstol ved Binduet og fulgte de paa Galleriet spadserende Kvinder med sine Blikke, saa ofte de kom indensfor hans Synskreds. Osborne, omtrent 15 Aar gammel og en af Fabrikkenes mange Lærlinge, var eneste Søn af en gammel, sygelig Enke. Sir Hewet havde taget ham ud af St. Paul-Fattigskolen og, væsentlig paa Grund af hans ærlige Ansigt og hans muntre, floge, brune Dine, havde han taget ham i Lære, og nu lod Drengen ved sin Flid, Troskab og store Taknemmelighed aldrig sin Principal angre, at denne havde gjort det muligt for ham ikke alene at hjælpe sig selv, men endog nu og da at understøtte sin gamle Moder. Men til Edmunds Taknemmelighed imod Hewet knyttede sig endnu en næsten tilbedende Ærbødighed ligeoverfor den adelige Krøsus, ved hvis Bord Landets største Mænd glædede sig ved at spise, og disse barnlige Hølelser formaaede han ikke paa

nogen anden Maade at skaffe Udtryk end ved at kaste den mest trofaste Kjærlighed paa den lille, blege Kate, sin Herres Datter. Hvorsomhelst han mødte hende, kysede han hemmeligt hendes smaa Hænder, udtænkte alle mulige smaa Overraskelser, og hele den Dydighed og Phantasi, han i sin Fritid kunde udvikle, benyttede han til at forfærdige alskens Vegetoi, som han meente kunde glæde hende. Men denne Interessé blev heller ikke uden Opmuntring, thi naarsomhelst den lille Pige saae ham, raabte hun jublende paa hans Navn og strakte sine smaa Hænder ud for at tage ham om Halsen. Og Forældrene lagde ogsaa snart Mærke til dette venstabelige Forhold mellem Børnene, og tillode af og til Edmund om Søndagen efter Kirketid at komme op og lege med Kate.

Derfor dvælede nu ogsaa idag hans Dine ved Galleriet og ledsagede bestandig hans lille Belynderinde. Hans Arbeide gik langsommere og daarligere end sædvanligt fra Haanden, Traadene gik hvert Dieblif istykker, Knuderne bleve ikke rigtig knyttede, og selve Baven kom snart i en saadan Tilstand, at Angstens Sved traadte frem paa hans Pande, og han blev endnu mere confus end tidligere. Men hvad var da det, der gjorde Drengen saa urolig, der drog hans Opmærksomhed bort fra Arbeidet og lod hans Dine dvæle med en sælsom Frygt ved de spadserende Kvinder? Han havde aldrig nogensinde hørt Themsen bruse saaledes som denne Aften under Binduerne, og for et Par Diebliffe siden havde han hørt Bærkstedtsfor-

manden yttre til en af Arbejderne: „Gud skal vide, om den gamle Bro kan holde sammen, hvis Høivandet stiger mere?“ Denne henfastede Bemærkning fremkaldte frygtelige Tanker hos Drengen, og da han saae sin Herres Frue vandre sorgløs deroppe og Pigen, med Catharine paa Armen, med ubesindig Nysgjerrighed hælde sig ud over Rækværket, paakom der ham en uforklarlig Rædsel: han passede sit Snit, da Bærkstedsformanden var gaaet et Dieblik bort, sprang op, ilede ud af Bærkstedet og, uden at være sig bevidst, hvad der drev ham frem, skyndte han sig op ad Trappen til Taget. I det Dieblik, han fik Die paa Gruppen, gled noget af Gefimsen ned i Strømmen. Et høit Skrig undslap samtidig den tumlende Pige og den uheldige Moder: Catharine var styrtet ned i Strømmen!

Døbornes Hjerte stod stille, han styrtede sig hen til Damens Side, stirrede ned i Afgrunden og der — kun et Sekund efter — saae han Barnets Hoved over Bølgerne.

„Herre, tag min Sjæl!“ raabte han og sprang ned i de brusende Bølger, der luffede sig over dem begge.

Endnu engang kom deres Legemer tilsyne, flyngede sammen i inderlig Forening, og da var der ikke mere noget at see af dem.

Fru Hewet var som sønderknust. Pigen raabte med fortvivlede Skrig om Hjælp, Hewet og Kontoristerne, hvis Binduer Døborne, idet han sprang ned,

havde formørket som en pilsnar Skygge, styrtede frem og Fabrikken stod i et Dieblif stille.

„Miss Kate Hewet er druknet!“ raabte Arbejderne og strømmede strax ned til Strandbredden ved City og Southwark, alle Hænder kom i Bevægelse for dog i det Mindste at finde den ulykkelige lille Piges døde Legeme. Baa Edmund Osborne tænkte ikke et Menneſke.

(Fortsættes.)

C. P. J. Krebs.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

- Hr. Stolemagermester C. Berach.
- Overpolitibetjent F. F. Malm.
- Tomrer C. C. Wilken.
- Urtekræmmer T. W. Købke.
- Tapetserer A. T. Kühl.

Borger-Vennen.

Syv og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 50.

Løverdagen den 16de December 1865.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schultz.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 21de December 1865, Eftermiddag Kl. 6, afholder Selskabet en Repræsentantsforsamling i Efterslægtsselskabets Gaard paa Østergade Nr. 54 for at foretage Valg af:

en Administrator,

en Revisor,

og 3 Repræsentanter til at foretage det lovbefalede Kasseeftersyn,

samt Behandling af Forslag om Forandring i Lovens § 15, m. m.

Til hvilket Møde Ds. Hr. Repræsentanter herved indbydes.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 28de November 1865.

J. C. Bondrop. C. N. Pantroy. C. Nothe.

C. Winge.

Bæverlærlingen Osborne.

(Fortsat.)

Der stod Millionairen, Londons første Kjøbmand, hvis Hus glædede sig ved at være overstraalet af kongelig Naade, hvis Fartøier svømmede om paa alle Have, bleg, med stivt Blik, holdt sin asmægtige Hustru i sine Arme og mumlede som vanvittig: „Jeg har mistet min eneste Lykke, mit Barn!“

Hele London blev allarmeret. Matroserne kastede sig i Baade, Folk stode i tætte Masser paa begge Bredder, og de fornemme Folk, Lord-Mayoren og Aldermans ilede ved den skræffelige Esterretning til de ulykkelige Forældres Hus. Alt forgyvedes. — Aftenen sank, den tætte Londoner-Taage indhyllede Stad og Flod i sit blygraae Slør. Ratten brød frem, og gjennem Mørket saae man kun hist og her glimte ligesom Lygtemænd med deres Fakler, der troligt vedbleve med den frugtesløse Søgen. — Catharine Hewet var forsvundet!

Den blege Moder laa i Feberphantasier og vaagnede kun op af sin Afmagt, for Dieblicket efter at falde tilbage i den igjen; Hewet sad ved hendes Side blandt sine Venner uden at mæle et Ord. — Livet havde for ham tabt sit Maal; han aandede vel, men hans Sjæl folte ikke mere. — Ingen formaaede at angive, hvorledes Ulykken var gaaet til, selv Peggy, som Dyrigheden strax havde ladet fæste i Fængsel i

Newgate, havde tabt enhver Grindring om det skjæbne-
svangre Dieblif. Kong Henrik den 8de gav Befaling
til, at Broen i denne Nat ikke skulde lukkes, og
havde udsendt sin Livgarde forat holde Orden mellem
den følgende Folkemasse.

Det var Midnat; Stilhed hvilede over det store,
rige Huus, der var opfyldt af stum Fortvivlelse, da
der i det Fjerne lod en dump Larm som Hurraraab
fra tusinde Struber. Hertugen af Dorset rev strax et
Vindue op.

„Hun er reddet! Leve Osborne!“ tonede det først i
det Fjerne, dernæst nærmere og nærmere ned.

„Osborne — hvem er det, Hewet? Man har fundet
Ederes Barn, min Ven, fat Eder! Det lader til, at
denne Osborne har fundet hende.“

„Osborne? Edmund Osborne!“ spurgte Hewet
som i Dromme. „Ak! det er min Lærling, den stakkels
Kates Yndling.“ Bludselig stod han op og styrtede
hen til Vinduet.

„Hun lever! — de leve begge! — Lærlingen
lever! Hurra — Hurra for gamle England!“ brusede
Raabene fra Tusinder af Stemmer gjennem Luften, og
som en mørk Sky, gjennemglimtet af Lynstraaler, bøl-
gede den sorte Folkemængde, oplyst af Faklernes Skin,
hen til Londenbroen, hvor den nordlige Port
maatte tillukkes af den kongelige Vagt for at afværge
Trængselen.

Vel hørte Hewet den jublende Efterretning, men
hans Hjerte troede ikke rigtig paa det Umulige. „Fra

Graven komme de Døde ikke mere tilbage, Floden giver aldrig sine Dffere levende fra sig igjen."

Da traadte Edmund Osborne ind i Fjergemakket med Dorset i Haanden, ledsaget af Matroser, Soldater og nogle Embedsmænd, bærende paa sin anden Arm den lille, blege, udmattede, men endnu levende Catherine, der, ængstelig for de mange Mennekter, puttede sit Hoved ind imod hans Bryst; da hun gjenkjendte sin næsten livløse Moder, gav hun sig bitterlig til at græde.

„Evide, alvise Gud! kan du i din Naade tillade saadant et Mirakel?" hviskede Hewet, der ikke troede paa sine Dine, idet han hævede sine Arme mod Himlen.

Edmund ilede hen til sin Herkerindes Leie og lagde det hullkende Barn i hendes Arme; derpaa faldt han paa Knæ for Hewet, greb hans Hænder, kyskede dem og sagde stammende:

„Tilgiv mig, kjære Herre, at jeg idag har ødelagt hele den smukke Bæv for Eder."

„Tal ikke om Bæven, Dreng! Jeg beder Dig ..." raabte Sir William; „men, mine Benner, værer saa barmhjertige at hjælpe paa mine stakkels Sandser! Hvorledes gif dog Ulykken til, hvorledes blev mit Barn reddet?"

„Faa Eder, min dyrebare Ven," tog Hertugen af Dorset bevæget Ordet, „næst Gud kan I takke denne fattige Dreng for Eders Barns Redning. Disse tre brave Somænd besandt sig, strax efterat Ulykken skete,

øst for Tower ved Green-Bank, hvor de løbsede Kul. En af dem havde tabt en Baadshage i Vandet, og for ikke at miste den fik han sine Kammerater hurtig med sig ned i en Baad. De vilde just til at støde fra Land, da der hævede sig først tvende Hoveder, dernæst en Arm over Vandfladen."

"Og saa, Sir Hewet!" kaldt Matrosen ham i Taler, "lode vi med Deres Høiheds Tilladelse Baadshagen seile ad Helvede til og gave os til at fiske efter Menneffene. Og i en Snup havde vi Hold i dem, fik dem halede op, og der skulde Deres Høihed have seet denne blege Dreng, hvor han holdt dette lille, blege Barn flamret op til sit Bryst som en Ratteskilling. Vi troede nu, at de begge to vare døde, men vor Herre Martin Dwynt, han forstod sig bedre paa den Ting, han fik Liv i dem, og var saa artig, her har De dem."

"Mit Barn! Jeg har faaet mit Barn igjen — Du gode Gud!" jublede Hewet og sank paa Knæ ved sin Hustrus Seng. Denne var ved den Lilles Ryg og Taarer atter kaldt tilbage til Livet og bad stammende. Da den første overvældende Glæde var forbi, spurgte Hewet, for hvem endnu det Hele stod som en Drøm: "Men Edmund, hvorledes gif da egentlig Ulykken til, hvorledes kunde Du komme til at redde mit Barn?"

"Ak, Herre, jeg veed selv ikke rigtig, hvorledes det gif til; men jeg sad og havde bestandig Tanken om Barnet i Hovedet. Om Aftenen bruste Vandet saa stærkt, Deres Frue var oppe paa Galleriet, og Pigen

bar Miss Kate. Da kom der en saa frygtelig Angst over mig, at jeg odelagde hele det Stykke, jeg skulde være paa. Der var noget, som drev mig afsted, jeg maatte op til hende, og jeg løb derop næsten uden at vide af det. Da jeg kom op til Galleriet, hørte jeg et frygteligt Skrig, jeg saa noget falde og Miss Kate var borte. Jeg gav min Sjæl Gud i Bold, løb derhen, styrtede mig ned, fik fat paa hendes Arm og trykkede hendes Legeme fast op til mig. Nu kommer det an paa mig, tænkte jeg, Gud give mig Styrke! — og jeg arbejdede og arbejdede — men saa tabte jeg min Samling!”

„Og da den raske Gut kom til sig selv igjen!” sagde Matrosen, mens Taarerne trillede ned ad hans Kinder, „var hans forste Ord „Miss Kate,” og hans Dine søgte strax hen til hende.”

Hævet trykkede Lærlingen taus til sit Bryst. Efter en Pause sagde han: „Jeg kan ikke gjøre Dig Gjengjæld for hvad Du har gjort for mig; det kan ene og alene Vorherre. Men min Skyld skal det ikke være, hvis Du ikke kommer til at nyde al den jordiske Lykke hernede, som Din Daad fortjener. Min ædle Hertug, maa jeg bede Eder at lade udbetale hver af disse brave Sosfolk hundrede Pund Sterling, og Londons Fattige skulle ligeledes have hundrede Pund, forat de længe kunne beholde den lykkelige Ulykkesdag i Tankerne.”

Jublende bortfjernede de rigtbegavede Mennesker sig og vendte tilbage til de ventende Skarer. —

„Leve Baveren og hans Værling!“ raabte Folket og spredte sig ad. Kun en gammel Kone blev tilbage; hun bad bævende om at blive bragt hen til sin Dreng. Det var Enken Osborne, Edmunds Moder. — — —

Tiderne havde forandret sig. England var i Aaret 1551 ganske anderledes end for 16 Aar siden. Efter den strænge, tyranniske, men rigtbegavede Henrik den Ottende fulgte hans karakterløse uduelige Son Edvard den Sjette, der var et Legetoi i Hænderne paa sine Raadgivere og Formyndere. Den falske Sommerset og den hævnjerrige Dudley, Greven af Warwik, den hyflerske Cardinal Bethune, og den stive, protestantiske Biskop Cranmer, stredes voldsomt om Herredømmet over Land og Rige, og syntes at være paa Veie til at hidføre en ny Kamp mellem den hvide og røde Rose. Men medens selv den gode Sir Hewet under Henrik den Ottende neppe engang frygtsoomt turde tilstaae, at han var reformeret, saa havde nu den nye Tro trindt om flaaet dybe Rodder. Kampen om Magten over Herskerne var nemlig tillige en Kamp mellem Rom og Calvin, og da Eduard den Sjette selv i Hjertet var hengiven til den nye Lære, maatte Sommerset med sit Hoved bøde for sin Uergjerrighed, og Bethune tage Flugten, medens Warwik og Cranmer sad ved Roret i England saavel hvad Politikken som Religionen angik. Hewets Bæverstole raslede nu heller ikke længere paa Londenner-Broen, han havde strag

efter den førømmeldte Tildragelse leiet Huset til Naalemageren (Growse*), og en ny, mere stille, men ikke mindre glindsende Industrigren blev nu drevet her. Derimod havde Sir William taget et nyt Hus i Besiddelse, der laa mere østlig nærved Tower, og hvis to Sideskioie vendte hen imod Floden og indesluttede mellem sig et Anløbssted, hvor hans Skibe pleiede at lægge til og indtage deres Ladning.

*) Opfinderen af de nuværende engelske Staalshnaale. Han blev senere under Dronning Elisabeth begavet med store Privilegier.

(Fortsættes.)

C. P. J. Krebs.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Factor J. L. Valentin.

Dorthea Helene Sendrup, Enke efter Kanoneer
Sendrup i Marinen.

Borger-Vennen.

Syv og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 51.

Løverdagen den 23de December 1865.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Bæverlærlingen Osborne.

(Fortsat.)

Hans Formue ligesom den Agtelse, han nød, var tiltaget betydeligt, og hans Datter var voxet op til den yndigste tyveaarige Pige, som Gammelengland nogenstinde havde frembragt. Dgsaa Edmund Osborne spillede nu en ganske anden Rolle end for sexten Aar siden.

Hewet havde strax taget hans gamle Moder til sig i sit Hus, havde faaet ham selv ud af den strenge Lærningstjeneste, og nu var Mister Osborne sin Herres Kasserer og Disponent; Hundredetusinder gif daglig gjennem hans Hænder, og Hewet havde sagt til ham,

i alle sine Folks Nærverelse, da han satte ham ind i denne Stilling: „Mr. Edmund, saasnart jeg er kommen saa vidt, at min Datter er bleven gift, vil jeg trække mig ud af Forretningerne, og saa skal I styre det Altsammen.“ Hvor stærk Sir Williams Taknemmelighedsfølelse ligeoverfor den unge Mand var, saae man ogsaa deraf, at han havde ladet opstille det „fordærvede Stykke Bæv“, som Drengen Edmund havde arbejdet paa hin uheldsvangre Aften, i et Glasstak, der som et Tegn paa Troskab og Mod havde sin Plads i Principalens Stadsestue. Men endnu stærkere og mindre egoistisk var den stille, dybe Kjærlighed, som den opblomstrende Miss Kate bar til den fordums Lærling. Hverken hendes Hjemms Glæde og Rigdom eller den Skare af høiadelige Friere, som hjemsogte den londonste Krosus's Hus, vare istand til at udslukke denne Kjærlighed. Hvad der gik for sig i Osbornes Indre ved at være Vidne til alle disse Frieres Besøg, behøver vel ikke at nævnes; havde han allerede elsket det femaarige Barn saa høit, hvorledes maatte han da ikke nu elske den unge Pige i al hendes Indighed. Osborne havde imidlertid Charakter og denne stille, men kraftige Værdighed, som saa godt veed, hvad der sømmer sig.

„Jeg har ved Guds Barmhertighed reddet hans Barn for ham, og han har lønnet den fattige Dreng derfor som en Tyrste, nei endnu langt ædlere, som en Fader. Jeg gav ham ikke hans Barn tilbage, for kort

Tid efter at tage det fra ham igjen!" — og hans Mund forblev stum, hans Dje bestedent. Hvor hjertelig endog Catherine var i sine Samtaler med ham, han overstred dog aldrig Benskabet's Grændse. Men da hun en Dag smilende fortalte ham: „Edmund, igaar friede den unge Lord Cavendish til mig, og jeg viste ham Binterveien!" da rødmede Osborne dybt, kyskede hurtigt hendes Haand og havde ondt ved at tilbageholde en Glædestaare.

Men det skulde ikke altid blive ved at være saaledes. — Den unge elegante Talbot, Greve af Shrewsbury, eneste Son af Greve Archibald, den rige, ædle og ivrige Protestant, havde længe havt sin Gang i Hewet's Huus, og en Dag modtog Sir William et ceremonielt Brev fra den gamle Lord, i hvilket han forlød sig med: „at han den næste Dag havde ifinde at indfinde sig hos Sir Hewet med sit Følge for paa hoitidelig Maade at anholde om hans Datters Haand for sin Son o. s. v., o. s. v." — Sir William luffede ved Modtagelsen af denne Skrivelse sine Bærsteder med den Bemærkning, at alle Arbeiderne ikke destomindre skulde have deres fulde Løn og en Forøring ovenikjøbet, og at de den næste Dag skulde møde i hele deres Stads, thi han vilde da forlove sin Datter bort. Ligeledes anordnede han strax, med hvilke Festsigheder Greven og hans Son skulde modtages. Miss Catherine og Edmund havde en søvnløs Nat! Thi hvormegen Magt end Catherine havde over

sin Fader, saa vidste hun dog, at han var en streng Mand, der aldrig nogensinde tog nogen Beslutning tilbage, som han engang havde taget.

Den næste Dag forsamlede Hewets Folk sig i den indre, idag blomstersmykkede Gaard i Fabrikken. De Skibe, der tilfældigviis vare tilstede, slagede, og knyttede til hverandre i to lange Rækker med et Rum imellem sig dannede de ligesom et Stræde, gjennem hvilket Sir Hewet, ledsaget af den blege Osborne, der i al sin Pynt saae saa bedrøvet ud, til en bestemt Tid seilede ud paa den solbeskinneede Flod i sin med himmelblaat Klæde pyntede Stadsbaad. Hans Slægtninge og Benner, der seilede i andre Fartøier, dannede hans Hæsvagt. Saaledes drog man opad Strømmen henimod Westminster og opdagede snart Lord Chremsbury's glimrende Tog, der kom dem imøde under Baufers og Trompeters Klang.

Sidindtil havde Hewet ikke henvendt et eneste Ord til sine Omgivelser. Nu vendte han sig om til Osborne, der sad bag ved ham, og hviskede til ham: „Edmund, har Du slet ikke noget at sige til mig idag?“

„Herre,“ sagde Osborne med en Stemme, der bævede som et heudoende Echo, „hvad skulde jeg vel have Andet at sige til Eder end: Gud bevare alle Eders Duffer!“

„Amen,“ sagde Hewet kort. Snart efter traf de to smaa Baade og Flotillen sammen.

Efter en ceremoniel Hilsen tog Hewet Blads imellem Fader og Søn med ubedækket Hoved, og tilbage gif det til Hewet-House.

„Men, hvad siger I til vort Besøg og Diemedet dermed, min kjære Sir William?“ begyndte den gamle Greve muntert.

„Selv om jeg ogsaa onsker at vente med det egentlige Svar indtil selve den høitidelige Act, saa kan jeg dog forsikre begge Eders Herligheder om, at min Beslutning kun bliver en saadan, som saa ædle og høihjertede Mænd som Eders Herligheder ville kunne finde retfærdig og billig!“

Den unge Talbot bleguede og blev eftertænkfuld. Man naaede det festlige Hus, hilset af Matroser og Arbeidere med dundrende Tilraab. Hewet, med en af de tvende Grever ved hver Haand, gif høitidelig imellem Alyngerne af de forsamlede Arbeidere, op ad den brede Egetrappe, ind i sin Gallasal, hvor — forunderligt nok — Lærlingens ødelagte Bælv stod omkranset med Myrter i sit gammeldags Skab. Grevens Cavallerer, Hewets Slægtninge og Benner og hans Folk, saamange der var Blads til, fulgte med ind i Salen.

På samme Tid traadte Lady Maria Hewet ind gennem en Sidedør, med sin Datter ved Haanden; og Silkekjolen og det hvide Brudestør var ikke hvidere end Catharines blege Ansigt.

Greve Archimbald tog sin Hjerbat af, traadte frem

med et dybt Buf, med sin Son ved sin Side, og holdt Friertalen. „At min Son, Sir Hewet, af ren Kjærlighed til Eders ædle Barn er blevet hendes Frier,“ sluttede han, „kan min Formue ligesaavel som min Rang bevise Eder. Hvis min Formue blot er en Penning mindre end Eders, maa I afvise mig som en uhæderlig Mand, og skjøndt min Rang efter de almindelige Regler er høiere end Eders, saa er I, som en Fader for de Fattige, som tro Undersaat, som et Forbillede paa gammelengelsk Borgerdyd, fuldkomment min Lige.“

„Min ædle, oplyste Greve, I unge Lord Talbot, I ædle Herrer, som elske det gamle Shrewsbury'ske Hus, og ogsaa I, mine kjære Slægtninge og gode Tjenere! hører paa mit Svar med oprigtigt Hjerte, thi min Samvittighed er tung! Netop paa den Dag, hvor jeg for stedse skulde begrunde mit Hus's Lykke, min eneste Datters Fremtid, hvor min Sjæl altsaa skulde vende sig til Himlen i Taknemmelighed, paa den Dag er den mørk og alvorlig, og jeg har tilbragt hele Natten i Sorg og Smerte for den kommende Dags Skyld! Jeg skal give min Datter bort, og kan ikke gjøre det uden at knuse et Hjerte og netop der at være mest utaknemlig, hvor Skjæbnen formanede mig til at vise den største Hengivenhed. Seer I det smykkede Skab der? — det indeholder et grovt, graat Stykke Løi, og Bævnningen er saa slet, at jeg ikke engang vilde give det til de Fattige til Bedækning.

Men dette Stykke Tøi skal, det svor jeg for 16 Aar siden, være min Datters Brudedragt, thi paa det var det, min brave Lærling, Edmund Osborne, vævede hin mærkelige Aften, da han reddede mit Barn fra Themsens fraadende Bølger. Catherine, mit Barn, træd frem! Vil Du lydig tage den Mand, som Din Fader har bestemt for Dig?"

Der var en frygtelig Stilhed rundt omkring. — „Ja, Fader!“ stammede den Bakkende. — Da hørte man et Suk i en fjern Krog; det var Osborne.

„I seer, ædle Greve,“ sagde Hewet, „at hun vil adlyde, naar jeg befaler hende at tage Eders Søn til Hætesælle. Men overvei i Eders Hjerte, om hun gjør det med et glad Sind, overvei, om hun ikke fører et brudt Hjerte til Alteret under dette graae Stykke Klæde. Aldrig har Edmund Osborne povet at hæve sine Dine til sin Herres Barn, til det Barn, hvem han i sin Kjærlighed tilbød sit Liv. Vi Fædre ere begge frie; døm nu, Greve af Shrewsbury! døm selv, Lord Talbot! — sig, hvad skal Bæveren gjøre?“

Den gamle Shrewsbury bøiede i mørke Tanker sit Hoved til Jorden, han taug.

„Dommen er klar, som Guds Villie!“ raabte Talbot. „Osborne har reddet hende, hun tilhører Osborne!“

„Hun tilhører Osborne!“ sagde Hewet, og hans Ansigt glødede af Glæde.

„Leve Osborne, Hewets Svigersøn!“ drøede det igjennem hele Huset, og næsten afmægtig af Salighed sank det lykkelige Par i hinandens Arme.

Miss Kate Hewet gif virkelig til Alteret i „det ødelagte Stykke Bøv“; den gamle Greve af Shrewsbury var Brudsfører, og Lord Talbot førte smilende Osborne, Brudgommen. — —

(Sluttes.)

C. P. J. Krebs.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Bærtshuusholder J. A. Reichenback.

— Slagter Jens Peter Jensen.

— Gartner C. Buch.

— Handskemager C. N. Racetis.

Sofie Rosa Mahler, Datter af Slagtermester Mahler.

Borger-Vennen.

Syv og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 52.

Løverdagen den 30te December 1865.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Bæverlærlingen Dsborne.

(Sluttet.)

Det unge Høgtepars Lykke var fuldstændig og velfortjent. Saae Dsborne tilbage paa sin Livsbane, og tænkte han paa, hvorledes han fra en stakkels fattig Dreng var blevet til Londons første Kjøbmand og Fabrikant, kunde han vel sammenligne sig med den berømte Sir Richard Wittington med Ratten. Men hans Høggjerrighed var ikke tilfreds med den Lykke, han nød ved sin skønne Hustrus Side, og den Dygtighed og Bindskibeligbed, han kunde udvikle i sin borgerlige Stilling; et ridderligt Sindelag vaagnede i ham og ansporede ham til ogsaa i andre Forhold at vise sig værdig til sin Lykke, og Skjæbnen begunstigede ham

deri. Den korte Glandsperiode, som Huset Dudley havde tiltvunget sig, og for hvilken Johanna Grey faldt som et uskyldigt Offer, bevægede ham først til at optræde paa den politiske Skueplads. Som en Mand med streng Retfærdighed stemmede han for Prindsesse Maria, da Thronen var ledig, uagtet hun var Katholik. Han optraadte mod Northumberland og forsvarede i Epidfen for Borgerne Londonnerbroen mod Wyats oprørske Overfald. Dronning Marias Tak for denne Troskab var imidlertid kun negativ, den bestod i Skaansel; thi Familien Hewet=Osborne var den eneste, hos hvilken Dronningen saae igjennem Fingre med „Rjeteriet“, medens hun forviste Latimer og Ridley, og hendes Regjering bragte blodig Troesforfølgelse ind over England. At Osbornes og Hewets Hjerter brændte af Uvillie herover, at de angrede, at de havde gjort saa meget for Marias Skyld, var kun altfor sikkert, men hvad der engang var skeet, stod ikke til at ændre. Ved disse Forfølgelser blev imidlertid Modstanden mod hende forstærket, og Folkets Had steg, navnlig da hun havde kastet sin Stedsøster, Prindsesse Elisabeth, i Fængsel i Tower. Intetsteds var imidlertid dette Had saa dybt og glødende, og intetsteds blev det hemmeligt næret saameget som blandt de talrige tyske og flanderse Arbeidere i de Hewet=Osborneske og de Crowseske Fabrikker. Edmund Osborne begyndte at bevæbne sine Folk og sine Fartøier og sandt sin Trost i at haabe paa Retfærdighedens Dag, som ikke kunde udeblive. Hemmeligheden blev uagtet de mange Medvidere trofast

bevaret, og selv den nærboende Commandant i Tower, Lord Arundel, der var en god Ven og Belynder af det Hewetske Hus, anede Intet.

Den 17de November 1558, Befrielsens Dag, kom. Et Bud fra Sir Talbot fra Hampton-Court meldte hemmeligt Osborne om Morgenens, at den i den sidste Tid sygelige Dronning Maria var opgivet, men at hun havde befalet den dybeste Taushed angaaende sin Tilstand, indtil Thronfølgen var blevet ordnet til Fordel for de skotske Stuarters katholske Hus. Ministrene, Generaler og Admiraler vare samlede om hendes Leie.

Strax ved Modtagelsen af denne Efterretning bevæbnede Osborne sine Arbeidere og Matroser, paabød den største Rolighed og indbød høitideligt den Intet anende Lord Arundel til sig til Middag. Towers Kommandant tilligemed nogle af sine Officerer mødte. Han blev strax afvæbnet, erklæret for Fange og maatte aflevere Nøglen til „Førræderporten“. Samtidig havde Hewets Arbeidere og Crowses Naalemagersvende besat Londenbroen og lukket Portene i. Udgangen til London saavel tillands som tilvands var herved stoppet.

„Fremad Folk! Til Skibene! Til Tower! Det gjælder vor retmæssige Dronning, Kong Henriks Datter, Prindsesse Elisabeth!“

„Elisabeth, Elisabeth!“ lød Feltraabet, og de kampdygtige Bøvere strømmede til Skibene, just som Talbot Shrewsbury paa en skummende Hest kom ja-

gende nedad Strand*) under Raabet: „Hun er død!“

Den lille Flaade med Osborne, fuldtruffet og med draget Sværd, i den første Baad, roede hurtigt som Lynet til Tower. Forræderporten blev aabnet, og den forstrækkede Besætning blev som lynslaaet ved Raabet: „Maria er død; leve Elisabeth!“

I et Dieblif vare Laasene brudte og Cellen aabnet. Paa sine Knæ ydede Bæveren Osborne Elisabeth sin Hyldest som hendes første Undersaat. Derpaa førte han hende i Triumph ud over Towerhill til Guildhall, hvor Shrewsbury havde sammenkaldt Lord-Major, Sheriffer og Aldermen. Hele London var allerede under Vaaben: „Elisabeth, Elisabeth!“ led Mængdens Raab, der jublende følgede hen til Westminster, hvor Rigets fornemste Adel var forsamlet. Da Marias Ministre naaede derhen fra Hampton-Court, var Elisabeth allerede faaret af Folket, og der var Intet for dem at gjøre uden at underkaste sig.

Kroningen var forbi. Elisabeth mødte i Guildhall til Borgerskabets store Festmaaltid og blev her modtaget af Sir William Hewet, den nye Lord-Mayor.

„Inden vi sætte os tilbords hos Eder, Lord-Mayor, Sheriffer og Aldermen,“ var hendes Svar paa Modtagelseshilsenen, „have vi ifinde i Eders Nærværelse at fuldbyrde en kongelig Dom. Bærer

*) En Gade i London, der løber langs med Themsen paa dennes nordlige Side.

Bidner, I Londons Borgere! og I, Fætter Talbot til Shrewsbury, laan os Jert Sværd. Edmund Osborne, træd nærmere!"

Osborne sank paa Knæ.

"I Guds og hans sande Læres Navn opløste vi, Elisabeth, Dronning af England og Irland, dette vort Dommersværd, og slaae Dig, Edmund Osborne, forhen Fattigskoledreng fra St. Paul, til Ridder. Sir William Osborne, saaledes være Du kaldet for Din Beskedenheds Skyld! — Ved dette andet Slag gjøre vi Dig til vor Lord og Basal af Kronen! Lord William, Greve af Osborne være Du for Din Trofalds Skyld! — Ved dette sidste Slag indsætte vi Dig som en Grundpille ved vor Throne, som Støtte for Guds Lære, Dig, Lord William, Greve af Osborne, Hertug af Leeds!" — — —

Bæverlærlingens Slægt, Hertugerne af Osborne og Leeds og deres mægtige Hus blomstrer endnu den Dag idag.

Det nye Observatorium.

Om Isaaq Newton, den berømte engelske Mathematiker, Physiker og Astronom, født 1642 og død 1727, har man følgende Anekdote. Han vilde en Dag gjøre en længere Fodtour, og ligeudefor Byen kom han forbi en Røgter, der kjendte ham. "Tag Dem iagt, Herre!" raabte denne; "inden en Time har vi

Regn!" — „Snifsnak!" svarede Newton, da Himlen var aldeles skyfri, og gik videre. Han var imidlertid neppe gaaet en halv Time, førend Regnen skyllede ned, og Newton blev vaad indtil Skindet. „Det var som Pokker, at en Røgter skulde være en saa sikker Veirprophet:" tænkte han, „jeg maa dog tale med den Mand!" Gjennemblødt som han var, gaaer han hen til Røgteren, som sad i sin Hytte. „Hør engang, Du!" sagde Newton; „jeg vil give Dig en Guinee, dersom Du vil forklare mig, hvorledes Du med saa stor Sikkerhed kan vide Veiret forud." — „Gjerne, Herre!" svarede Røgteren. „Seer De: naar min gamle blakkede Ko der vender Agerenden lige stik imod Binden, saa faae vi altid Regn inden en Time — det slaaer aldrig feil!" — „Men for Pokker! saa maa jeg jo, for at kunne vide Veiret forud, blive staaende her og vente, indtil Din blakkede Ko vender sig?" — Naturligvis, Herre! paa anden Maade gaaer det inte!" — „Der har Du Din Guinee — men Fanden tage Dit Observatorium!" — Med disse Ord gik Philosophen smilende hjem.

Den polske Kronprætendent.

Bed Keiserinde Annas Hof opholdt sig en Polak Nowicki, en udmærket Guitarspiller. Da han havde faaet Underretning om den polske Konges Død, lavede han sig til at reise. „Hvorhen reiser De, og i hvad Hensigt?" spurgte Hoffolkene. — „Jeg er en polsk

Adelsmand," svarede han, „har altsaa Ret til Thronen og kan blive valgt.“ — „Dg naar De nu ikke bliver valgt?“ — „Saa vil jeg ganske rolig vende tilbage hertil, og paany spille lige saa muntre Stykker som hidtil.“

Cambyses og Prexaspes.

Da Kong Cambyses var over al Maade hengiven til Drif, erindrede en af hans Benner, Prexaspes, ham om at holde Maade, idet han sagde, at Drukkenskab var noget Hæsligt navnlig for en Konge, paa hvem Alles Dine og Drer vogtede. Hertil svarede Cambyses: „For at Du kan vide, hvor langt jeg er fra at glemme mig selv, skal jeg nu vise Dig, at hverken Haand eller Die svigter mig, efterat jeg har druffet.“ Med disse Ord giver han sig til at drikke endnu umaadeligere end sædvanligt; og, da han var blevet beruset, befaler han Prexaspes's Son at komme indenfor Døren og stille sig der med den venstre Haand hævet over Hovedet. Derpaa spænder han sin Bue og skyder det unge Menneske lige i Hjertet; dette var nemlig hans Maal, havde han sagt. Han lader derefter Bryttet opskjære og viser, at Pilspidfen sad lige i Hjertet; og idet han vendte sig om til den Dræbtes Fader, siger han: „Seer Du: min Haand er sikker!“ — „Bisfelig“, — svarede Faderen; „Apollo selv havde ikke kunnet skyde sikkrere!“

En barbarisk Dom.

Seneca, som har fortalt foranstaaende Historie om Cambyses's raa Grusomhed, har meddeelt en anden ret interessant Fortælling om en romersk Generals barbariske Disciplin. Under Keiser Tiberius beklædte Gn. Piso en Generalspost ved den romerske Armee udenfor Hovedstaden. Da engang af to for en kort Tid permitterede Soldater ikkun den ene vendte tilbage, gav Piso Befaling til, at den tilbagevendende Soldat strag skulde henrettes, fordi han ikke havde sin Kammerat hjem med sig, men rimeligviis havde dræbt ham. Den ulykkelige Dødsdømte fik ikke, uagtet de indstændigste Bonner, Tilladelse til at opsoge sin Kammerat, men blev øieblikkelig ført udenfor Volden for at henrettes. Victoren havde allerede høvet det dræbende Sværd, da i det samme Soldaten, som ansaaes for tabt, kommer løbende. Centurionen, som havde Commando ved Executionen, befaler Victoren at stifte Sværdet i Skeden og fører begge Baabenbrødrene under almindelig Jubel tilbage til Piso. Men denne bestiger rasende sit Tribunal og affiger følgende Dom: „I skulle alle tre henrettes! Du, fordi Du engang er bleven dømt dertil; — Du, fordi Du var Skyld i, at Din Kammerat blev dømt; — Du, fordi Du ikke har adlydt Din Generals Befaling om at lade ham der henrette.“

G. P. J. Krebs.